

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1930

33

ΑΡΙΘ. 32 205

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ- ΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐν-
τασιν καὶ διαύγειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι
ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος καὶ ὁ σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθήναι,
Λέκα 21α.

Κάσες ἀπὸ καρδιά καὶ γραμ-
μὲς Σέλτερ ποντιλιέ, ἡμίκαυρες,
κορνίζες μονές, ὡς καὶ πολύγραμ-
μα, εὐρίσκετε στὰ Τυπογραφεῖα
Σπ. Στράγγαλου, ὁδὸς Λέκα 7.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΜΕΝΤΖΑΚΗΣ

Coiffeure de dames. Κάθε κομὴ καὶ Δις ὀντουλάρεται μὲ χάριν
εἰς τὸ ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν του διεύθυνσιν καὶ καθ' ὅλα τελείως κατη-
γορημένον Κομμωτήριον FEMINA Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Μ. ΤΣΑΒΑΗ.
Ἰδιαίτερον τμήμα διὰ παραγγελίας Πόσης Σινδὸν Μίς κλπ. Ἀπαράμιλλον
τὸν Εὐρωπαϊκὸν. Διεύθυνσις Πανεπιστημίου 87, ἑναντι Ἀκαδημίας πρὸς τῆς
Στάσεως Τράμ Φαλήρου.

Υ. Γ. Ζητήσατε Ραντεβού. Ἀριθ. τηλεφ. 68—04.

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Κ. ΒΛΑΣΙΑΔΗΣ — Περματζέγλου 9.

Κατασκευασμένον ειδικῶς διὰ Κυρίας καὶ Βρέφη, λεπτύνει τὴν
ἐπιδερμίδα καὶ ἔχει ὅμοια Τριανταφύλλου. Πωλεῖται εἰς τὸ ἐν
λίαντα φαρμακεία καὶ Μυροπωλεία.
Χονδρικὴ καὶ λιανικὴ πώλησις.
ΣΤΥΛΑ ΜΠΑΧΑΡΙΑΣ, Σταδίου 28, Ἀθήναι.

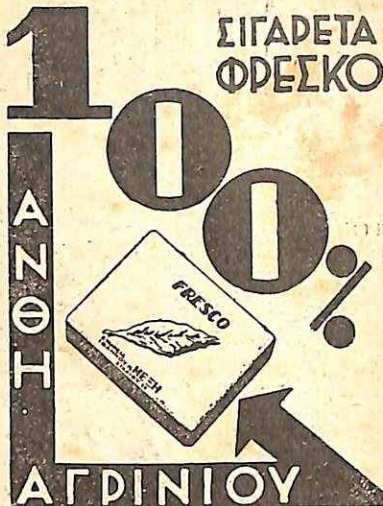

Ἀντιπρόσωποι: Ἑταιρεία «ΔΑ ΦΝΗ», Βερανζέρου 24, Ἀθήναι.

«Διὰ νὰ ἀποφύγω τὸν
ἰδρώτα τῆς μασχάλης καὶ
νὰ μὴν καταστρέφω τὰ
φορέματά μου, μεταχειρί-
ζομαι τὴν φαρμακευτικὴν
πούδρα:

DIALON

Ἡ πούδρα «DIALON»
εἶνε κατ'ἀλλήλους διὰ τὴν
περιποίησιν τοῦ σώματος,
διὰ τὸ σύγκραμα ἰδρώ-
των βρεφῶν καὶ διὰ τὴν
δυσοσμίαν τοῦ ἰδρώτος
τῶν ποδῶν. Πωλεῖται εἰς
τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ
Μυροπωλεῖα πρὸς 25 δρ.
τὸ κυτίον.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἑταίρειος τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἡ-
μέραν ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τε-
γέας 1. Ὁρεα 8—11 π.μ. καὶ 4—7
μ.μ. Ἀριθ. Τηλεφ. 7—62.

ΠΡΩΟΥΝΤΑΙ εἰς τὴν πραγμα-
τικὴν σπουδὴν τὰ κάτωθι ὀδοντοιατρ-
κὰ μηχανήματα: 1) ἑνα τοῦρ ἡλε-
κτρικὸν χειρουργεῖον RUTER, καὶ 2)
ἑνα ταμπελά ἡλεκτρικὸν DENTAL, ἀμ-
φότερα ἐν ἀρίστη καταστάσει. Πλη-
ροφορία ὁδὸς Κοραΐ 5, γ' ὁροφος,
φωφεία Π. Α. Ε. Κ.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνον Σας τὰ πε-
ριμένα Σας φορέματα μὲ Γερ-
μανικὰ βαφὰς ARTI

ARTI

καὶ θὰ γίνουιν ἐντελὲς καὶ
νέον.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται
εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἑμπορικὰ τῆς συνοικίας σας
εἰς 50 μεδέρους χρωματι-
σμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι,
Λέκα 21α.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,
ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

TO ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI (ΕΘΝ.ΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗ)

Σας προσφέρει κάθε εύκολίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέ-
ρου σκοποῦ.
Κεφάλαια ἡσφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δισε-
κατομύρια δραχμαί.
Ἀσφαλιστήρια ἡγυγημένα παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Φυλακείου τοῦ
Ἰταλικοῦ Κράτους.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:
Γωνία Σταδίου 47 - Γ. Σταύρου 2, (2ος ὁροφος).

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡρχισεν ἡ λειτουργία τῶν θερμῶν θαλασσίων ἱαματικῶν
λουτρῶν, μὲ τὰ ὅποια ὁ καθείς δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ
ἀνεξέδως τὰ λουτρά Αἰδηψοῦ, Μεθάνων, Λου-
τρακίου καὶ Ὑπάτης.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "Ο ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἰωνος 5 Πλατ. Ὁμονοίας (παρὰπλευρὸς θεάτρου Κοτοπούλη)

ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ

ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Ἱατρικαὶ συμβουλαι ἀπολύτως ΔΩΡΕΑΝ

Ὁρεα ἐργασίας 7 π.μ.—8 μ.μ.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῖς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκα 21α.

Οἰωνογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΔΙΤΑΙΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ 6
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1930.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ. κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ. κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΟΙ ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ

Νὰ κάτι ποῦ ἀσφαλὲς κανεῖς
δὲν περιμένῃ νὰ γίνῃ τόσο γρή-
γορα καὶ ποῦ σημαίνει ὅτι ἀρχί-
ζουμε νὰ πολιτιζέμαστε: ἡ ἐργά-
νωσις τοῦ πρώτου παιδιοῦ κή-
που παρὰ τὸν Ἅγιον Παντελεή-
μονα, ἐνὸς κήπου δηλαδὴ μέσα
στὸν ὅποιον τὰ παιδάκια θὰ μπο-
ροῦν νὰ παίξουν ἐλεύθερα καὶ
νὰ διασκεδάσουν, νὰ λούωνται
μέσα στὴν εἰδικὴ δεξαμενὴ του
καὶ ν' ἀναπνεύουν καθαρὸ ἀέρα,
μακριὰ ἀπ' τὴ θρόμα τῶν συνοι-
κιῶν.

Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἐνθουσι-
ασμένος μὲ τὸ ἔργον αὐτό, ἐκτός
ἀπὸ ἕνα παπὰ τῆς ἐνορίας, ὁ ὁ-
ποῖος ἀπειλεῖ ὅτι θὰ μαζέψῃ
τοὺς ἐνορίτας του καὶ θὰ κατα-
στρέψῃ καὶ τὸν κήπον καὶ τὴν
δεξαμενὴν, γιατί, κατὰ τὴν... σφ-
φὴν γνώμην του, ἀποτελεῖ θεό-
λωση τὸ νὰ λούωνται παιδάκια
κεντὰ στὴν ἐκκλησίαν του!

Ἐνὰ τέτοιο ὅμως κοινοφελὲς
καὶ θεάρεστο ἔργον, θὰ ἔπρεπε νὰ
τὸ εὐλογῇ καὶ νὰ χρηρῇ πρώτος
αὐτός, ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου,
καὶ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τὸ κάμῃ
στὸ τέλος, ἀναγνωρίζων τὴν εὐ-
εργετικότητά τοῦ ἔργου.

ΟΙ ΕΠΑΙΤΑΙ

Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι πρέπει νὰ ἐ-
νιαχύσουν τὸ ἔργο τῆς νεοσύστατου
«Φιλανθρωπικῆς Ἑταιρείας Ἀθη-
νῶν», τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶνε ἡ ὁ-
λοκληρωτικὴ ἐξάλειψις τῶν ἐπαίτων
διὰ τῆς παροχῆς εἰς αὐτοὺς χρημα-
τικῶν βοηθημάτων καὶ τῆς εἰσαγω-
γῆς των εἰς διάφορα ἀστυλ. Τὸ κή-
κον τῶν ἐπαίτων ποῦ μαστίζει ἀνέ-
καθεν τὰς Ἀθήνας, πρέπει νὰ ἐξα-
λειφθῇ περὶ. Καὶ ἐλπίζουμε ὅτι τό-
σον αἱ Ἀρχαί, ὅσον καὶ οἱ πολῖται,
θὰ σπεύσουν νὰ ἐνιαχύσουν τὴν ἐν
λόγῳ Ἑταιρείαν. Εἰς τὸν Πειραιᾶ
ἡ ἰδία Ἑταιρεία, ὅπου ἀρχικῶς συ-
νεστήθη, χάρις στὴν ὑποστήριξιν τῶν
πολιτῶν, ἔκανε θαύματα καὶ ἤδη ἐ-
λάχιστα εἶνε οἱ περιφερόμενοι ἐ-
παῖται. Πρέπει συνεπῶς καὶ ἡ πρω-
τεύουσα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν νεροπὴ
αὐτὴν, ἀπὸ τὸ στίγμα αὐτό...

ΜΟΙΡΑΙΟΝ

Στὸν νέο σταθμὸ τῆς Ὁμονοίας ὑ-
πῆρχε—δὲν ὑπάρχει πλέον—καὶ νερὸ
πότιστον. Τραβούσε ἕναν κρίκο καὶ

τὸ νερὸ ἀνέβλυζε ἐντὸς μιᾶς παλλεῦ-
κου λεκάνης καθαρὸ-καθαρὸ καὶ δι-
αυγέστατον. Τὶ ἔγινε ὅμως τὸ ἀπί-
στον ὅσον τοῦ σταθμοῦ; Τὸ ἔπιαν ὁ-
λο, ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ στιγμῇ οἱ διαφῶ-
νες Ἀθηναῖοι: «Ὀχι. Τό... κατή-
γησαν ὅμως!... Τὴν πρώτη-πρώτῃ ἡ-
μέρᾳ, κάποιος νεοέλλη, εἶδε τὴν ἐπι-
γραφήν: «Πέσιμον ὕδωρ.—Πέστε τὸν
δακτύλιον καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ με-
τὴ μικρὴ αὐτὴ τρομπά. Παίξε, παίξε.

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ὅπως φαίνεται, κατὰ τὴν προση-
χὴ σαῖζον ὁ δριμύτων κινηματογράφος
θὰ ἐπιχειρήσῃ ὁριστικῶς.
—Ὅλα σχεδὸν τὰ κινηματοθέατρα
τῆς πρωτεύουσας ἔκκων ἤδη ἐγκα-
ταστάσει «ὀμιλοῦντες» καὶ, ἐκτός
αὐτῶν, θ' ἀνοίξουν τὰς πύλας των
κατὰ τὸ προσεχές φθινόπωρον καὶ
τρεῖς νέοι κινηματογράφοι, ὁμιλοῦν-

σο οἱ κινηματογραφόφιλοι ὅσοι καὶ οἱ
μελαινεῖς περιμένουν μὲ πραγματι-
κὴν ἀγωνίαν.

—Με ἀγωνίαν ἐπίσης καὶ οἱ φίλα-
θλοι ἀντιμένον τὴν νέαν πόδοσφαι-
κὴν σαῖζον, ἡ ὁποία θὰ ἀρχίσῃ ἡμε-
ρῶς ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου.

—Ἡ ἐργασία διὰ τὸ Μνημεῖον
τοῦ Ἀγνωστοῦ Στρατιώτου στὴν πλα-
τεῖαν τῶν Ἀνακτόρων προχωροῦν ἐ-
λπίαν.

—Ἦτοι οἱ Ἀθηναῖοι θὰ δοῦν σὲ
λίγον καιρὸ ἔτοιμο τὸ σκεπὸ αὐτὸ
αὐτοῦ, γιὰ τὸ ὅποιο χρειάστηκαν
δωδεκά ὀκτώκλιτρα χροῖα σιδηρέων
ἕως ὅτου νὰ ἐκλεγθῇ τὸ μέρος τῆς ἀ-
νεγέρσεώς του.

—Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ τε-
θεῖν εἰς κυκλοφορίαν τὰ νέα μεταλ-
λικά κέρματα τῶν 5, 10 καὶ 20 δραχ-
μῶν.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΗΓΥΝΑΙΚΑ ΠΛΑΣΤΗΚΕ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΝΑΡΑ

Ἐξέρετε γιατί ἡ γυναῖκα ἐπλάσθη
μετὰ τὸν ἄνδρα;
Γιατὶ ὁ Θεὸς θέλησε νὰ χάρισῃ
στὴν ἄνδρα καὶ μερικὰ σιγνέας εὐ-
τυχίας.

Γιατὶ ἦταν ἀνάγκη γιὰ τὴν γυναί-
κα, μὲν ἀνοίγει τὰ μάτια, νὰ εἶχε
κάποιον γιὰ νὰ φλυαρήσῃ.

Γιατὶ ἂν ἐδουλοῦντο πώποτε αὐ-
τὴ, θὰ ἔβαλε τὴν οὐρὰ της στὴν κα-
τασκευὴ τοῦ ἀνδρός.

Γιατὶ ὁ Θεὸς ἐξήλεψε τὸν ἄνδρα
γιὰ τὴν εὐδαιμονίαν του καὶ θέλησε
νὰ τὸν βάλῃ σὲ σκοτούρες.

Γιατὶ ἡ δευτέρα ἐκδοσις κάθε ὁ-
γοῦ εἶνε ἐπιδοθεμένη καὶ ἐπηρῆ-
μένη.

Γιατὶ ποτὶς φροντίζουμε γιὰ τὰ
κράνητά καὶ ἐπειτὰ γιὰ τὴν φωτιάν...

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Στὸ πρῶτον ἐξωφύλλον τῆς «Οἰ-
κονογενείας» δημοσιεύουμε τὴν εἰκόνα
τοῦ ἡρωικοῦ Σουλίου τοῦ Κίτσου Τζα-
βέλλα. Γιὰ τὸν Τζαβέλλα καὶ τὴν
δράσιν του ἔχουμε γράψῃ κατ' ἐπανά-
ληψιν.

ΝΕΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ

Ὁ ἀγαπητὸς μας φίλος καὶ παλαιὸς
συνεργάτης κ. Γεώργιος Σταθόπου-
λος, διακρίθηκε κατὰ τὰς ἐξετάσεις
τοῦ Πολυτεχνείου ἐννεοετῶς διπλώματος
πολιτικῆς μηχανικῆς.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

Ἐπιστολὲς ποιητικῆς, ἐπιστολὲς ἐρμηνητικῆς, ἐπιστολὲς...
φλογερῆς, ἐπιστολὲς ἐρωτικῆς... ἐπιστολὲς πετῆς καὶ ἔμμε-
τρης, προτάσεις γάμου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΟΥ 18ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΜΑΡΓΚΟ

Ένας ιταλικός θίασος που θριαμβεύει στο Παρίσι. Η σάτυρα της κυρίας Μαι ντενόν. Όπου οι Ιταλοί ηθοποιοί διώνονται κακήν κακώς! Η μπαλλερίνες που ξετρελλώνουν το Παρίσι. Καμαργκό, η βασίλισσα του χορού και της ωμορφιάς. Η διπλή ερωτική απαγωγή. Ένας άτυχος έρωας. Τι έκανε η Καμαργκό για να παρηγορηθεί για το θάνατο του αγαπημένου της. Οχτώ χρόνια μέσα σ' ένα πύργο. Θλιβερά γεράματα, κτλ.

Κατά τις άρχες του 17ου αιώνα ένας θίασος Ιταλών ηθοποιών είχε αναταράξει κι' ενθουσίασει ολόκληρο το λαουζίκιο του Παρισιού.

Δυστυχώς όμως γι' αυτούς, οι Ιταλοί ηθοποιοί ανέδρασαν κάποτε ένα έργο, στο οποίο σατυρίζαν άκριτα και καυστικά την πανίσχυρη ενομούμενη του τότε βασιλέως Λουδοβίκου ΙΑ' κυρία ντε Μαιντενόν. Ο λαός ενθουσιάστηκε βέβαια με τη σάτυρα αυτή, με ο βασιλέως, όμως φρενών για την τύχη των Ιταλών ηθοποιών, την άλλη μέρα κλόλας τους έδιωξε από το Παρίσι.

Πέρασαν μερικά χρόνια από τότε πάλι, επειδή εν τω μεταξύ ο Λουδοβίκος ΙΑ' είχε πεθάνει χωρίς ν' αφήσει ενήλικο διάδοχο, είχε αναλάβει την αντιβασιλεία ο δούξ της Ορλεάνης. Ο παρίστας αυτός πείχεται, ο οποίος δεν είχε κανένα προηγούμενο με τους Ιταλούς ηθοποιούς, μόλις άγγελε την Λογγή, τους επέτρεψε να ξαναγυρίσουν στο Παρίσι.

Νέες ημέρες—ή μάλλον... νύχτες—θριάμβου ανέτειλαν τότε για τον ιταλικό θίασο και το παρισινό Κοινόν έστρεψε πατείς με πατώ σε να προκαλούσε τις παραστάσεις του.

Και δεν είχε καθόλου άδικο, γιατί ο θίασος αυτός ήταν από πάσης απόψεως άριστος. Πρώ πάντων η γυναικεία του ήταν ωραιότατη, αληθινά θαύματα ωμορφιάς.

Μα απ' όλες αυτές τις μπαλλερίνες, η περιφημότερη ήταν η Καμαργκό. Ως χορεύτρια ήταν άφραστη στην τέχνη της και ως γυναίκα ξεχώριζε για την ωμορφιά της, τη λυγρότητα και τη χάρι της.

Η Καμαργκό είχε καταπλήξει το Παρίσι όχι μόνο με το γρόβ της αλλά και με τις υπέροχες απαγγελίες της. Όταν απήγγελε το τραγουδάκι του κρασιού, το θέατρο βούζε από τα χειροκροτήματα.

Είχε τόσες κατακτήσεις, ώστε αν επιμελούσε κανείς να συνάξει τον κατάλογο των φίλων της, δεν θα εύρισκε ποτέ άκρη. Μεγάλοι άριστοκράτες, δεσποτάδες εγγενείς, αυτοί και άθνητοι του λαού συγκαταλεγόντουσαν μεταξύ αυτών! Αυτό όμως δεν έπρόκειτο καθόλου ούτε τον αντιβασιλέα ν' της μιλάει δημοσία, ούτε τη βασίλισσα ν' αγγίζει στο θέατρο, να τη χειροκροτεί και να την προσκαλεί στο θεωρείο της για να την συγχάρη!

Η Καμαργκό είχε και μία μικρότερη αδελφή δεκαπεντάχρονη νύμφη, άρκεστα ωραία και χαριτωμένη. Η μικρότερη αυτή, ακολουθώντας το πα-

ράδειγμα της αδελφής της, έρωτεύθηκε κάποτε τον κομάρτα ντε Μελόν, ο οποίος επίσης την αγαπούσε. Μια μέρα δε συνεννοήθηκε μαζί του και του έδωσε ραντεβού τη νύχτα στο σπίτι της Καμαργκό για να την κλέψει. Πράγματι τη νύχτα ο έρωτευμένος κόμης μαζί μ' ένα φίλο του, τον ύποπλο γαμπρό ντε Μαρτέν, πήγε ν' απαγάγει τη φίλη του.

Μα εξαφνιά τότε παρουσιάστηκε μπροστά τους η Καμαργκό!

Ο κόμης τότε τα έχασε και σε μια στιγμή σαστισμένος, άπληγχε και τις δυο αδελφές μαζί και τις μετέ-

της έγραψε συχνά, μα εξαφνιά έπαψε να λαβαίνει επιστολές του.

Τότε, χωρίς να διατάση και να φοβηθεί καθόλου, η έρωτευμένη χορεύτρια, εγκατέλειψε το Παρίσι και, με την καρδιά γεμάτη αγωνία, έτρεξε στο μέτωπο για να μάθει τι συνέβαινε στον αγαπημένο της και δεν της έγραψε πια. Εκεί, με πραγματική οδύνη πληροφορήθηκε ότι ο κόμης είχε σκοτωθεί σε μια μάχη.

Τότε η Καμαργκό, για να παρηγορηθεί για το χάσιμο του φίλου της, μόλις ξαναγύρισε στο Παρίσι, έζησε μια τρελή ζωή διασκεδάσεων και

για τις ερωτικές επιτυχίες του δούξ και στρατάρχη ντε Ρισελιέ, ο οποίος και τη συντηρούσε πλουσιόποισα. Μα όλα χρήματα της έδινε ο Ρισελιέ, η Καμαργκό τα σπαταλούσε ασυλλόγιστα με δυο άλλους φίλους της, το μαρκήσιο Φιμαρόν και κάποιον Βιστόν.

Μια μέρα όμως η Καμαργκό τους εγκατέλειψε και τους τρείς για να ακολουθήσει το μαρκήσιο ντε Σουρντί. Γρήγορα όμως τον εθερέθηκε κι' αυτόν κι' έρωτεύθηκε, κάπως σοβαρώτερα αυτή τη φορά, τον κόμης ντε Κλεμόν, ανιψιό του Λουδοβίκου ΙΑ'.

Ο τελευταίος όμως, έχοντας υπ' όψιν τα παθήματα των προκατόχων του και μη θέλοντας να πάθη κι' αυτός τα ίδια, πήρε την αγαπημένη του κι' εγκαταλείποντας το Παρίσι, την έπληξε στον πύργο του στο Μπερνό, όπου και την περιόρισε.

Οχτώ ολόκληρα χρόνια η Καμαργκό έμεινε μέσα στον πύργο αυτό, μακριά απ' τους άντρες...

Οχτώ χρόνια—διάβολο—ήσαν παμπούρα για μια γυναίκα σαν την Καμαργκό. Και, μια μέρα, εγκαταλείποντας άξαφνα τον πύργο του φίλου της, ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου έτρεξε να βρει τον παλιό της φίλο μαρκήσιο ντε Σουρντί, τον οποίο είχε νοσταλγήσει...

Μα ο μαρκήσιος ήταν πια οικονομικά κατεστραμμένος. Τότε η Καμαργκό του έδωσε όλα τα χρήματά της, κι' όταν εξαντλήθηκαν αυτά, πούλησε για το χατίρι του τα κομμάτια της.

Έτσι έμεινε χωρίς τίποτε και τα χρόνια είχαν περάσει εν τω μεταξύ. Για να βγάλει το ψωμί της, αναγκάστηκε ν' ανέβει πάλι στο θέατρο, νομίζοντας, ότι, όπως και πρώτα, το Κοινό του Παρισιού θα την αποθέωνε... Μα δεν ήταν πια η Καμαργκό του παρελθόντος. Ήταν τώρα μια Καμαργκό σκεδόν ταραντάρα κι' η επιτυχίες που σημείωσε τότε ήταν μέτριες.

Υστερα από λίγον καιρό και ύστερα από μερικές ακόμη ερωτικές επιτυχίες, η παλιά βασίλισσα του χορού εγκατέλειψε το θέατρο και, με μια σύνταξη 150 λιβρών άπεσφόρη σ' ένα σπίτι της οδού Όνωρίου. Εκεί έζησε επί είκοσι χρόνια πενιχρότατα, νη από παπαγάλους, σκύλους και γάτες, τους οποίους ελάτρευε, και τέλος πέρασε, λαμνοπνέειν απ' όλους εκείνους, τους οποίους είχε άλλοτε χειρεύσει με την τέχνη της και τα θαυμάσια της...

Όταν απήγγελε το τραγουδάκι του κρασιού, το θέατρο βούζε από τα χειροκροτήματα.

φερε στο μέγαρό του.

Η Καμαργκό όμως δεν έμεινε καθόλου δυσχεστημένη από την περιπέτεια αυτή. Ο κόμης ντε Μαρτέν, ο σύζυγος του απαγωγέως, της έστρεψε υπερβολικά και δεν άργησε να την έρωτευθί με πάθος.

Ο έρωας της αυτός ήταν η μόνη πραγματική αγάπη της ζωής της. Η Καμαργκό είχε αγαπήσει τον κόμης τα παράνομα, τρελά. Μα δεν στάθηκε καθόλου τυχερή στην αγάπη της. Ο κόμης όποτε από λίγον καιρό έφυγε για τον πόλεμο. Στην άρχη

κατάληξε. Τα πόνηρά της διαέχοντο το ένα το άλλο και τόσο γρήγορα άλλαζε τους φίλους της, ώστε οι Παρισινοί έλεγαν σχετικώς: —"Άλλο φίλο είχε χτες, άλλο έχει σήμερα κι' άλλον θα έχει αύριο..."

Σω'εται σχετικώς μια περίεργη αναφορά, στην οποία ο διευθυντής της Αστυνομίας του Παρισιού χαρακτήριζε την Καμαργκό ως την πιο τρελή κόρη του Παρισιού και απαίτησε τους φίλους της. Μεταξύ αυτών φιγουράριζε πρώτος-πρώτος ο παρίστας τόσο για τις πολεμικές δο-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΚΡΑΤΗΣ

Ο ΚΥΝΙΚΟΣ

Πώς σκόρπισε την περιουσία του. Για να συνηθισθώ στη ζέστη και στο κρύο. Ο ρήτωρ Μητροκλής και η πάθσις του. Πώς έγινε και αὐτὸς κυνικός φιλόσοφος. Η άσχημία του Κράτη. Πώς τὸν έρωτεύθηκε και τὸν παντρεύτηκε ἡ ωραία Ἰππαρχία. Ο Κράτης και ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. «Έργον τοῦ Νικοδήμου». Ο θάνατος τοῦ Κράτη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο φιλόσοφος Κράτης, ο οποίος θεωρείται ως ένας από τους μεγαλύτερους μαθητές του Διογένη, ήταν γιούς του πλουσιωτάτου Θηβαίου Ἀσκόδου.

Μετά το θάνατο του πατέρα του, τοῦ οποίου έγινε μοναχικός κληρονόμος, έργοτευθή τόσο από τη διδασκαλία του Διογένη, ώστε αποφάσισε να γίνη κι' αυτός κυνικός φιλόσοφος. Ἀμέσως μόλις έλαβε την απόφασί του αυτή, πούλησε ολόκληρη την πατρική περιουσία του, και, αφού συγκεντρώσε 300 τάλαντα—ποσόν τεράστιο για την εποχή εκείνη—τα παρέδωσε σ' ένα τραπέζι, με την εντολή να τα δώσει στα παιδιά του όταν θα μεγάλωναν, αν αυτά γινόντουσαν νέοι πατριωτισμένοι αντλήψω. Ἄν όμως είχαν τη δέουσα αντίληψη, ώστε να γίνουν φιλόσοφοι, τοῦ εἶπε να τα μοιράσουν στους πολίτες των Θηβών, γιατί οι φιλόσοφοι δεν έχουν ανάγκη από τίποτε.

Οι συγγενείς του, μόλις έμαθαν την απόφασί του αυτή, ανησύχησαν και πήγαν να τὸν παρακαλέσουν ν' αλλάξει απόφασή. Ο Κράτης όμως, μόλις τους εθε, σήκωσε το ραβδί του και τοῦς έδιωξε κακήν κακώς από τὸ σπίτι του, δερνοντάς τους.

Σύμφωνα με μία άλλη παράδοση, ο Κράτης, μόλις έλαβε την απόφασί να γίνη κυνικός φιλόσοφος, πέταξε ὅλη του την περιουσία στη θάλασσα, λέγοντας: —Τώρα εἰμαι ελεύθερος!

Ο Κράτης, για να συνηθισθώ τόσο στη ζέστη, όσο και στο κρύο, τὸ μὲν καλοκαίρι φορούσε ένα βαρύτατο μανδύα, τὸ δὲ χειμώνα, σὰ μεγαλειότητα κρύα, ντυνόταν ελαφρότατα. Ἐμπαίει χωρίς καμμία ντροπή στα σπίτια των συμπολιτῶν του και, μόλις έδωκε σ' αυτά κάτι ποῦ δὲν τοῦ άρεσε, άρχιζε να βρίζει άγρια τοῦς ιδιοκτήτας των.

Ἐπίσης έτρεχε στους δρόμους πίσω από τις κοινές γυναίκες και τις έβριζε, προκαλώντας έτσι τὸ μίσος τοῦς ἐναντίον του, για νὰ συνηθισθώ να ὑποφέρω έτσι τὸ μίσος ὅλων των ανθρώπων. Νούσε λιτώματα και δὲν έπινε τίποτε άλλο από νερό, ὅπως και ὅλοι οι ἄλλοι κυνικοί φιλόσοφοι.

Τὴν εποχή εκείνη ζούσε στα: Θήβας ὁ ονομαστικὸς ρήτωρ Μητροκλής, ὁ οποίος, εἰς αἰτίας κάποιας αἰσχίας του παθῆναι, κάθε φορά πού μιλούσε, άρχιζε να τοῦ ξεφεύγουν άέριαι, συνοδευόμενα με δυνατό κρότο. Ο δυστυχισμένος ρήτωρ εντροπτόταν πολύ γι' αὐτὸ και είχε κλειστεί στο σπίτι του αποφασισμένος να μὴ ξαναμιλήσει ποτέ πια στο λαό.

Μόλις τὸ έμαθε αὐτὸ ὁ Κράτης, έφαγε άμέσως άφθονα φακόλια για να γεμίσει από άέρια η κοιλία του και μὴ και δυο τράβηξε για τὸ σπίτι τὴν φίλην του.

Εκεί, άρχισε να τοῦ μιλάει και να τοῦ λέει ότι δὲν έπρεπε να ντρέπεται για τὴν πάθσή του, γιατί δὲν έκανε κακό σε κανένα και ότι τέτοια πράγματα συμβαίνουν σ' ὅλους τοῦς ανθρώπους.

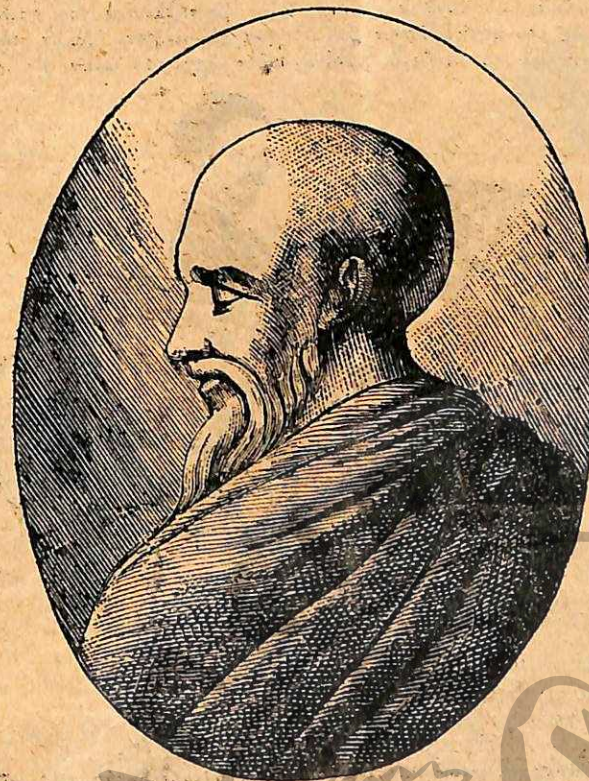
Ἐνῶ μιλούσε ὁ Κράτης, τὰ φακόλια ένεργούσαν με δυνατούς κρότους! Τὸ... καλὸ αὐτὸ παράδειγμα τοῦ κυνικοῦ, ενέθάρρυνε τόσο τὸν Μητροκλή, ὥστε, παραιτώντας κάθε ντροπή, άπαράσισε να γίνη κι' αὐτὸς κυνικός φιλόσοφος.

Πράγματι ὁ Μητροκλής διεκρίθη

—Με τὴν πείνα, τοῦς έλεγε, ὁ έρωας περνάει. Και αν δὲν ενάγη αὐτὸ, σβύνει με τὸν καιρό. Μα αν δὲν γίνη αὐτὸ, δὲν μένει τίποτε άλλο στον έρωτευμένο παρὰ να πάθῃ ένα σπρινι και να κρεμαστή.

Κάποτε πάλιν πού τὸν ρώτησαν σὰ τί χρησίμευε ἡ φιλοσοφία, απάντησε: —Στὸ να ξερω ν' άκούμαι στα λόγια και να ζῶ χωρίς έννοιες και συγκινήσεις.

Ἡ φιλοσοφία και ἡ ζωὴ τοῦ Κράτη, είχαν ενθουσιάσει τόσο πολὺ τὴν ὠσιωτάτη και πλουσιωτάτη Ἰππαρχία.

Ο φιλόσοφος Κράτης.

αργότερα στην κυνική φιλοσοφία και έβγαλε πολλὸς μαθητής. Στο τέλος όμως, νοιώθοντας τὸν εαυτὸ του γερό και άρρωστο πια, συλάθηκε τὴ ζωή και αυτοκτόνησε, απαγχονισθείς.

Ο Κράτης ήταν άσχημότερος και, για να φαίνεται ακόμα περισσότερο άσχημος, είχε ράφει άπάνω στο χιτώνα του... προδιές, έτσι πού με δύσκολια ξεχώριζε κανείς από ζῶα. Είχε από τοῦς μαθητάς του τὴν άξια σι' άπαρνόνται όλα τ' αγαθά του κόσμου και τοῦς παρακινούσε ν' άποφύγουν τὴς ἡδονές, γιατί ὁ φιλόσοφος πρέπει να εἶνε ελεύθερος και γιατί δὲν υπάρχει δεσπότης χειρότερος από τὴν φιληδονία!

τὴν αδελφή τοῦ ρήτορος Μητροκλή, πού αναφέραμε παραπάνω, ὥστε τὸν... έρωτεύθηκε! Δὲν ἤθελε καν ν' άκούσῃ να γίνεται λόγος για διάφορα σπουδαία υποκείμενα πού ζητούσαν τὸ χέρι της και φοβόσε στο τέλος τοῦς γονεῖς της, ότι, αν δὲν τὴν έδιναν στον Κράτη, ὁ αυτοκτόνησε. Οι γονεῖς της προσπάθησαν με κάθε τρόπο να τὴν κάνουν ν' αλλάξει γνώμη.

Βλέποντας όμως ότι δὲν έκαναν τίποτα, πήγαν στο τέλος στον ίδιο τὴν Κράτη και τὸν παρακάλεσαν θερμά να μεσολάβησῃ αὐτὸς και να κάνει τὴν Ἰππαρχία ν' αλλάξει απόφασή.

Ο Κράτης έπήγε πραγματι και βρήκε τὴν Ἰππαρχία, και έπειθὲ με τὰ λόγια δὲν μπόρεσε να κά-

νὴ τίποτε, γούθηκε μπροστά της για να τὴς δείξῃ τὸ στρεβλωμένο κορμί του και τὴν καμπούρα του. Ἐπειτα έβριζε καταγής τὸ χιτώνα, τὸ διασάκι του και τὴ ράβδι του και τὴς εἶπε: —Για νὰ μὴν απατηθῇ, νὰ ὁ άνθρωπος πού θέλεις για σύζυγό σου και νὰ ὅλη τῷ ἡ περιουσία. Σάψου τώρα τί μέλλεις να κάνης!

Ἡ Ἰππαρχία όμως δὲν άλλαξε σῆμα ν' αὐτὸ γνώμη και παντρεύτηκε τὸν φιλόσοφο. Δὲν τὸν άφησε ποτέ και τὸν ακολουθῆσε παντοῦ, ὅπου αὐτὸς εἰπήγαινε.

Απὸ τὸ σπινολέσιο αὐτοῦ τοῦ Κράτη και τὴς Ἰππαρχίας γεννήθηκε ένα παιδί πού τὸνέμασαν Πασικλή και για τὸ ὅποιο οι γονεῖς του, από μικρό, φρόντισαν να τὸ κάνουν φιλόσοφο.

Ο Μέγας Ἀλέξανδρος, αφού κατέστρεψε τὰς Θήβας, ρώτησε μὴ μετὰ τὸν Κράτη αν ἤθελε να ξαναχτιστῇ ἡ πατρίδα του.

—Ποιὸς ὁ λόγος; απάντησε ὁ Κράτης. Μπορεῖ νὰ βρεθῇ πάλιν κάποιος ἄλλος Ἀλέξανδρος και να τὴν καταστρέψῃ. Ἐμένα ἡ μόνη μου πατρίδα εἶναι ἡ φτώχεια και ἡ ταπεινότης.

Κάποτε ὁ μουσικὸς Νικοδήμος, έπειθὲ ὁ Κράτης τὸν εἶχε ερεθίσει πολὺ με τὰ λόγια του, τοῦ κατέφερε μὴ δυνατὴ γροθιά στο μέτωπο και τοῦ τὸ έπληξε. Τότε ὁ Κράτης κλόλησε επάνω στο πηξίμο ένα κομμάτι χαρτί, άπάνω στο ὅποιο έγραφε: «Εργον τοῦ Νικοδήμου» και περιεφέρονταν στοῦς δρόμους.

Ο Κράτης έλεγε οἱ τὰ χρήματα των πλουσιῶν μοιάζουν με δόντρα πού φύτρωναν πάνω στα βουνά και των οποίων μόνον οι κόρακες τρώνε τοῦς καρπούς. Με τὴ λέξι «κόρακες» εννοούσε τοῦς κλόλακες, τις διεφθαρμένες γυναίκες και τοῦς άλλους πασιπύους των πλουσιῶν.

Ο Κράτης, ὅπως και ὅλοι οι ἄλλοι κυνικοί φιλόσοφοι, άδιαφορούσε για κάθε άλλη επιστήμη, εκτός από τὴν ἡθική.

Έζησε πολλὰ χρόνια, κατὰ τὸ τέλος δὲ τὴς ζωής του είχε καμπουριάσει τρεμερά. Νοιώθοντας τὸ θάνατο να πλησιάζῃ, έλεγε: —Ἄχ! ἄθλιε καμπούρη, ἡ μακροζωία σου θα σε κλείσῃ στον τάφο... Σε λίγο θα γνωρίσης τὰ βασίλεια τοῦ Ἀδουαν.

Πάθανε τέλος από φυσικό θάνατο. Μεταῦ των άλλων ήταν και διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, τοῦ ἀρχηγού τὴς Στωικῆς Σχολῆς.

ΚΟΡΣΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Μέσ' στη βραδιά την ήρεμη του καλοκαιριού το ποτάμι θηρναί... Τό φεγγάρι προβαίνει αγγίλι στον ουρανό, στεφανωμένο με κόκκινες ανταύγειες και φωτίζει τα αμυγδαλάκια δάκρυα που στάζουν απ' τον τροχό του νεοφυλού στον καταράχτη...

Ο τροχός, βλαμμένος σε κίνησι από ένα άροστο χέρι, χτυπά το νερό μακισμένο και γυρίζει με μια γρηγοράδα παράφορη, ανεξέρητη, ενώ κάτω απ' το πλατάγμα των πτερών αναδύεται κατακόκκινος άροστος...

Η ρευματιά φουσκώνει, ξεχειλίζει, μοιάζει με μια μεγάλη λίμνη αιμάτω...

Ένα βαρύ σταχτοκόκκινο σύννεφο τρέχει στον ορίζοντα με βίαιη, άγχαλμιά, περιέσχει την περσίδα κοντά απ' το μύλο, τον καταρμένο μύλο που αλέθει χωρίς μύλωνά...

Βρέχει αίμα... αίμα... αίμα! Ο, έσείς που βγαίνετε τη νύχτα για ν' ανταμώσετε τις αγαπητικές σας, περιέσχει την περσίδα κοντά απ' το μύλο, τον καταρμένο μύλο που αλέθει χωρίς μύλωνά...

Μόλις όμως ακουστή το λάλημα του πετεινού και φύγη η νύχτα, μέσ' στη σταγιά γλωμάδα της χαλαυτής, κάτω απ' τον ασπρήμένο πέπλο της κορώνης ομίσλη, το νερό τρέχει γρήγορο και κρυσταλλένιο κάτω απ' τους άσπρους τοίχους του έμου μύλου...

Ακούστε τώρα το χαρπό τραγουδι που έφτασε χθες η μολόπετρα:

Ο Κέκκος κι' η Άννα είν' ακόμα νεόγυμνοι κι' είνε το πιο ταιριασμένο ζευγάρι του χωριού.

Ο Κέκκος κρατεί την αναπνεύση του απ' τη ζώνη, τη ζώνη όπου ανθούν όλα τα λουλούδια της παρθενιάς, κι' η Άννα άκουμπά το χαριτωμένο κεφάλι της στον ώμο του λατρευτού της...

Απόψε είν' η πρώτη βραδιά του γάμου των!...

Ο μυστικό θέλητρο του νυφικού πέπλου που σηκώνεται και του φορέματος που ανοίγεται, της ξεχωμένης κόμης και της λυμένης ζώνης και των παρθενικών λουλουδιών που υποσπονται γι' αύριο, τόσους γλυκούς καρπούς!

Γύριζε, πέτρα, γύριζε! Γέμιζε μ' άπορο άλευρι τα σακιά και χάριζε στα σπίνια το φως! Κι' εσύ, τροχέ, γύριζε, έλο γύριζε! Φύλασε το κανό κι' έφανε το πανί για τα σπάργανα του πρώτου παιδιού που θα γεννηθί!

Αλλά γιατί ο ήλιος, όταν ήρνε, βάζει με τις άχτίδες του κόκκινο το αλεσμένο άπορο στάσι; Γιατί η νύχτα το τυλίγει το ύψαινο πανί μέσα σε σάβανο θανάτου; Γιατί ο άπαιστος γκινόνης κι' η ειρηνηκή κοικοκοδάνα

δεν παύουν όλη τη νύχτα το τραγουδι τους;

Μά κι' εσύ, νεύε μωλωνα, γιατί βγαίνεις έξω και περπατάς τέτοιες νύχτες κάτω απ' τ' αστέρια; Δεν σου ετάνε η μέρα για να δουλεύεις; Δεν ξέρεις πως η νύχτα είνε γι' ανάπαυη;

Κι' έπειτα γιατί άφινεις στο σπίνι μόνη την ώμορφη γυναίκα σου που σε περιμένει με λαχτάρα στο πλευρό της; Ξερνάς πως όταν το συζυγικό κρεβάτι μένη άδειαν, προκαλεί τον πειρασμό και ξανάβει περισσότερο τον πόθο;

Έσύ όμως εξακολουθείς να περπαίνεις στο δρόμο σου, κεντώντας τη μούλα σου με το σουδερλό του ραβδί. Το ξωο σκοντάφτει κάθε τόσο κι' εσύ το χτυπάς έλο και πιο δυνατά...

Δέν άκούς την κοικοκοδάνα που σε προσεδοποιεί με το θλιβερό κράξιμό

ταν. Θεέ μου, να τον είχε για λίγο κοντά της!

Εκείνη τη στιγμή έξω στο δρόμο ακουστήσαν βήματα που πλησίαζαν και σταμάτησαν μπρός στην πόρτα. Η Άννα σηκώθηκε και πήγε ν' άνοιξη...

Θάνα! ο Κέκκος που γυρίζει! Οχι! όχι! δεν ήταν ο Κέκκος!... Σαν άνοιξε την πόρτα, φανερώθηκε ξαφνικά μπροστά της μ' άνοιχτές άγκυλάκι και τη σφίγγει με περιπάθεια...

Κουρασμένη απ' τον άγωνα, μεθυμένη απ' την άγάπη, η Άννα πίνει μαζύ του το γλυκό νεκρό του άνομου έρωτά των...

Ο νυκτηρίδες που συμβολίζουν το έγκλημα, άφήστε το πέταμά σας κι' έλατε να μαζευτήτε γύρω απ' το κρεβάτι τ' άτμασμένου...

Και σύ, γκινόνη, εξακολουθά να φάλλεις το τραγουδι σου στο μύλωνά που περπατά όλομύλωνας κι' άνυποπτος μέσα στη νύχτα...

Σε λίγο άντηχεί στον κοντινό δρόμο το χλιμίντισμα της μούλας.

Τη συνοδεύει ο Κέκκος που χτυπά πέτρα-δωδε τη σακούλα του για ν' άκούη τον ήχο των νομισμάτων...

Κουτάζει τώρα με χαρά το μύλο, όπου μια μυστική κραυγή θά σούση τη δίψα του κι' όπου τα χείλη της γυναίκας του θά τον κεράσουν την άγάπη...

Έκφρα παρξενεύεται βλέποντας την πόρτα άνοιχτή. Οι άσυλλογιστοι νεύε είχαν λησμονήσει να την κλείσουν...

Ανάβει γρήγορα ο μωλωνα: το κλαδί με το ρεσίνι που κρατεί και μ' ένα πήδημα βρίσκεται μπρός στο νυφικό κρεβάτι...

Πουλιά της νύχτας, γιατί σταματάς το άπαιστο λάλημα σας;...

Οι δύο προδότες κοιμούνται ο ένας στην άγκυλα του άλλου...

Η έτοιμοδουστη φλόγα της δάδας φωτίζει το πρόσωπό τους ανατριχιαστικά και τ' άνοιρο που φτερουγίζει στον ύπνο τους ζωγραφίζει άπάνω στα χείλη τους την επιθυμία κυνολύγου φιλιών...

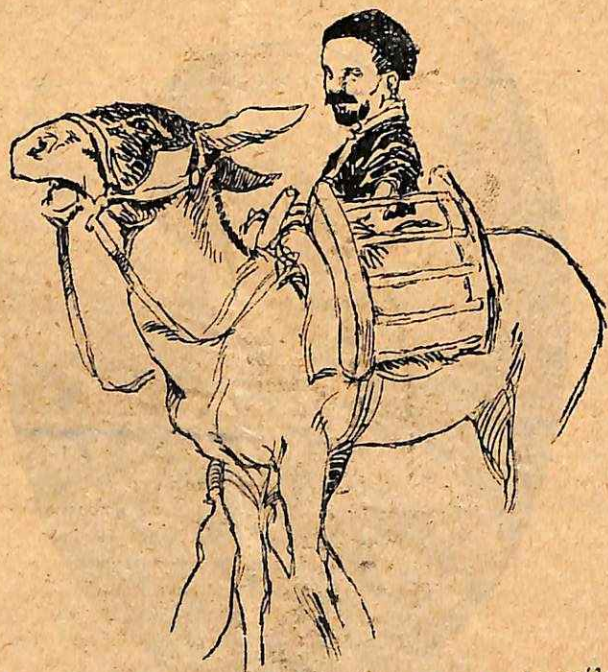
Ο Κέκκος σηκώνει στο χέρι του ένα πελέκι κι' εμε έτοιμος να χτυπήσει, άλλ' έκφρα ξεσπά σ' ένα φριχτό γέλιο σατανικό...

Αρπάζει και τους δύο στα σιδερένια χέρια του, τους δένει σφιχτά με ζύ και τους σηκώνει άπάνω, ενώ ε' κείνοι, ξυπνημένοι τόσο άπότομα, δέρονται και σπαράζουν μ' απειπίτια...

Ο μωλωνα: τρέμει γρήγορα στη: δύο μολόπετρες που άνιόνονται σχηματίζοντας μια γωνία κι' άπιδώνει: ένα μέσο το παρμένο ζευγάρι, στο ύψαινο κρεβάτι της άγάπης των...

Έπειτα αίνει το νερό ελευθερο κι' ο μύλος άρχίζει το ματωμένο ή λουμά του...

Γύριζε, πέτρα, γύριζε! Κατέβαινε άπάνω στα δύο άμαρτωλά κορμά, λυώσε τις σάρκες των μέσ' στο θανάτο άγκυλάκια σου, δάγκασε, σπν

Αντηχεί στον κοντινό δρόμο το χλιμίντισμα της μούλας

της; Μά που ν' άκούσης, δούστuxe! Έσύ έχεις το νού σου έλο στα κέσθη...

Η Άννα βρίσκεται στο σπίνι της σαν περιστέρα σ' άποστατάστη φωλή!...

Τρέχει με τη φαντασία της στα περπαμένα, γυρνά στα γλυκά χρόνια της παιδικής ηλικίας κι' έκφρα μένει προστρωμένη σε μια άνάμνηση. Θυμάται τη χαρούμενη μορφή του Όρλάνδου, με τον όποιο έπαιζε μαζύ άδωα παιχνίδια όταν ήταν παιδιά...

Θυμάται ακόμα πως περπατούσαν συχνά μέσ' στον κήπο, περσμένοι χέρι με χέρι, σαν άρραβωνισμένοι...

Ο Όρλάνδος τώρα είνε φευγάτος. Βρίσκεται κάπου άλλου στερωμένος, μακριά απ' το χαριτωμένο του νησί...

Ω, πόσο τον αγαπούσε! Αλλά και τώρα μήπως δεν τον αγαπά; Άς ή

διά της να ραγίκεται μπρός στον πόνο του και είνεσαι άπάνω του για να τον έμποδίστη να πη το φοβερό ανάθεμα...

Εκείνος τη δέχεται μ' όλάνοιξη, άγκυλάκι και τη σφίγγει με περιπάθεια...

Κουρασμένη απ' τον άγωνα, μεθυμένη απ' την άγάπη, η Άννα πίνει μαζύ του το γλυκό νεκρό του άνομου έρωτά των...

Ο νυκτηρίδες που συμβολίζουν το έγκλημα, άφήστε το πέταμά σας κι' έλατε να μαζευτήτε γύρω απ' το κρεβάτι τ' άτμασμένου...

Και σύ, γκινόνη, εξακολουθά να φάλλεις το τραγουδι σου στο μύλωνά που περπατά όλομύλωνας κι' άνυποπτος μέσα στη νύχτα...

Σε λίγο άντηχεί στον κοντινό δρόμο το χλιμίντισμα της μούλας.

Τη συνοδεύει ο Κέκκος που χτυπά πέτρα-δωδε τη σακούλα του για ν' άκούη τον ήχο των νομισμάτων...

Κουτάζει τώρα με χαρά το μύλο, όπου μια μυστική κραυγή θά σούση τη δίψα του κι' όπου τα χείλη της γυναίκας του θά τον κεράσουν την άγάπη...

Έκφρα παρξενεύεται βλέποντας την πόρτα άνοιχτή. Οι άσυλλογιστοι νεύε είχαν λησμονήσει να την κλείσουν...

Ανάβει γρήγορα ο μωλωνα: το κλαδί με το ρεσίνι που κρατεί και μ' ένα πήδημα βρίσκεται μπρός στο νυφικό κρεβάτι...

Πουλιά της νύχτας, γιατί σταματάς το άπαιστο λάλημα σας;...

Οι δύο προδότες κοιμούνται ο ένας στην άγκυλα του άλλου...

Η έτοιμοδουστη φλόγα της δάδας φωτίζει το πρόσωπό τους ανατριχιαστικά και τ' άνοιρο που φτερουγίζει στον ύπνο τους ζωγραφίζει άπάνω στα χείλη τους την επιθυμία κυνολύγου φιλιών...

Ο Κέκκος σηκώνει στο χέρι του ένα πελέκι κι' εμε έτοιμος να χτυπήσει, άλλ' έκφρα ξεσπά σ' ένα φριχτό γέλιο σατανικό...

Αρπάζει και τους δύο στα σιδερένια χέρια του, τους δένει σφιχτά με ζύ και τους σηκώνει άπάνω, ενώ ε' κείνοι, ξυπνημένοι τόσο άπότομα, δέρονται και σπαράζουν μ' απειπίτια...

Ο μωλωνα: τρέμει γρήγορα στη: δύο μολόπετρες που άνιόνονται σχηματίζοντας μια γωνία κι' άπιδώνει: ένα μέσο το παρμένο ζευγάρι, στο ύψαινο κρεβάτι της άγάπης των...

Έπειτα αίνει το νερό ελευθερο κι' ο μύλος άρχίζει το ματωμένο ή λουμά του...

Γύριζε, πέτρα, γύριζε! Κατέβαινε άπάνω στα δύο άμαρτωλά κορμά, λυώσε τις σάρκες των μέσ' στο θανάτο άγκυλάκια σου, δάγκασε, σπν

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΠΩΣ ΕΤΙΜΟΡΟΥΝΤΟ ΑΛΛΟΤΕ ΟΙ ΒΑΣΙΛΗΜΟΙ

Η βλασφημία στη Γαλλία έθεωρείτο άλλοτε μεγάλο αμάρτημα και τιμωρείτο με άυστηρότατες ποινές. Έπί της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΒ' μάλιστα έθεσπίσθη ένα διάταγμα, διά το όποιο έπεβάλλετο στους βλασφημούς μεγάλο χρηματικό πρόστιμο, το όποιο εν περιπτώσει επανλήψεως έδιπλασιαζόταν μέχρι της πέμπτης φοράς. Όταν όμως υπέπεπτε κανείς και γιά πέμπτη φορά στο ίδιο παράπτωμα, τότε τον έφυλάκιζαν, βάζοντας το λαμό του μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουδί. Την έκτη φορά το άποσπούσαν με άναμμένο σίδερο το άνω χείλος, την έβδομη το κάτω και την όγδόη του έκδαν τη γλώσσα.

Στά 1542 καταδικάστηκαν στη Γαλλία έπί βλασφημίας άρκετοί πολίται. Άλλους απ' αυτούς τους άμαρτίωσαν, σ' άλλους τρύπησαν τη γλώσσα και άλλων τους την έκσφαλαν.

Άρκετοια ό βλασφημοί: ε'α θεία κατεδικάζοντο εις θάνατον. Έπί στα 1578 δύο Γάλλοι καταδικάστηκαν έπί βλασφημίας εις τόν δι' άγρόνης θάνατον. Έπίσης και μετά δύο χρόνια ένας έυλοογιστής κρησάτηγης, γιατί είχε βλασφημίες: τα θεία.

Στίς 20 Μαΐου 1681, τέλος: έξεδόθη βασιλική διάταγμα, διά το όποιο στους βλασφημούς στρατιώτες επεβάλλετο η ποινή του τρυπήματος της γλώσσας με πυρωμένο σίδερο. Η έδια ποινή επεβλήθη άργότερα για τόν ίδιο λόγο σε δύο ιδιώτες και σ' έναν άξιωματικό.

Τέλος, στα 1757 έξεδόθη διάταγμα διά το όποιο τιμωρείτο με θάνατο όποιος συνέγραφε βιβλία άντιθρησκευτικά ή βοηθούσε τη συγγραφή τους.

Ανάκωτες, άνάκωτες, ζώωσες έκείνοι που άψήρουν τόν άνθρωπινο νόμο κι' ένοώθηκαν παράνομα...

Γύριζε, λιθάρι, γύριζε, ποτάμι, γογγύστε, βαρείς: μολόπετρες, και πνίξτε κάτω απ' τα βασιά χτυπήματά σας το βόγγο των έραστών!... Κι' έσείς, σπάργαλα που έτοιμαστήκατε για να τυλίξετε το μωρό που θά γεννηόταν, γενήτε τώρα σάβανα κι' άπλωήτε κάτω απ' τόν τροχό...

Μέσ' στη βραδιά την ήρεμη του καλοκαιριού το ποτάμι θηρναί και γογγύει...

Η μολόπετρα άνατενάζουν κάτω απ' το ζωντανό άλεσμά τους και τρίζουν...

Και τό φεγγάρι προβαίνει στον ουρανό στεφανωμένο με κόκκινες ανταύγειες για να φωτίση τα αμυγδαλάκια δάκρυα που στάζουν απ' τον τροχό του νεοφυλού στον καταράχτη!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε έξαιρετικώς κολλάς τιμάς παλαιά βιβλία και δολιχόρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά έκδοθέντα μέχρι το 1900, εφημερίδες, βιβλία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες στα γραφεία μας.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά φεύτικα μαργαριτάρια της Ρωμικής αυτοκρατορίας. Απάτη αντί απάτης! Πώς ένας δούδ κατέδικασε τόν έαυτό του. Η τερατώδης βασίλισσα της Σουηδίας. Οι δύο έπίσκοποι κι' ο βασιλεύς. Ο Φρειδερίκος ο Μέγας κι' ο άξιωματικός. Ο πάπας και τα συχωρεχάρτια του, κτλ. κτλ.

Ένας έμπορος πούλησε κάποτε σε μια Ρωμική αυτοκρατορία ένα ψεύτικο μαργαριταρένιο κολλίε για άληθινό. Η αυτοκράτειρα, όταν άντελήφθη την άπάτη, έβγαλε έξω φρεσών και έζήτησε από τόν σύζυγό της να τιμωρήση παραδειγματικά τόν άπατεώνα. Ο αυτοκράτωρ τότε, έκάλεσε τόν έμπορο και το άνήγγειλε ότι για να τόν τιμωρήση, θα τόν έριχνε στα λιοντάρια να τόν κατασπαράξουν.

Την ήμερα λοιπόν που είχε ορισθεί για την εκτέλεση, η αυτοκράτειρα δεν παρέμεινε να πάη στον ίπποδρόμο για ν' άπολάβη την εκδίκησή της. Φαντάζεστε όμως την κατάπληξη της, όταν, αντί να δη λιοντάρια να όρμουν κατά το άπατεώνα, για να τόν κατασπαράξουν, είδε να προχωρή προς αυτόν ένας... λαγός!

—Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε τότε τόν σύζυγό της.

—Αυτό σημαίνει, άπάντησε ο αυτοκράτωρ, ότι τιμωρήσα τόν τρύστη σύμφωνα με την παθή που έκανε: Σε άπάτησε; Έ, λοιπόν... τόν άπάτησα τώρα κι' έγω!

Όταν ο Έλκωδος Β' της Πορτογαλλίας πληροφορήθηκε ότι ο δούδ της Μπραγκανσά: σχεδίαζε να τόν δολοφονήση, τόν έκάλεσε σ' άνάκωρη του και τόν έρώτησε με ήρεμότητα ύφος:

—Θά ήθελα, ελάδελέ μου, να σε ρωτήσω κάτι και να σου ζητήσω μιά συμβουλή. Τι θά έκανες σ' έναν άνθρωπο που θά ήθελε να σε σκοτώση;—Θά έφρόνιζα να τόν ξεκάνω πρώτος. Μεγαλειότατε, άπάντησε ο δούδ.

—Τότε, τού φώναξε ο βασιλεύς, άνήγγειλες μονάχος σου την κατάδική σου!

Και, τραδώντας το ξίφος του, ειγίκε πάνω στον δούδα και το άμνηξε στην καρδιά!

Η βασίλισσα της Σουηδίας Χριστίνα ήταν τερατώδως άσχημη. Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΑ' συνήθιζε να διατηρεί στους φίλους του το έξής χαριτωμένο ανέκδοτό της:

Η Χριστίνα, αντί να ρωτή το βράδυ νυχτικό κοσμού, έτύλιγε το κεφάλι της με μια πετσέτα. Όταν έφιλοξενού κάποτε σ' άνακτορα τού Παρισιού, μια νύχτα που ύπνερε από άπνεια, έκάλεσε στο δωμάτιό της τούς μουσικούς τού παλατιού και τούς διέταξε να της παίξουν κάτι για να διασκεδάση.

Όταν οι μουσικοί έτελείωσαν το κομμάτι τους, η βασίλισσα ένθουσα:

στηκε τόσο, ώστε έδωχε το κεφάλι της από την κουνουπίδα, φωνάζοντας με τη βραχνή φωνή της:

—Μπράβο! Θανασία! Υπέροχα! Οι μουσικοί όμως μόλις άντικρούσαν τόν τερατώδες κεφάλι της έτρόμαξαν τόσο, ώστε... έγκαταλείποντας τα όργανά τους έσπάρησαν εις άτακτη φυγή, νομίζοντας ότι είχαν άντικρούσει τόν ίδιο τόν Διάβολο!

Ο βασιλεύς της Άγγλιας Έλκωδος Α' έδειχνόσε κάποτε με διαφόρους άρρενες, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και δύο έπίσκοποι.

—Τότε, τού είπε ο Φρειδερίκος, φύγετε γρήγορα... μην τύχη και παρήση ο βασιλεύς και σας δει!

Ο περιβολάης μιάς έξοχικής έπαύσεως τού Πάπα, θέλοντας κάποτε να τόν εύχαριστήση, έτόμασε ένα καλάνι με φρέσκα και ώμορφα φρούτα, τα όποια προσέφερε στον Πάπα.

Ο Πάπας, για ν' άνταμείψη τόν περιβολάη για την εύγενική του προσφορά, έβγαλε από την τσέπη του και τού έδωσε μιά ντυσίνα συχωρεχάρτια.

—Πόρτα αυτά, τού είπε. Είνε ένα πολύτιμο όθωρο. Μ' αυτά μπορείς να είσαι ήσυχος πώς, όταν πεθάνης, θά έχης εξασφαλισμένη τη θέσι σου στον Παράδεισο.

Ο περιβολάης έπήρε το πακέτο, το έβλεπτε και κατόπιν κουνώντας το κεφάλι, άπάντησε:

—Πανάγιε Πάτερ, θά ξέρете βέβαια ότι για να πεθάνη κανένας εύτυχισμένος, πρέπει προηγουμένως να ήχη καλώς. Γι' αυτό... πάρτε πίσω τα μιά συχωρεχάρτια σας και δώστε μου σας παρκαλώ το αντίτιμό τους. Τά ύπόλοιπα μου άκούω για να πάω στον Παράδεισο...

Ο Πάπας ύπολόγησε ότι δεν περίμενε μιά τόσο έξυπνη άπάντησι και ίκανοποίησε πλήρως την άπάτη, κι' τού περβολάη.

Με το δόλωμα τού ψεύδους φανερώνεται την αλήθεια.

Ο Φρειδερίκος ο Μέγας είχε έκδωσει κάποτε μιά διαταγή, διά της όποιας άπαύσεσε στους άξιωματικούς να φορούν πολιτική ένδυμασία.

Μιά μέρα, καθώς έκανε τήν περιπάτο του ινέγγινο σ' ένα δημόσιο κήπο, συνάντησε έναν από τούς λοχαγούς της υφους του, ο όποιος, παρ' την άπαύσεσά του, φορούσε πολιτικά.

Ο βασιλεύς έκανε πως δεν τόν άγνώρισε και πλησιάζοντας τον, τόν έρώτησε τί ήταν.

—Άξιωματικός, άπάντησε ο λοχαγός, ο όποιος δεν άγνώρισε τόν βασιλέα του. Βρίσκομαι όμως ινέγγινο έδω.

—Τότε, τού είπε ο Φρειδερίκος, φύγετε γρήγορα... μην τύχη και παρήση ο βασιλεύς και σας δει!

Ο περιβολάης μιάς έξοχικής έπαύσεως τού Πάπα, θέλοντας κάποτε να τόν εύχαριστήση, έτόμασε ένα καλάνι με φρέσκα και ώμορφα φρούτα, τα όποια προσέφερε στον Πάπα.

Ο Πάπας, για ν' άνταμείψη τόν περιβολάη για την εύγενική του προσφορά, έβγαλε από την τσέπη του και τού έδωσε μιά ντυσίνα συχωρεχάρτια.

—Πόρτα αυτά, τού είπε. Είνε ένα πολύτιμο όθωρο. Μ' αυτά μπορείς να είσαι ήσυχος πώς, όταν πεθάνης, θά έχης εξασφαλισμένη τη θέσι σου στον Παράδεισο.

Ο περιβολάης έπήρε το πακέτο, το έβλεπτε και κατόπιν κουνώντας το κεφάλι, άπάντησε:

—Πανάγιε Πάτερ, θά ξέρете βέβαια ότι για να πεθάνη κανένας εύτυχισμένος, πρέπει προηγουμένως να ήχη καλώς. Γι' αυτό... πάρτε πίσω τα μιά συχωρεχάρτια σας και δώστε μου σας παρκαλώ το αντίτιμό τους. Τά ύπόλοιπα μου άκούω για να πάω στον Παράδεισο...

Ο Πάπας ύπολόγησε ότι δεν περίμενε μιά τόσο έξυπνη άπάντησι και ίκανοποίησε πλήρως την άπάτη, κι' τού περβολάη.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Η μεγαλοψυχία είνε μιά παντοεινής θλίψη.

Ο χαρακτήρας μας άφοσιώνεται μ' έκείνους που συναναστροφόμεθα.

Χριστόστομος

Η γυναίκα που φτιασιδώνει το πρόσωπό της, έπιθυμεί να τή πουλήση.

Κινέζικη παροιμία.

Με το δόλωμα τού ψεύδους φανερώνεται την αλήθεια.

Σαίξπηρ.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

«Αδελφά μου, όπως ήταν ο Εὐγένιος, ήθελε ν' αναπαύθη, μα δεν το έκανε. Και για να μην τον πάρει αθεοία του ο ύπνος, κάθισε σε μια καρέκλα κι άρχισε να σκεπάζεται...»

Πώς θα τελείωνε όλη αυτή η ιστορία; Κατάλαβε καλά ότι η Μελανία δεν μπορούσε να γιγνευτεί από το φλογερό πάθος που την κατείχε.

Έπρεπε να πάρει λοιπόν μια απόφαση, πριν φτάσουν τα πράγματα στα άκρα.

Μα τί απόφαση να πάρει;

Να διώξει τη Μελανία απ' το μοναστήρι;

Αυτό δεν του ήταν δύσκολο. Ήταν απολύτως κύριος εκεί μέσα. Μα τι θαόγινε από το μέτρο αυτό, το τόσο σκληρό και αδυσώπητο;

Η Μελανία θαόγινε πάλι στην κοσμική ζωή, κι έτσι απελπισμένη, έτοιμη θερμή κι όρμητική όπως ήταν, να παραστρατούσε, να περφε στις πιο βαρείες αμαρτίες.

Έπρεπε μελατωχτα να την φοβέριζε ότι θα την έδιωχνε απ' τη Μονή, αν δεν μετανόουσε, αν δεν ήρθε σε απ' το Θεό συγχώρηση για την τεράστια της.

Θα τη δούσαν λοιπόν τη νύχτα αυτή και θα της μιλούσε καθαρά. Άλλη λύση δεν υπήρχε. Εκτός αν έβρισκε ο ίδιος απ' τη Μονή. Κι αυτό θαόκανε αν η Μελανία εξακολουθούσε να κατεχευται απ' το Διαόολο...

Έπειτα από τις σκέψεις αυτές, ο Εὐγένιος ένοιωσε την καρδιά του πιο ελαφρύα κι' επλάγισε στο κρεβάτι του.

Κοιμήθηκε ως το μεσημέρι. Και όπως και την προηγούμενη ήμερα, δεν κατέβηκε στην τραπέζια. Επισήμισε κατ' το καλλί του και κατόπιν, για να ξεραση, άρχισε να γράφει ύμνους στη Θεοτόκο.

Έτσι πέρασε ήσυχα τις μεταμεσημεριανές του ώρες.

Το δείλινο, όταν άρχισε να δροσίζει, είχε μια ευχάριστη έκπληξη. Κατάλαβε σε μια γέρινη γκαμήλα έφτασε στη Μονή ο Ίάκινθος, ο παλιός ευνούχος, ο μόνος άνθρωπος πουόερε το μυστικό του μαζί με τον Πρωτά.

Ο Εὐγένιος τον άδεχτηκε με συγκίνηση. Τον πήρε στο καλλί του και του άνοιξε την καρδιά του.

Θα έναγκαλιόταν στο μοναστήρι, σ'α, Ίάκινθε, του είπε.

Ο Ίάκινθος παραξενεύτηκε.

— Γιατί θα το κάνετε αυτό, άγιο ήγούμενε; ρώτησε. Θάνα για μάς βέβαια να σ'α έχωμε κοντά μας, μα ένόμιμα πώς είσθε ευχαριστημένος έδω...

Και χαμηλώνοντας τη φωνή του έ-περίσπεσε:

— Βρισκόσαστε σ' ένα μοναστήρι που δεν υπάρχουν άνδρες, άγιο ήγούμενε. Βρίσκεστε στο περιβάλλον που παριόζει στο ρόλο σας.

Ο Εὐγένιος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Αυτό ακριβώς δημιουργεί τη δυστυχία μου. Άδελφέ μου, άπάντησε με λυπημένη φωνή.

Τα μάτια του πιστού Ίακίνθου άνοιχτηκαν διάπλατα.

— Δεν σ'α έννοω, άγιο ήγούμενε.

— Μοσ συμβόλινει κάτι τρομερό, Ίάκινθε, κάτι το βδελυρό, το άφάνταστο!...

Ο Ίάκινθος κύταζε τον Εὐγένιο καλά-καλά, είδε την ύπεροχη όμορφιά του πουόε γίνε πιο γοητευτική τώσα και κατάλαβε.

Ο Εὐγένιος διάβασε τη σκέψη του μέσα στα μάτια του.

— Ενώητες, άδελφέ, του είπε.

— Ναι, άπάντησε ο Ίάκινθος στένάζοντας.

Εκπατάλαβε.

— Δεν νομίζεις λοιπόν πώς πρέπει να ξαναγυρίσω κοντά σας;

— Ναι, πρέπει να ξαναγυρίσετε, ε'πε ο Ίάκινθος. Υπάρχουν κίνδυνοι και πειρασμοί που δεν μπορεί κανείς να τους αποφυγή, παρά μόνο υποχωρώντας. Αφήστε το μοναστήρι αυτό, άγιο ήγούμενε. Φύγετε απ' έδω το γοητωρότερο.

Δεν θα ήρηνόταν παρά μόνον όταν σ'α δώ πάλι κοντά μας...

Μίλησαν κατόπιν για διάφορα άλλα πράγματα.

Ο Εὐγένιος άνοιξε την πόρτα του καλλιού του, κύταζε στο διάδρομο, κι' άφού βεβαιώθηκε πώς δεν τους κρυφακούσε κανείς, ρώτησε τον Ίάκινθο:

— Τι νέα ξέρεις; Πες μου... Για νάρθης έδω άξαφνα, σημαίνει πώς κάτι έχεις να μου πής; Πες μου λοιπόν τι συμβόλινει. Ότι είχα να σου πω ένω σου το είπα. Μίλησέ μου, Ίάκινθε...

Ο μοναχός έδίσταζε.

— Μίλησέ μου, είπε πάλι μ' επιτακτική φωνή ο Εὐγένιος. Γιατί δι-

στάσεις; Έχεις να μου πής θλιβερά νέα!...

— Ναι, δέσποινα.

— Μην ξαναπής τη λέξη αυτή, ε'πε ο Εὐγένιος. Δεν είμαι παιά παρ' ο ήγούμενος Εὐγένιος.

— Έχετε δική. Εσάστηκα... Ή σκέψης μου είχε πατάει στα περσμένα...

— Τι έχεις λοιπόν να μου πής;

— Ήρθαν νέα από την Άλεξανδρεία...

— Δυσάρεστα;

— Άλλοίμονο, ναι.

— Συνέβη τίποτα στους γανείς μου;

Μη διαστάσεις, μίλησε ελεύθερα. Ξέρεις καλά πώς δεν ανή-

κω παιά παρ' μόνον στο Θεό. Βρίσκομαι τόσο μακριά απ' τα έγκόσμια...

— Έχετε δική, πάτερ μου. Δεν πρέπει να διαστάω όταν μιλώ με σ'α. Άκούστε λοιπόν.

Ή μητέρα σας...

— Ή μητέρα μου;

Ο Ίάκινθος έδίστασε πάλι για μια στιγμή.

— Κατάλαβα,ναι, είπε ο Εὐγένιος. Ή μητέρα μου απέθανε! Αυτό δεν ήθελες να μου πής;

— Άκριβώς.

Ο Εὐγένιος άναστέ-

ναζε και ψιθύρισε κάτι, σηκώνοντας τα μάτια του προς τον ούρανό.

Έπειτα ρώτησε τον μοναχό:

— Πότε συνέβη αυτό;

— Τον τελευταίο και-

ρό. Μας το είπε κάποιος που πέρασε απ' το μοναστήρι.

— Ήταν άρρωστος;

— Ναι.

— Πέθανε πιστεύοντας πάντα στα είδωλα;

— Άλλοίμονο, ναι.

Ο Εὐγένιος έμεινε επί μερικά λεπτά σιωπηλός. Γύρισε έπειτα προς τον Ίάκινθο και του είπε:

— Άφ'αί με μόνον, σε παρακαλώ, άδελφέ μου. Θέλω να προσευχηθώ για την ψυχή της.

Ο Ίάκινθος σηκόηθηκε, του φίλησε το χέρι και τράβηξε προς την πόρτα.

— Θα μείνης έδω άπόψε, δεν είνε

έτσι, άδελφέ μου; τον ρώτησε ο Εὐγένιος.

— Όχι. Σκεπτόμουν να φύγω τη νύχτα με τη δροσιά, άγιο ήγούμενε.

— Να μη φύγης.

— Θέλετε να μείνω;

— Σε παρακαλώ μάλιστα. Γιατί...

ποιός ξέρει; Ίσως να φύγομε μαζί αύριο...

— Έν τω μεταξύ η Μελανία δεν έ-βλεπε πότε να νοχτώσει. Ήταν απο-φασισμένη να προβή στα έσχατα τη νύχτα αυτή.

Το ότι ο Εὐγένιος δεν φάνηκε κα-θύλου όλη την ήμερα, δεν την άνη-γύριζε. Όπως δεν την άνηγύριζε κι' ο ξαφνικός έρχομός του Ίακίνθου.

Τι την ένοιωσε πειά για όλα αυτά; Είχε πάρει την απόφαση να παίξει τη ζωή της και το μέλλον της χάριν του έρωτός της.

Ήταν τώση η άγωνία της όταν νό-χτωσε, ώστε δεν έφαγε σχεδόν κα-νέλου. Έμεινε κλεισμένη στο καλλί της κοιτάζοντας τον ούρανό, βοθι-σμένη σε ρεύδι.

Δεν δέχτηκε ούτε αυτή τη φιλοθέα που πήγε άργα το βράδυ και της χτύπησε την πόρτα.

— Κοιμάσαι, άδελφέ, της φώναζε.

Μα η Μελανία δεν της άπάντησε.

Δεν ήθελε να την ενοχλήση κανέ-νας. Ήταν σχεδόν σάν όνειροπαρέ-νη. Σκεπτόταν εκείνον, μονάχα εκείνον που ήταν γι' αυτή η ζωή, η χαρά και η ευτυχία.

Τη νύχτα αυτή έπρεπε να τελειώ-σουν όλα.

Θα τη δούσαν, γι' αυτό δεν ε'χε αμφιβολία.

Η απειλή πώς θα σφαζόταν μπρός στην πόρτα του θα ταν άνάγκη να της άνοιξη, να την άκούσει.

— Όσο περνάει η νύχτα, τόσο με-γάλωνε η άγωνία της.

Κύταζε το όρόμο των άστρων και της φαινόταν χρόνος κάθε λεπτό. Πόσο άργα περνούν η ώρες στις περι-στάσεις αυτές!

Η στιγμής φαινόταν άτελείωτες σαν την αιωνιότητα...

Μη μπορώντας να μείνη παιά στο καλλί της, η Μελανία βγήκε στον έ-ξωστο, στο μοναστήριό. Της φαινό-ταν πώς μέσα στο στήθος της άκαιγε μια μεγάλη φωτιά...

Κύταζε στον ούρανό την πούλια και κατάλαβε πώς ήταν παιά μεσά-νυχτα.

Γύρισε έπειτα το βλέμμα της σ' όλα τα καλλιά του μοναστηριού.

Παντού ήταν άπλωμένη η γαλήνη. Ή μοναχές κοιμόντοσαν.

Ή όρα είχε φτάσει!...

(Άκολουθεί).

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΣΙΜΩΝΗΣ

ΤΟΥ ΟΜΠΡΙ ΒΕΡΑΝ

Ο νέος νοικοκύρης του πέμπτου πα-τόματος της όδου Λαφονταίν, κ. Άν-τρέας Λαφόρ, ξωγράφος, ένοχλούσε πολύ, καθώς έλεγαν η γειτόνισσες, την δίδα Σιμώνη Λαζιέ, τηλεφωνήτρια, ή όποια κατοικούσε με την μητέρα της στο ίδιο πάτωμα.

Μα τί ήθελε λοιπόν ο κύριος αυτός, ο έντελώς άγνωστός τους, για τον ό-ποιον δεν ήξεραν πούθε βασιτούσε ή σκούφια του;

Δεν πρόφτανε ή Σιμώνη ν' άνοιξη την πόρτα της κι' άμέσως μισόνοιγε ή πόρτα του κ. Λαφόρ...

Και δεν ήταν μόνο αυτό...

Ο κ. Λαφόρ παρακολούθουσε τη Σι-μώνη στο όρόμο και την παραμόνευε όταν σχόλαζε απ' τη δουλειά της. Κά-θε φορά δέ που την έβλεπε, έβγαζε από την τσέπη του ένα καρτέ, στο ό-ποιο άρχιζε να γράφει κάτι βιαστικά κοιτάζοντας την...

Μα τί έσημαίναν λοιπόν δι' αυτά;

Μια βραδιά, την ώρα που ή Σιμό-νη έγύριζε στο σπίτι της, είδε έξαφνα στην είσοδο τον κ. Λαφόρ να την πε-ριμένει, με το καρτέ του στο χέρι. Πέ-ρασε από μπροστά του περήφανα και τούρωξε απ' την κορφή ως τα νύχια, μια περιφρονική ματιά. Έκείνος, όστόσο, την άκούσθησε, άδιαφορών-τας για τον θυμό της. Ή Σιμώνη προ-χώρησε στη σκάλα, αλλά και εκεί ο κ. Λαφόρ την παρακολούθησε.

Την φορά αυτή το πράγμα υπερί-βαινε κάθε όριο και ή Σιμώνη από φό-βο και από αγανάκτηση συγχρόνως, έ-βαλε τις φωνές.

Την άκουσε ή μητέρα της από το πέμπτο πάτωμα και έτρεξε άμέσως στο κεφαλόσκαλο να διή τι συνέβαινε...

Όταν είδε την ταραχή της κόρης της, χωρίς ακόμα να ξέρη περί τίνος έρόφαιτο, γύρισε άπότομα προς το ξω-γράφο και του είπε με τόνο αδοτηρό:

— Ποιός είστε, κύριε; Τι θέλετε από την κόρη μου;

Ο Λαφόρ ταραγμένος, όσο και ή Σιμώνη απ' την φασαρία που είχε διη-μουργήσει και απ' το γλήγορο άνέ-βασμα της σκάλας που δεν είχε λα-χανόσει, έτραυίισε με κόπο:

— Κυρία... είμαι... ένας τίμιος άν-θρωπος... ένας καλλιτέχνης...

— Ε! κι' έπειτα;

— Κυρία... άγαπώ την κόρη σας και... λαμβάνω την τιμή να ζητήσω το χέρι της.

Ή ξωηρότερη έκπληξις απλώθηκε στα χαρακτηριστικά της τηλεφωνήτρι-ας καθώς άκουσε τα λόγια αυτά.

Ή μητέρα της όμως χαμογέλασε με αγαθότητα, και έσπεισε άμέσως να μιλήσει τον ξωγράφο στο σπίτι της.

Με κολακεύει πολύ ή πρότασίς σας, κύριε, και αν τα αίσθήματα της κόρης μου ανταποκρίνονται στα δικά σας...

Λέγοντας τα λόγια αυτά ή μητέρα της Σιμώνης, έβγαζε συγχρόνως στο σαλόνι της για νάρξη την καλύτερή της καρτέλα και να την προσφέρει στον υποψήφιο γαμπρό.

Οι δυο νέοι άντήλλασαν τώρα γοή-γορα-γρήγορα τις πρώτες κουβέντες τους.

— Συγγνώμην, είπε ο ξωγράφος, δε-σποινίς, αλλά... δεν σ'α άγαπώ, ξέρε-τε...

— Ούτε και γώ σ'α άγαπώ, κύριε...

— Ούτε σκοπεύω να παντρευτώ... έ-ξακολούθησε ο νέος.

— Μα ούτε κι' έγώ, του άπάντησε ή τηλεφωνήτρια. Άλλά τότε τι σημά-νει όλη αυτή ή κομωδία;

— Δεσποινίς είσθε το ιδεώδες μον-τέλο για ένα πορτραίτο, την «Μικρή Παρισινή» που θέλω να ζωγραφίσω για μίαν έκθεση της Νέας Ύόρκης.

της καρτέλα και να την προσφέρει στον υποψήφιο γαμπρό.

Οι δυο νέοι άντήλλασαν τώρα γοή-γορα-γρήγορα τις πρώτες κουβέντες τους.

— Συγγνώμην, είπε ο ξωγράφος, δε-σποινίς, αλλά... δεν σ'α άγαπώ, ξέρε-τε...

— Ούτε και γώ σ'α άγαπώ, κύριε...

— Ούτε σκοπεύω να παντρευτώ... έ-ξακολούθησε ο νέος.

— Μα ούτε κι' έγώ, του άπάντησε ή τηλεφωνήτρια. Άλλά τότε τι σημά-νει όλη αυτή ή κομωδία;

— Δεσποινίς είσθε το ιδεώδες μον-τέλο για ένα πορτραίτο, την «Μικρή Παρισινή» που θέλω να ζωγραφίσω για μίαν έκθεση της Νέας Ύόρκης.

Την ώρα που ή Σιμώνη πού θα γινόταν ή έκ-θεση, πλησίαζε και έπρεπε να το στεί-λη στην Άμερικη. Μα δεν εύρισκε την δύναμη να το άποχωρισθί.

— Μα τί είνε αυτό που παθαίνω;

Έλεγε μόνος του. Μήπως τερελάθηκα; Μήπως χωρίς να το κατάλαβω έρω-

ρανε την δροσιά και τα νειάτα της.

Περασμένο σε μια κομική κορνίζα το πορτραίτο αυτό, το καμάρωνε και το ξανακαμάρωνε τώρα ο Λαφόρ, κρε-μασμένο καθώς το είχε στο πιο φαν-ταχτερό μέρος του δωματίου του. Δεν μπορούσε να ξεκολλήση τα μάτια του από πάνω του. Ήταν τέλειο, το ώρα-νότερο πορτραίτο που είχε κάνει ως τότε.

Έπρεπε, όστόσο, να το άποχωρι-σθί. Ή έτοιχη που θα γινόταν ή έκ-θεση, πλησίαζε και έπρεπε να το στεί-λη στην Άμερικη. Μα δεν εύρισκε την δύναμη να το άποχωρισθί.

— Μα τί είνε αυτό που παθαίνω;

Έλεγε μόνος του. Μήπως τερελάθηκα; Μήπως χωρίς να το κατάλαβω έρω-

Έσκυψε τότε και της φίλησε το λαιμό...

Τι' αυτό σ'α παρακολουθώ τόσον και-ρό, γι' αυτό σ'α πλησίασα σήμερα...

— Και ή αίτησις του γάμου; ρώ-τησε ή Σιμώνη.

— Την έκανα πάνω στην ταραχή μου, δεσποινίς.

— Όστε μονάχα να με ζωγραφί-σε θέλετε;

— Άχ, ναι, θα ήμουν εύτυχης αν δεχόσαστε.

— Καλά λοιπόν, θα δεχτώ... Με μια συμφωνία μόνον. Θα ποζάρω στο σπί-μου για το πορτραίτο αυτό.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

Όταν τελείωσε το πορτραίτο της Σιμώνης, όλοι έμειναν ένθουσιασμένοι μ' αυτό. Περισσότερο όμως απ' όλους ήταν ένθουσιασμένος ο Γ-διος ο ξωγράφος, ο όποιος δεν χόρταινε να βλέπ η έργο του. Είχε κατορθώσει να ζωγραφισί τον ιδεώδη τύπο της Παριζιάνας, με το τσαχλίνικο και πονηρό μοντράκι, με το τετραπέ-ρατο βλέμμα, με την αυθά-δη άνασχεωτή μυτίτσα, τον τύπο της γυναίκας που όλα τα ξέρε δίχως να έχ η τί-ποτε διδαχθεί και που ή σκληρή δουλειά δεν έμά-

τεύθηκα την Σιμώνη... Το πορτραί-το της δεν θέλω ν' άποχωρισθώ ή την Σιμώνη!... Πρέπει να το μάθω.

— Λοιπόν, τα νέα σας, κύριε. Τι εί-δισεις έχετε από την Νέα Ύόρκη;

Την έρώτησι αυτή έκανε ύστερα από λίγες μέρες στο ξωγράφο ή Σιμώνη. Το χαριτωμένο της μοντράκι έλαμπε από έξυπνάδα και όμορφιά. Ήταν όσο ποτέ άλλοτε χαριτωμένη.

Ο Λαφόρ είχε άναγγείλει στις γει-τόνισσές του ότι είχε στείλει παιά το πορτραίτο του στην Άμερικη. Έκείνες δεν είχαν κανένα λόγο να υποπτεύον-ται ότι έλεγε ψέμματα, και, φυσικά, δεν είχαν το θάρρος να μπουν στο θα-μάτιό του για να έξακρι-βώσουν την αλήθεια. Άνο-πομονόσταν όμως να μεί-δουν την έντύπωση που εί-χε κάνει στην Άμερικη το πορτραίτο, και μάλιστα ή μητέρα της Σιμώνης, ή ό-ποια έξαυτούσε από την έν-τύπωση αυτή, την έτίσπευ-ση του γάμου της κόρης της.

— Τα νέα από την Ά-μερικη είνε θαυμάσια, δε-σποινίς, άπάντησε, λιγάκι στενοχωρημένος, ο Λαφόρ.

— Τα νέα από την Ά-μερικη είνε θαυμάσια, δε-σποινίς, άπάντησε, λιγάκι στενοχωρημένος, ο Λαφόρ.

— Τα νέα από την Ά-μερικη είνε θαυμάσια, δε-σποινίς, άπάντησε, λιγάκι στενοχωρημένος, ο Λαφόρ.

— Τα νέα από την Ά-μερικη είνε θαυμάσια, δε-σποινίς, άπάντησε, λιγάκι στενοχωρημένος, ο Λαφόρ.

— Τα νέα από την Ά-μερικη είνε θαυμάσια, δε-σποινίς, άπάντησε, λιγάκι στενοχωρημένος, ο Λαφόρ.

— Τα νέα από την Ά-μερικη είνε θαυμάσια, δε-σποινίς, άπάντησε, λιγάκι στενοχωρημένος, ο Λαφόρ.

— Έκανε λοιπόν καλή έντύπωση το πορτραίτο μου;

— Έκτακτη! άπάντησε ο ξωγρά-φος.

Τί είχε να φοβηθί λέγοντάς της ψέμματα; Δεν θα πήγανε, βέβαια, να τον έλέγξ η!

Άλλά της Σιμώνης δεν της έφτα-νε ή βεβαιώσις που της έκανε ο Λα-φόρ για την επιτυχία του πορτραίτου της. Ήθελε να την ιδί γραμμένη, ξε-ροτυπισή.

— Δεν έχετε καμιά άμερικανική ε-φημερίδα που να γράφ η για το έργο σας; τον ρώτησε.

Ο Λαφόρ τά έχασε από την άπρο-σώκητη αυτή έρώτηση. Και έπάνω στην σασπισμάρα του, είπε:

— Πώς, πώς έχω!... Άδριο θα σ'α τη φέρω και θα σ'α τη διάδωσω.

— Σας περιμένο λοιπόν, είπε ή Σι-μώνη χαμογελώντας γλικά, και έ-φυγε.

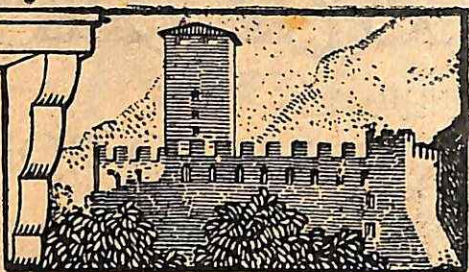
Όταν την είδε ν' άπομακρύνεται ο Λαφόρ κατάλαβε τί τρέλλα είχε κάμει. Πώς θα μπάλλονε τώρα το ψέμμα του!...

Την άλλη μέρα, όστόσο, έπληγε στης Σιμώνης. Ή καρδιά του χτυπούσε δυ-νατά και είχε μια άσυνήθιστη συγκί-νηση.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΔΕΓΟΝΔΗ

(Συνέχεια και τέλος).

Η Φρεδεγόνη άκουσε την αναφώνησή αυτή του βασιλέως, με άπαρηχυσήν καθώς ήταν με την κομμοσίνη της και νομίζοντας πως ήταν ο Λανδέρικος, δεν έβρασε να κυττάξει πίσω της.

Ο βασιλεύς πλησίασε τότε άθροβα προς τη γυναίκα του και, περνώντας το χέρι του από τη μέση της, την εφίλησε πίσω απ' το αυτί.

Η Φρεδεγόνη αναστήθηκε από ευχαρίστηση, νομίζοντας πάντα πως είναι ο άγαπημένος της, φώναξε, κλώνοντας τόχα τη θυμωμένη:

— «Αφ' η σέ με λουί πόν η-
σου χ η Λανδέρικ η...»

Ο Γιλπερίκος το άκουσε αυτό, τα κατάλαβε μέσα σε μία στιγμή όλα και, χωρίς να προφέρει λέξη, διευθύνθηκε προς την πόρτα κι έφυγε άθροβα, όπως είχε έλθει...

Μα όσο γρήγορα κι αν έφυγε, η Φρεδεγόνη πρόφτασε και γύρισε πίσω της, είδε το σύζυγό της και κατάλαβε την όδυνή της παρατήρησής της...

Έπειτα από λίγες στιγμές έβλεπε στον Λανδέρικο, τον οποίο προσκάλεσε έπεινόντας κοντά της:

— «Βιάστε χαμένο!...»

— «Γιατί; την έρώτησε έκείνος ά-
νθρωπος.

Με δυό λόγια, η Φρεδεγόνη του εξήγησε τότε τι είχε συμβεί.

— «Πράγματι, είπα ψευδή και ο Λανδέρικος, όταν τελείωσε τη διήγησή της, έμιασε χαμένο!...»

Ο βασιλεύς θά μäs σκατώσει!

— «Εφόσον δεν θά τον σκοτώσουμε έμείς! είπα τότε αποφασιστικά η Φρεδεγόνη.

Ακούοντας την απάντησή αυτή της Φρεδεγόνης, ο Γιλπερίκος έκανε μία κίνηση που σήμαινε: «Αυτό σκαφτόμουν κι εγώ, μα δεν πολυδύνα να σας το πώ... Τώρα όμως που το είπατε σεις, τάσσομαι ανεπιφύλακτως με τη γνώμη σας...»

Η βασίλισσα, αφού σκέφτηκε μερικές στιγμές, εξακολούθησε:

— «Ναι... ο βασιλεύς θά μäs σκατώσει, έπειτα απ' αυτό που άκουσε... Γ' αυτό πρέπει να τον προλάβουμε και να τον σκοτώσουμε έμείς πρώτοι... Μα πως θά τον σκοτώσουμε;

Πως θά τον σκοτώσει η σκαψή χείρ απάνω του...»

— «Ο! δεν θέλω να τον σκοτώσεις εσύ, άγαπητέ μου Λανδέρικη...»

— «Οχι! Δεν θέλω να τον σκοτώσει εσύ... Μπορεί να σου συμβεί τίποτα... Μπορεί να σε σφάξουν οι μανιάνοι αλλοίως του... Γ' αυτό μäs χρειάζεται ένας άνθρωπος άρροσιωμένος, που να μη φοβηθεί καθόλου να έλθει στην ζωή του σε κίνδυνο...»

— «Τον έγω αυτό τον άνθρωπο, είπα τότε ο Λανδέρικος.

Η βασίλισσα, ξαφνιασμένη, κύτταξε το φίλο της και είπα:

— «Τόν έχεις αυτό τον άνθρωπο... Βρίσκεται τώρα εδώ: Είναι έτοιμος για να δράσει...»

— «Είνα καθ' όλα έτοιμος, της άπάντησε ο Λανδέρικος.

— «Όποτε το είγες απ' ύψι: σου αυτό; τόν ρώτησε η Φρεδεγόνη.

Το είγες απ' ύψι: σου να σκοτώσεις το βασιλέα;

— «Μήπως έπεσα έξω, προβλέποντας αυτό που συνέβη τώρα και λαβαίνοντας τα μέτρα μου για να προστατέψω την πολύτιμη ζωή σου; είπα ο Λανδέρικος.

— «Ν, δη: βέβαια! του άπάντησε η Φρεδεγόνη.

— «Εκείνος πολύ καλά. Και γι' αυτό σ' άγαπώ ακόμα περισσότερο, καλέ μου Λανδέρικη.

Πήγαινε λοιπόν να βοήθης τον άνθρωπό σου και άς ενεργήσης, όσο το δυνατόν ταχύτερα...»

— «Πηγαίνω, είπα ο βασιλεύς άρχικου ηγός. Σήμερα κιόλας: η δουλειά μας θά τελειώσει.

Και, αφού φίλησε τρυφερά τη Φρεδεγόνη, βγήκε έξω.

Μετά την αποκάλυψη της άπιστίας της σύζυγού του, ο βασιλεύς Γιλπερίκος είχε φέρει για το ταχικό του καθημερινό κυνήγι, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα... Αυτό βέβαια δεν σήμαινε πως δεν ήταν έξοργισμένος κατά των ενόχων κι πως δεν έσκαπε να τους τιμωρήσει άγρια...

Κάθε άλλο μάλιστα. Μα ο Γιλπερίκος ήταν άνθρωπος προνοητικός και πριν λάβει μία οριστική απόφαση σ' αυτή την κρίσιμη περίπτωση, θέλησε να σκεφθεί προηγουμένως καλά.

— «Όσορό σήνεται πως ο Γιλπερίκος, παρ' όλη τη μέγιστή του, δεν ήξερε καθόλου την παρουσία που λέει: «Μην

απαλάγης γι' αυτό ότι μπορείς να κάνεις σήμερα!...»

Και, όπως θά δοξας άμέσως, η άγνοια της παρουσίας αυτής του βγήκε σε κακό.

Ο Λανδέρικος, μόλις βγήκε απ' τα διαμερίσματα της βασίλισσας, πήγε και βρήκε ένα μικρό ακόλουθό της ευπιστόνους του και, δείχνοντάς του ένα μισογκρεμισμένο περίπτερο που βρισκόταν σε τριών χιλιομέτρων απόσταση από τον βασιλικό πύργο, του είπα:

— «Σ' αυτό το περίπτερο βρίσκεται κρυμμένος ένας άνθρωπος δικός μου.

Τόν λένε Ευσέβιο... Πάρε αυτό το γράμμα να του το δώσεις...»

— «Αλλά πρὸς ες να μ' ές αντί-
ληφθῇ κα-
νείς...»

— «Απολύτως κανείς! Ο ακόλουθος έφυγε άμέσως, παίρνοντας να εκπέσει την έντολή του.

Ενώ ο Λανδέρικος έτρεξε να συναντήσει το βασιλέα και τους άλλους κυνηγούς που είχαν φέρει κιόλας ή πόν πύργο.

— «Όλη την ήμερα, ο βασιλεύς Γιλπερίκος, χωρίς να δειξή την ελαχίστη δυσμένεια κατά του άρχικου ηγού του, Μα και ο Λανδέρικος, από μέρους του, εξέτελεσε τα καθήκοντά του με τόση γαλήνη, ώστε να μη δώσει ούτε την ελαχίστη άπορία στον κύριό του...»

Μόλις έβράδυσε, ο Γιλπερίκος συνοδεύοντας από ένα ακόλουθό του, έβγαλε από το δάσος, όπου είχε περάσει όλη του την ήμερα κυνηγώντας και όπου είχε άφήσει την υπόλοιπη ακολουθία του σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων πίσω.

Σε μία στιγμή, θέλοντας να εξαγοστήσει κάποια φυσική του ανάγκη, έκανε να κατέβη απ' το άλογό του.

Μα τη στιγμή που στήριζόταν για να κατέβη στους ώμους του ακόλου-

θου του, ένας άνθρωπος, ξεπηδώντας έξαφνα από τα δέντρα, παρουσιάστηκε, κρατώντας στα χέρια του ένα τεράστιο μαχαίρι...

Ο βασιλεύς για μία στιγμή τ' άχασε, μα, πριν προφτάσει να συνέλθη από την κατάπληξή του και, παρόλη τη σπαθί του, ο άγνωστος του τρύπησε με το μαχαίρι του πέρα για πέρα την κοιλιά.

Ο Γιλπερίκος σωρίστηκε άμέσως κάτω έτοιμόθνατος. Τότε κι' ο άγνωστος, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον ψαχά Ευσέβιο, σκύβοντας από πάνω του, του είπα:

— «Αυτό είναι εν πρώτοις για μένα και για τη σύζυγό μου Μάρθα, την οποία έσκότωσε...»

— «Επειτα είναι και για τον άρχοντα Λανδέρικο, ο οποίος μου έσωσε τη ζωή κι' ο οποίος σ' έδικαίει για το φόνό του πατέρα του, του κόμητος Λένταστ...»

Κανείς δεν άγαπούσε το Γιλπερίκο και κανείς δεν τον λυπήθηκε για το τραγικό του τέλος. «Όλοι, άμέσως μετά το θάνατό του, τον έγκατέλειψαν για να ταχθούν με το μέρος του Λανδέρικου και της Φρεδεγόνης.

Θά έμεινε δέ άφαντος, αν δεν βρισκόταν ένας άγαθός έπισκοπος, ο οποίος έλαβε το πτώμα του στο μέρος όπου τον είχαν δολοφονήσει και του άπέδωσε τις τελευταίες τιμές...

Και η Φρεδεγόνη τι άπένησε...»

— «Απολύτως, άμέσως μετά το θά-
μα πήρε το Λανδέρικο και ξαναγύρι-
σαν ήσυχα στο Παρίσι, την πρωτεύου-
σα των Φράγκων...»

— «Επί δεκατρία χρόνια κυβέρνησε ως αντιβασίλισσα το κράτος της και το κυβέρνησε μάλιστα πολύ καλά.

Κατά το 597, τέλος, προσεδίληθη από μία σοβαρή άρρώστεια και πέθανε.

Πριν πεθάνη όμως, είτε γιατί μετανόησε, είτε γιατί ήθελε να ένωθι στο θάνατό μ' αυτόν που είχε δολοφονήσει, δέταξε τη μεταφορά των όστων του Γιλπερίκου στην εκκλησία του Τιμίου Σταυρού στον Άγιο Γερμανό των Άγρων, όπου θά εθαπτότο και αυτή...

Αναγκαίες που έγιναν κατά τον 17ο αιώνα στην εκκλησία αυτή, αποκάλυψαν τους τάφους του Γιλπερίκου και της Φρεδεγόνης. Ο τάφος του βασιλέως ήταν πολύ άπλος χωρίς στολίματα και είχε την ακόλουθη επιγραφή:

REX CHILPERICUS HOC TEGITUR LAPIDE.

(Αυτή η πέτρα σκεπάζει το βασιλέα Γιλπερίκο).

Αντίθετος, ο τάφος της Φρεδεγόνης ήταν εξαιρετικά μεγαλοπρεπής και έφερε

πλούσιες διακοσμήσεις.

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΣΩΜΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΛΕΓΕΩΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Τα θρυλικά άνδραγαθήματα της Λεγεώνας των Ξένων. Τό μυστηριώδες παρελθόν των έδελοντών. Πώς παρουσιάστηκαν έξη γιατροί! Ο καθηγητής της Ορυκτολογίας που γίνεται δεκανέας!... Ο στρατηγός που κατετάχθη στη Λεγεώνα ως δεκανέας!... Ο στρατάρχης του Φραγκίσκου Ίωσήφ. Ένας Γερμανός πρίγκιψ στρατιώτης της Λεγεώνας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

καιρούς κατακτητικούς πολέμους της Γαλλίας.

Χάρης σ' αυτήν, οι Γάλλοι καθυπέταξαν όχι μόνο το Άλγέριο, αλλά και το Μαρόκο, το Τογκίνιο, τη Μαδαγασκάρη, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Η άνδραγαθία του Σώματος αυτού είναι σχεδόν θρυλική. Όταν ο στρατηγός Ντόντι, επί κεφαλής της Λεγεώνας των Ξένων, κατέλαβε τη Δαχμοή, έστειλε στον ύπουλό του Στρατιωτικό της Γαλλίας το ακόλουθο τηλεγράφημα, το οποίο, στη λακωνικότητά του, μιλάει παραπολύ εύγλωττα:

«Δεν είχα ποτέ την τιμή να διοικήσω πιά άξιολάμβαστους στρατιώτες. Αν' αυτούς μπορεί να ζητήσης κανείς τα πάντα.

Στη Λεγεώνα των Ξένων γίνονται δεκτοί έθελοντες κάθε εθνικότητας. Έτσι υπηρετούν σ' αυτή Έλβετοί, Γάλλοι, Ισπανοί, Άγγλοι, Ρώσοι, Έλληνες, Βέλγοι, Πολωνοί, κ.τ.λ. Έί-
νε δηλαδή μία άληθινή Βαβυλωνία...»

Όταν οι ξένοι αυτοί κατατάσσονται, οι διοικητές της Λεγεώνας, δεν τους ζητούν καμμία απολύτως πληροφορία για το παρελθόν τους και τη ζωή τους. Τους δέχονται έντελως ανεξέταστα και πολλοί μάλιστα δεν δίνουν ούτε το άληθινό τους όνομα, αλλά κατατάσσονται με ψευδώνυμο.

Μα ποιά είναι τα παρελθόν των άνθρώπων αυτών; Ποιά άφορμή τους κάνει να εγκαταλείπουν τις πατρίδες τους και να γίνονται στρατιώτες ενός ξένου έθνους;

Η άφορμή αυτές είναι πολλές και διάφορες. Άλλοι πηγαίνουν και κατατάσσονται στη Λεγεώνα γιατί έκαναν κάποιο έγκλημα και θέλουν να ξεφύγουν απ' τη Δικαιοσύνη. Άλλοι γιατί είναι πολύ δυστυχισμένοι και θέλουν να γαλήνουν από τον κόσμο και άλλοι για χίλιους-δύο άλλους λόγους.

Έτσι, μεταξύ των στρατιωτών της Λεγεώνας υπάρχουν και πολλοί που γενναίως άριστοκράται, διακεκριμένοι επιστήμονες, σοφοί καθηγητές, κ.τ.λ. Αυτό άλλωστε φαίνεται καθαρά από τα παρακάτω ανέκδοτα:

Σε μία συμπλοκή ενός τμήματος της Λεγεώνας με μία όρδή Μαροκινών επαναστατών, κατά το 1923, ο άρχιστος τού Σώματος σκατώθηκε. Μα υπήρχαν πολλοί πληγωμένοι, οι οποίοι χρειάζονταν άμεση περίθαλψη. Τότε ο διοικητής γύρισε προς τους

στρατιώτες του και τους ρώτησε αν υπήρχε ανάμεσα σ' αυτούς κανένας γιατρός. Άμέσως παρουσιάστηκαν έξη στρατιώτες, οι οποίοι είχαν διπλώματα ιατρικής από τα καλύτερα Πανεπιστήμια της Ευρώπης.

Μία άλλη φορά, η Λεγεών είχε κατασκήνωσει σ' ένα έρμηκό μέρος, στο οποίο δεν εβρισκαν πούθενά νερό. Οι άξιωματικοί άναρωτιόντουσαν μ' άγωνία τί θά γίνουν. Εύτυχώς όμως τους άκουσε ένας δεκανέας, ο οποίος άμέ-
σως τους ώδήγησε σ' ένα μέρος, όπου, αφού έσκαψαν λίγο, άνακάλυψαν μία υπόγειο πηγή. Ο δεκανέας αυτός, πριν καταταχθί στη Λεγεώνα των Ξένων, ήταν αντισυνταγματάρχης του Αυστριακού μηχανικού και

τώρα, ούτε και την άφορμή ή οποία τον άνάγκασε να καταταχθί ως άπλος δεκανέας στη Λεγεώνα των Ξένων.

Μία μέρα, καθώς ο Γάλλος στρατάρχης Λυωτάί έπιθεωρούσε τη Λεγεώνα, σάβηκε έξαφνα μπρος σ' ένα στρατιώτη, του οποίου ή φυσιογνωμία του φάνηκε γνωστή.

— «Εσένα κάπου σε έξω, παιδί μου! του είπα.

— «Οχι! Οχι! στρατηγέ μου, του άπάντησε ταραχμένος ο στρατηγός. Δεν με έξερτες...»

Ο στρατάρχης τόν έκτύπησε στα μάτια και, βέβαιος ότι του είχε πεί ψέματα, εξακολούθησε την έπιθεωρήσή του.

Τό έξυρισμα των στρατιωτών της Λεγεώνας των Ξένων.

καθηγητής της Ορυκτολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης! Ποιά άφορμή τον άνάγκασε να εγκαταλείψη την πατρίδα του, το βαθμό και τη θέση του και να καταταχθί ως δεκανέας στη Λεγεώνα, αυτό είναι μυστήριο.

— «Εσένα σε έξω! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Πές μου πού σε γνώρισα.

— «Έγινε δική, στρατηγέ μου, του άπάντησε τότε ο έτοιμόθνατος. Με γνώρισες όταν ήρθατε κάποτε με άποστολή στον αυτοκράτορά μου, τον αυτοκράτορα Φραγκίσκο Ίωσήφ, Αδελφά...»

— «Μουόν τότε συνταγματάρχης και ύπασις της Α.Μ. άναλάς δέ να σας γρησεμώσω ως έξω...»

— «Ένα σφάλμα μου ήμως μού στοιγίσε τη δυσμένεια που μόνάχου μου... Γ' αυτό ήρθα εδώ να βρω τη λύση...»

— «Ένα σφάλμα μου ήμως μού στοιγίσε τη δυσμένεια που μόνάχου μου... Γ' αυτό ήρθα εδώ να βρω τη λύση...»

— «Ένα σφάλμα μου ήμως μού στοιγίσε τη δυσμένεια που μόνάχου μου... Γ' αυτό ήρθα εδώ να βρω τη λύση...»

— «Ένα σφάλμα μου ήμως μού στοιγίσε τη δυσμένεια που μόνάχου μου... Γ' αυτό ήρθα εδώ να βρω τη λύση...»

— «Ένα σφάλμα μου ήμως μού στοιγίσε τη δυσμένεια που μόνάχου μου... Γ' αυτό ήρθα εδώ να βρω τη λύση...»

— «Ένα σφάλμα μου ήμως μού στοιγίσε τη δυσμένεια που μόνάχου μου... Γ' αυτό ήρθα εδώ να βρω τη λύση...»

Τότε ο στρατάρχης Λυωτάί έξεκρίμασε από το στήθος του τον πολυμικό σταυρό και τόν έκρέμασε στο στήθος του έτοιμόθνατος.

Κατά το 1894, όταν οι Γάλλοι πολεμούσαν στην Τογκίνιο, ένας στρατιώτης της Λεγεώνας είχε ξαφνιασει όλους τους άνωτέρους του με την άνδρεία του. Φανόταν 40 χρόνων περίπου, είχε μικρή γενειάδα, ήταν εύρωστος και πολεμούσε πάντα με την πίπα στο στόμα του, άψηφώντας τις σφαίρες που σφύριζαν γύρω του. Μία μέρα, σε μάχη, πληγωμένος από έφτα σφαίρες, μετεφέρθη σ' ένα νοσοκομείο... Μα εν τώ μεταξύ είχε χάσει όλο το αίμα του και πέθανε σε λίγο, έχοντας την άγαπημένη του πίπα στο στόμα. Όταν έλαξαν τά χαρτιά του, άνακάλυψαν πως ήταν ο κόμης του Μπάντισσεν, τείως Γερμανός συνταγματάρχης των Ουσσάων και γυιός του στρατιωτικού διοικητού του Μαγδεμβούργου!

Μα το πιο καταπληκτικό απ' όλα είναι το παρακάτω ανέκδοτο:

Κατά το 1897, κατετάχθη στη Λεγεώνα των Ξένων ένας Γερμανός νέος, ο οποίος είπα πως ονομάζεται Άλδέρτος Νόρτμαν. Ο νέος αυτός είχε εξαιρετικά άριστοκρατική εμφάνιση και μία μυστική θλίψη στο πρόσωπό του έδειχνε πως κάποια τύψη τον έδαπάνιζε. Έξαφνα άρρώσθησε και πέθανε έπειτα από λίγον καιρό σε κάποιο νοσοκομείο της Γκερουβίλ.

Λίγες μέρες το θάνατό του έληκρινόδη πώς ήταν βασιλικός πρίγκιψ της Γερμανίας, στενωτάτος συγγενής του Κάιζερ. Η Γαλλική Κυβέρνησις είδοποίησε άμέσως τη Γερμανία και τότε, ένα γερμανικό πολεμικό, με πένθος σημαία, πήγε και παρέλαβε το πτώμα του και το μετέφερε από τη Όραν στο Άουδούργο.

Ποιά βασιλιά τύψη ή ποιά μεγάλη θλίψη άνάγκασαν τον πρίγκιπα αυτό, καθώς και όλους τους άλλους να καταταχθούν ως άπλοι στρατιώται στη Λεγεώνα των Ξένων, κανείς δεν τό έμαθε ποτέ. Τό μυστικό τους τό έπληραν μόλις τους στον τάφο τους...

Στο προσέχες θ' αναφέρουμε κι' άλλα ενδιαφέροντα ανέκδοτα, σχετικά με τη μυστηριώδη αυτή Λεγεώνα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΤΕΡΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

Από τους έξη μεγαλειότερους αδάμαντες του κόσμου ο Κορινός ζυγίζει 103 καράτια. Ο Άσος της Βραζιλίας 425. Ο Αντιβασίλειος της Γαλλίας 136. Ο Κάισαρ της Αυστρίας 139. Ο Ορλώφ 195 και ο Ραγιάς της Βόρνεο 367.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΝΩΡΟΥ

Ο ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ΑΣΘΕΝΗΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ

NTEZINO, 45 ετών.
ΜΑΘΑΙΟΣ, 35 ετών, γιατρός.

(Στην πολυτελή τραπέζια του Ντεζινό. 'Ο Ντεζινό μονολογεί).

NTEZINO.—Με πόσην δρεξί έφαγα σήμερα! Μαγειρεύει τόσο νόστιμα η Μάρθα!... Πρέπει χωρίς άλλο να της αυξήσω το μισθό. Και τώρα ως καθήκον να διαβάσω λίγο για να χωρέσω ήσυχα... 'Η γυναίκα μου λείπει στά μαγαζιά. Βγήκε χωρίς να πάρει τίποτα... 'Η Μάρθα πάλι πήρε άδεια για να πάει να επισκεφθών την εξάδελφό της! Δικαίωμα της, αφού μαγειρεύει τόσο ώρα!... 'Ας καθήσω λοιπόν να διαβάσω με την ήσυχία μου.

(Μαζεύει γύρω του ένα σωρό εφημερίδες και βιβλία και κάθεται σε μια αναπαυτική πολυθρόνα. Πριν όμως αρχίσει το διάβασμα ακούγεται χτύπος στην πόρτα).

NTEZINO.—'Ω, Θεέ μου!... Είμαι υποχρεωμένος να σηκωθώ και ν' ανοίξω. Ποιος να είνε άραγε;

(Σηκώνεται και ανοίγει την πόρτα. Παρουσιάζεται ένας άγνωστος κύριος και του απλώνει χαμογελώντας τα χέρια).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.—Με συγχωρείτε, κύριε... Είμαι ο γιατρός Ντολέ... 'Η κυρία σας μου τηλεφώνησε το πρωί και με παρακάλεσε να περάσω να σας ιδώ.

NTEZINO.—Μα δεν σας κάταλαβάνω, γιατρέ!... Δεν είμαι άρρωστος!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Και όμως κάτι θα ήξερε η κυρία σας για να μου τηλεφωνήσει... Πάντως μπορώ να σας φανώ χρήσιμος... Να προλάβω κανένα κακό...

'Η κυρία σας φαίνεται ότι ανησυχεί για την υγεία σας... Μου τηλεφώνησε ότι την νύχτα παραμυλάτε...

NTEZINO.—Παραμυλάω;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ναι... Δεν είνε όμως σπουδαίο αυτό... 'Αλλά... Είνε ανάγκη να σας εξετάσω... 'Η κυρία σας το άπαιτεί!...

NTEZINO.—'Η καίμενη ή γυναίκα μου! Μ' αγαπά τόσο πολύ!

Δεν το ήξερα! Πόσο αληθινή και βαθιά είνε η αγάπη της για μένα! Αυτή που φαίνεται συνήθως τόσο ψυχρά, είνε τόσο τρυφερή κατά βάθος! 'Ω, πόσο συγκινοίμαι!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—'Η συγκινήσεις βλάπτουν!... Πρέπει να τις αποφεύγετε!... Λοιπόν, δείξτε μου την γλώσσα σας.

('Ο Ντεζινό βγάζει τη γλώσσα του).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Το στομάχι σας είνε καλά;

NTEZINO.—Θαυμάσια, γιατρέ μου! Έχω μια δρεξί διαβολμένη.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μά, αυτό είνε επικίνδυνο. Τρώτε πολύ;

NTEZINO.—Ναι...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Κακό!... Πολύ κακό αυτό!...

NTEZINO.—Μα αφού έχω δρεξί και χωνεύω εύκολα, τι τρώω;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Αυτό δεν έχει καμιά σχέση. Για να ιδώ τον σφυγμό σας.

'Α!...

NTEZINO, (άνησχα).—Τί συμβαίνει, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Τίποτε! Τίποτε! 'Αλλά ξέρετε. Δεν ζήτε σύμφωνα με τους κανόνες της υγιεινής. Τρώτε πάρα πολύ, και δεν κάνετε καθόλου γυμναστική. Προς το παρόν δεν έχετε σπουδαία πράγματα, αλλά δεν σας εγνώμων τι μπορεί να γίνει σε λίγο...

Πρέπει να προλάβουμε.

NTEZINO.—Ετσι, γιατρέ; Και τι να προλάβουμε;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Πολλά... Το έλκος, το άσθμα, τον καρκίνο, την αυτοδηλητηρίαση...

NTEZINO, (τρομαγμένος).—Είνε δυνατόν να τα πάω όλα αυτά, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—'Αν όχι όλα, ένα από όλα τουλάχιστον!...

NTEZINO.—Σώσατέ με, γιατρέ...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Θα κάνω ό,τι μπορώ. Πρέπει να έχετε υπομονή και εμπιστοσύνη σ' εμένα!

NTEZINO.—'Όποτε η καίμενη ή γυναίκα μου είχε δικήν να ανησυχήσει!... Τί ξυπνητή γυναίκα!... Πώς τα πρόβλεψε όλα! Και εγώ δεν καταλάβαινα τίποτε τόσον καιρό!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μην ανησυχείτε... Θα τα προλάβουμε όλα...

NTEZINO.—'Ασθμα... Καρκίνος... 'Έλκος... 'Αχ, γιατρέ!... Πράγματα... Κάποτε, όταν τρώω πολύ, ή όταν ανεβώ πολλές σκάλες, πιάνεται ή αναπνοή μου... 'Έχετε διοχή... Τώρα μάλιστα ανησυχώ ότι πρό μινός μια μέρα που έφαγα πενήντα στρείδια, μου πόνεσε λίγο το στομάχι... 'Επίσης, πέτσι, τέτοια εποχή, ναι, είχα σκοντάψει σε μια πέτρα κι έπεσα... Κακό σημάδι αυτό! Δεν είνε έτσι; Καθώς φαίνεται, θα μου είχε έλθει καμιά ξάλη, και δεν το κατάλαβα. Είπατε ακόμα πως σας τηλεφώνησε ή γυναίκα μου ότι παραμύλια τη νύχτα!... 'Η καίμενη ή 'Ελένη μου! Πόσο θα τρομάξει, όταν μ' άκουει! (Κλαίει). Και είνε τόσο λεπτή!... Δεν μου έχει πει τίποτε!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—'Ησυχάστε, παρακαλώ. Βλέπω όμως ότι και τα νεύρα σας είνε σ' έλκεϊνά χάλα! 'Έχετε μια κατάσταση υπερδιεγερματοθλαπτική!

NTEZINO.—'Ω, γιατρέ μου, γιατί μου!... Τι τρομαί λόγια!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Σας είνε! 'Υπομονή, θάρρος, ψυχραιμία!...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.—Με συγχωρείτε, κύριε, είμαι ο γιατρός Ντολέ!...

NTEZINO.—'Αλήθεια, ένας άνθρωπος μπορεί να είνε άρρωστος και να μη το έχει αντιληφθεί ο ίδιος!... Εύτυχώς που σας έστειλε ή 'Ελένη μου, γιατρέ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Και τώρα γδυθήτε!...

NTEZINO.—Γιατί;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μά για να σας εξετάσω... Πώς μπορώ να ξέρω, αν δεν σας εξετάσω καλά, ότι δεν είσθε καρδιακός, ότι δεν υποφέρετε από τους βρογχίτους, τους πνεύμονας, ή ότι δεν έχετε κανένα έμφυσημα.

NTEZINO.—Καρδιακός!... 'Εμφύσημα!... Θεέ μου!... Γιατρέ! Μά τόσο πολλά κατά φαντάζεσθε πως είνε δυνατόν να έχω; Δεν είνε αρκετά, ο καρκίνος, το άσθμα, το έλκος;...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Αυτά σας απειλούν, αν έξακολουθήσετε την ανθυγιεινή ζωή που ζήτε. Τα άλλα είνε δυνατόν να τα έχετε και τώρα...

NTEZINO.—'Αχ, γιατρέ!... Τρέμω...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μά, κύριε Ντυατριόλ!...

NTEZINO, (διακόποντας τον ξεφραγμένον).—Ντυατριόλ είπατε;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ναι! Δεν είνε αυτό το όνομά σας;

NTEZINO.—'Όχι. 'Εγώ λέγομαι Ντεζινό.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μά εμένα μου τηλεφώνησε ή κυρία Ντυατριόλ για να εξετάσω τον άντρα της...

NTEZINO.—Λάθος, γιατρέ μου! 'Ο κύριος και ή κυρία Ντυατριόλ κάθονται στο τέταρτο πάτωμα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μά εδώ είνε ακριβώς το τέταρτο πάτωμα...

NTEZINO.—'Όχι! 'Εδώ είνε το τρίτο.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—'Ω, Θεέ μου! 'Εκνευρισμένος είστε! 'Όσοι είναι στο τρίτο πάτωμα, άντι να πάω στο τέταρτο! Συχωρέστε με, κύριε... 'Ο πελάτης μου θα με περιμένει τώσην ώρα τώρα!... Συχωρέστε με και πάλι...

(Παίρνει το καπέλλο του και φεύγει. 'Ο Ντεζινό πηγαίνει και στέκεται αντίκρου σ' έναν καθρέφτη).

NTEZINO.—Και όμως! Δεν είνε τάχα δυνατόν να είμαι κι' εγώ άρρωστος; (Βγάζει την γλώσσα του).

'Η γλώσσα μου δεν μ' άρσκει καθόλου... Και ή υψίς μου δεν είνε καλή!...

Νέ κ χ ε ρ.

Βύ ρ ω ν.

Α γ ά π η χωρίς ύποψίες δεν είν' άληθινή αγάπη.

Ρ ο ζ έ τ.

Πού ξέρω, αν δεν έχω έλκος, έμφύσημα, καρκίνο;... Και αν δεν τα έχω, πιθανόν να τα πάω. Καθώς φαίνεται δε έχω μίαν κατάσταση ή-π-ε-ρ-δ-ι-ε-γ-ε-ρ-α-τ-α-θ-λ-ι-τ-ι-κ-ή-ν! Το είνε ο γιατρός!... 'Ω, πρέπει χωρίς άλλο να μ' εξετάση!... Χωρίς άλλο! 'Ο Θεός μου τον έστειλε!... Θα περιμένο έξω στην σκάλα, ως την ώρα που θα κατεβή από επάνω, για να με εξετάση κι' εμένα. Να! Πρέπει!... Πρέπει να με σώση!... Γρήγορα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

'Όταν ο βασιλεύς της 'Ισπανίας Κάρολος Ε', άπεχόρσθη σε κάποιο μοναστήρι για να περάση εκεί το υπόλοιπο διάστημα της ζωής του, πήρε μαζί του για λίγον καιρό και τον άγγονό του δόν Κάρολο, ο οποίος τότε ήταν μόλις δέκα χρονών. 'Ο γηραιός πάππος συνήθιζε να δηγιήται συχνά στο μικρό διάφορο έπεισόδια της ζωής του, για να ιδή τί έντύπωση θα προξενούσαν στο παιδικό του μυαλό.

'Ε, λοιπόν πως σού φαίνονται ή διάφορες πράξεις μου που άκουσες; τόν ρώτησε μια μέρα.

'Όλες καλές είνε, αλλά μιά δεν έχω ακούσει, άπάντησε ο μικρός πρίγκηπος.

—Ποιά; ρώτησε ο Κάρολος.

—Νά... τότε που φοβήθηκαν τον έλγρο σου δούκα Μαυρίσιο κι' έφυγες άπ' την πρωτεύουσα.

—Ναι; αλλά αυτό δεν το ήθελα, άπάντησε ο πρώην βασιλεύς. 'Οι άντιπαλοί μου με κατέλαβαν έξ άπρόοιπτου και δεν είχα παρά μόνο τους σοματοφύλακας μαζί μου.

—'Εγώ όμως δεν θάφευγα!

—'Εν τούτοις έπρεπε να φύγω, γιατί μου ήταν άβυσσά να' άντισταθώ.

—'Εγώ όμως δεν θάφευγα! έπανάλεβε ο μικρός.

—'Επρεπε λοιπόν να μείνω και να με πιάσουν; Μά αυτό θάταν σωστή τρέλλα!

—'Εγώ όμως δεν θάφευγα! Ξανάπε έκνευρος με το ίδιο ύφος.

—Πές μου λοιπόν, τί θάκανες εσύ αν βρισκόσουν στη θέση μου; τόν ρώτησε κάτωσ έρεθισμένος ο πάππος. Τί θάκανες λοιπόν;

—Τί θάκανα; Νά... δεν θάφευγα! άπάντησε ξανά έντονότερα ο δόν Κάρολος. Δεν θα έ-φευ-γα!...

Τότε ο βασιλεύς έθαύμασε το σταθερό φρόνημα του μικρού πρίγκηπος και τον έβλεψε γελόντως δυνατά για την έπιμονή του.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η μεγάλες θέσεις μοιάζουν με τις κορυφές των βράχων. Μόνον οι άστοί και τα έρπετα μπορούν να φτάσουν ως εκεί.

'Η άγάπη στην αρχή είνε πολύ δειλή.

Βύ ρ ω ν.

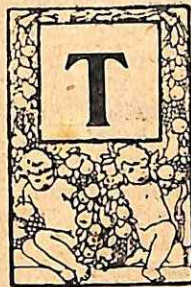
Α γ ά π η χωρίς ύποψίες δεν είν' άληθινή αγάπη.

Ρ ο ζ έ τ.

Η ΠΙΟ ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΓΙΡΟΝΔΙΝΩΝ

Οι μυστηριώδεις επιβάται της «Βιομηχανίας». Μιά καλοσύνη που πληρώνεται ακριβά. Οι έφτα άρχηγοί των Γιρονδίνων. 'Η δραματικές περιπέτειές των στις επαρχίες της Γαλλίας. 'Η απόδραση στη Γιρόνδη. Προς αναζήτησιν άσυλου. Περιπλανήσεις και καταδιώξεις. 'Όπου κανείς δεν δέχεται να φιλοξενήση τους προγεγραμμένους. Μιά δραματική φυγή μέσ' στη νύχτα, κ.λ. κ.λ.λ.

λο έμπορικό τρεκάταρο καρδί, το οποίο ακριβώς, τη στιγμή εκείνη, άνοιγε τα πανιά του, φεύγοντας για το Μπορντώ...

Το καρδί που άνήκε στους άδελφούς Πουλκέν, έμπορους της Βρέστης, άνομαζόταν «Βιομηχανία» και είχε για κατεπάνο τον ένα αγαθό κι' άπλοικό θαλασσιό, τόν πλοίαρχο Γκραντέ.

'Ο Γκραντέ δήλις είδε τη βάρκα να διπλωρήν στο πλοίο του, νομίζοντας ίσως ότι επρόκειτο περί καθυστερημένων έπιβατών, έβριξε μια σκάλα, άπ' την οποία ανέβηκαν επάνω στη «Βιομηχανία» έφτα άνδρωποι, μουνσεμένοι άπ' τη βροχή και παγωμένοι άπ' το κρύο.

Οι άνδρωποι αυτοί είπαν στον πλοίαρχο ότι ήσαν έμποροι άπ' το Μπορντώ, κι' ότι έπιθυμούσαν να πάνε στη Γιρόνδη. Μά το έξωτερικό των άποροδοκίων αυτών έπιβατών ήταν πολύ περίεργο...

Τα ρούχα τους ήσαν καταξοσχισμένα και ή γενειάδες τους μακρές... 'Όλες-όλες ή άποσκευές τους συνίσταντο σ' ένα μικρό μπόγο και τρεις μικρές βαλίτσες δεμένες μαζί...

'Αυτόσο κουβαλούσαν μαζί τους ένα σωρό βύλα, σπαθιά, μαχαίρια και πολεμοφόδια...

'Ο πλοίαρχος Γκραντέ, είτε γιατί ήξερε εκ των προτέρων ποιοι ήσαν οι άνδρωποι αυτοί, είτε γιατί κατάλαβε τους σκοπούς των, ήθέλησε να τους βοηθήση και δεν ζήτησε να έξακριβώση την πραγματική τους ταυτότητα.

'Αυτόσο ή καλοσύνη του αυτή έμελε να του στοιχίση άργότερα ακριβά, γιατί οι έπιβάτες αυτοί δεν ήσαν άλλοι από τους πληρεξουσίουσ Μπαριπαρού, Λουβέ, Γκραντέ, Πετιόν, Βαλαντί, Σάλλ και Μπινζό, τους άρχηγούς δηλαδή του πρό όλλιγου άόκητ καιρού λαοφιλήτου κόμματος των Γιρονδίνων.

Μά τα πράγματα τώρα είχαν αλλάξει... Είχαν επικρατήσει οι άδύλλατοι δαυδοί του Ροβεσπέρου και του Μαρά και οι Γιρονδίνιοι κατεδιώκοντο και εξακατομούντο ως συντηρητικοί και συνεπώς επικίνδυνοι για το καθεστώς.

Οι έφτα λοιπόν αυτοί άρχηγοί, για να ξεφύγουν τη σύλληψη και να γλυτώσουν από το θάνατο, είχαν δραπετεύσει άπ' το Παρίσι και είχαν ζητήσει να σωθούν στις επαρχίες της Δυτικής Γαλλίας. 'Επί τρεις μήνες περιπλανούντο στα μέρη εκείνα, χωρίς κανένα οδηγό, καταδιωκόμενοι συνεχώς, χάνοντας το δρόμο τους, χωρίς παύση και με τα πόδια τους καταματωμένα... Κρυβόντουσαν την ημέρα

μέσ' στα δάση, άποφεύγοντας να πλησιάσουν στα χωριά και στους συνοικισμούς. 'Εφτασαν έτσι στη Βρέστη, με την έλπίδα να βρούν εκεί ένα πλοίο—όπως και το βρήκαν πράγματι—που να τους μεταφέρει στη Γιρόνδη όπου ήξεραν πως θα βρούν άγγους και πραγματικούς πατριώτες, οι οποίοι θα τους ύπεστηρίζαν...

'Ετσι, έπειτα από τρεις ημέρες, ενώ είχε νυχτώσει πια, ή «Βιομηχανία» άραξε σε μια έρημη άκτι της Γιρόνδης. 'Εκεί μια βάρκα παρέλαβε τους προγεγραμμένους άρχηγούς των Γιρονδίνων και τους έξβαλε στη στεριά. 'Εκεί, ο Γκραντέ παρέλαβε τους συντρόφους του και τους όδήγησε σ' ένα έξοχικό σπίτι, ιδιοκτησία, καθώς τους

Και επειδή αυτοί έδίσταζε να συμμορφωθεί, έπρόσθεσε:

—Είμαι ο Γκραντέ, ο γαμπρός του πολιτού Ντεπερά.

Και έπειτα βγήκε έξω λέγοντας:

—Πάω να φέρω και τους φίλους μου.

'Ο βαρελάς τόν είδε πράγματι έπειτα από λίγη ώρα να ξαναγυρίση μαζί με τους έξη συντρόφους του.

Οι προγεγραμμένοι κοιμήθηκαν τη νύχτα αυτή στην άποθήκη, κατάχαμα, την άλλη μέρα δε ο Γκραντέ, αφού έγκατέστησε τους συντρόφους του, στο δαμέρισμα του πεθερού του, ο οποίος έλειπε σε ταξίδι, πήρε μαζί του τόν Πετιόν κι' έφυγε. 'Επήγανε να βοηθήσει τον πατέρα του να δώση άσυλο στους συντρόφους του.

Μά ο γέρος, ταραγμένος του έδήλωσε ότι μονάχα αυτόν κι' έναν άλλον θα μπορούσε να φιλοξενήση, γιατί δεν είχε μέρος να κρύψη τους υπόλοιπους.

'Επειτ' άπ' αυτό, ο Γκραντέ είχε άποταθεί σε καμιά τριανταριά ακόμη συμπολίτες του, παιδικούς του φίλους που ήσαν υποχρεωμένοι σ' αυτόν ή την οικογένειά του. Μά κανείς τους δεν δέχτηκε να κρύψη τους συντρόφους του.

Μόλις άκουσαν τις πληροφορίες αυτές, οι πέντε προγεγραμμένοι Γιρονδίνιοι, τα έχασαν.

—Βρήκε άσυλο για δύο μόνο από μας! φώναξε ο Μπαριπαρού. 'Ε, λοιπόν, άς πάμε όλοι σ' αυτό το άσυλο! Για τρεις-τέσσερες ημέρες, ως άπου να βρούμε άλλο, θα μας χωρέση. 'Ας φύγουμε...

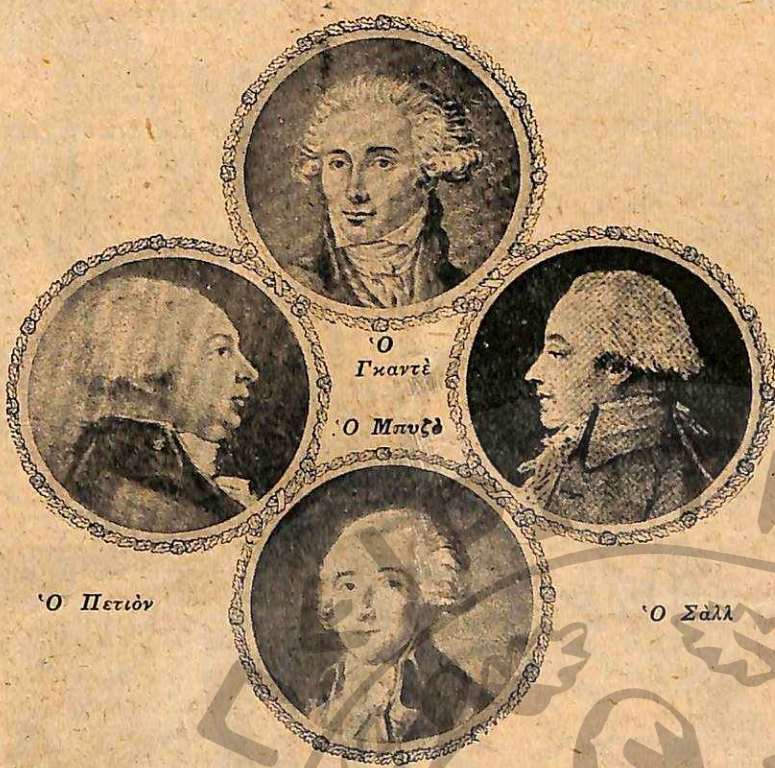
Δεν είχε ακόμα τελειώσει την κουβέντα του, όταν έξαφνα έφτασε ο βαρελάς Μπλάν και τους είδοποίησε ότι ένα άπόσπασμα έθνοφρουρών βρισκόταν στο γειτονικό πανδοχείο.

Αυτό τους έκανε να έπισπεύσουν την αναχώρησή τους και έφυγαν μέσα στη νύχτα κρυφά, σαν κακοποιοί... Δεν είχαν όμως άποκαρυνθεί αρκετά άόκητα, όταν οι έθνοφρουροί έξωσαν το σπίτι και το κατέλαβαν. 'Εψαξαν παντού, μά δεν βρήκαν πουθενά τους φυγάδες. Βρήκαν μόνο τα κρεβάτια, στα οποία είχαν κοιμηθεί, ξεστά άόκητα, όπως έγραψε ο άρχηγός του άποσπάσματος στη σχετική άναφορά του προς την 'Επαναστατική Συνέλευση.

Οι προγεγραμμένοι περπάτησαν όλη τη νύχτα για να φτάσουν, πριν φέξη, στο Σαιντ Εμιλιόν, και το κατόρθωσαν. Μά, δυστυχώς, όπως θα ιδούμε στη συνέχεια του άλλου φύλλου, το καταφύγιό τους αυτό δεν ύπερξε και πολύ άσφαλές. 'Ο θάνατος έπληγάτο ζοφερός και άμείλιτος πάνω άπ' τα κεφάλια των δυστυχισμένων Γιρονδίνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η δολοφονία του Μπαριπαρού. Πέντε μήνες μέσά σ' ένα σκοτεινό υπόγειο. Τό κυνήγι των προγεγραμμένων.

—'Απολύστε τους σκύλους!... 'Ο τραγικός σταθμός μέσα στη λάσπη και στο αίμα, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Όλλανδικά έδιμα.

Σε πολλές πόλεις της 'Ολλανδίας, όταν άρροσταίνει κανείς οι οικείοι του κρεμούν κάθε μέρα έξω απ' την πόρτα τους ένα δελτίο του γιατρού περί της ύγείας του άσθενούς, όπως γίνεται δηλαδή κι' εδώ προκειμένου περί έπισήμων προσώπων.

Έτάσης στην 'Ολλανδία, όταν γεννιέται άρσενικό παιδί, οι γονείς του κρεμούν στην πόρτα τους μία μικρή μπάλλα, σκεπασμένη με κόκκινο μετάξι και με δαντέλλες. 'Αν όμως το νεογέννητο είνε κορίτσι, τότε βάζουν άπάνω από τη μπάλλα ένα κομμάτι άσπρου γαρτιού. 'Αν δέ έχουν γεννηθή διδυμα, βάζουν διπλή δαντέλλα.

Έτάσης επί πολλές ημέρες μετά τόν τοκετό, οι 'Ολλανδοί τοιχοκολλούν στις πόρτες τους δελτία για την ύγεια της μητέρας και του μωρού. Άλλοτε μάάλιστα ύπήρχε μία θορία και... σοτηρία συνήθεια, ή οποία όμως τώρα κατηγορήθη. 'Όταν δηλαδή απέξω από ένα σπίτι ήταν κολλημένη άναγκά γα γεννήσεως, οι δανειστοί δέν είχαν τό δικαίωμα να χτυπήσουν την πόρτα του επί δέκα μέρες !...

— 'Ο 'Αγγλος και τά γραμματόσημα.

Κάποιος Λοντρέζος είχε ύποσχεθεί στόν άνειμό του να τόυ χαρίσει κατά την ονομαστική έορτή του μία δόκληρη συλλογή γραμματοσήμων.

'Όταν όμως ο Λοντρέζος σκέφτηκε καλύτερα, είδε πώς θα τόυ ήταν πολύ δύσκολο να πραγματοποιήση την ύπόσχεσί του, γιατί, άπολύτως, δέν είχε ούτε ένα γραμματόσημο. 'Επειδή δέ έντομεταξόν ο άνειμός του τόυ είχε γίνει φότωμα, γιά να γλυτώση απ' αυτόν, ο έφευρετικός 'Αγγλος πήγε μία μέρα σέ μία άπ' τις μεγαλύτερες έφημερίδες τόυ Λονδίνου και δημοσίεψε την εξής μικρή άγγελία :

— Μία στατιστική γιά τούς καμπυρήδες.

Έχει παρατηρηθεί ότι στό εύκρατα κλίματα ύπάρχουν περισσότεροι καμπυρήδες από τά ψυχρά και τά θερμά. 'Ετσι ή χώρα πού έχει τό μεγαλύτερο αριθμό καμπυρήδων είνε ή Μετα την ήταν τοϋ Βατερλώ

λο βαθμό μάλιστα, είχε και ο αυτόχρως 'Ιουστινιανός, ο οποίος μάλιστα, γιά τό λόγο αυτό, άπεκαλείτο από τούς άντιπάλους του «γάδαρος».

'Εποός αυτών όμως ύπάρχουν και άνθρωποι, οι οποίοι όχι μονάχα τ' αυτά μπορούν να κοινωνή, αλλά και όλόκληρη την έπιδερμίδα της κεφαλής των !

Παραδείγματα τέτοιων ανθρώπων αναφέρει πάμπολλα σ' ένα βιβλίο του ό άγιος Αύγουστίνος, ο γνωστός εκκλησιαστικός πατήρ και συγγραφέυς.

Έτάσης κάποιος Γάλλος γιατρός άνεκοίνωσε τελευταία σ' ένα έπιστημονικό περιοδικό ότι γνωρίζε μία οικογένεια, της οποίας ο άρχηγός είχε σέ νεώτερη ήλικία την ικανότητα να κοινωνή την έπιδερμίδα της κεφαλής του και να έκσφραδωνίξη έτσι σέ άρκετή απόστασι δόκωδη βιβλία, τά όποια τοποθετούσαν επάνω σ' αυτή.

Την ίδια ικανότητα είχαν και ό πατέρας του, ό πάππος του, ό θεός του και τά τρία παιδιά του. Φαίνεται λοιπόν ότι ή ιδιότης αυτή είνε κληρονομική και πηγάζει από γενεάς εις γενεάς όπως τόσες άλλες σωματικές και πνευματικές ιδιότητες.

— Μία στατιστική γιά τούς καμπυρήδες.

Έχει παρατηρηθεί ότι στό εύκρατα κλίματα ύπάρχουν περισσότεροι καμπυρήδες από τά ψυχρά και τά θερμά. 'Ετσι ή χώρα πού έχει τό μεγαλύτερο αριθμό καμπυρήδων είνε ή Μετα την ήταν τοϋ Βατερλώ

— Τό μεγαλύτερο βρέφος.

Τό πιο μεγαλόσωμο βρέφος τό κόσμου βρίσκεται κι' αυτό, όπως τόσα άλλα περίεργα, στην 'Αμερική. Τό βρέ-

φος αυτό ονομάζεται Χάρου 'Εγεοτς, και γεννήθηκε στό Νεβράκ της πολιτείας Τεξάς. Έχει ήλικίαν τριών έτων και ζυγίζει 48 κιλάδες, βάρος πρωτοφάνες γιά τή μικρή του ήλικία. 'Όταν έγεννήθηκε έξυγίξε έννάμιση όκάδες και έκτοτε ούδέποτε άρρώστησε, διατηρούμενο άριστα. Οι γιατροί πού τό εξέηασαν άπεφάνθησαν ότι δέν έχει κανένα έλάττωμα στόν οργανισμό του, έκτός, έννοείται, της παχυσαρκίας. Τό περιεργότερο όμως είνε ότι τό εύτραφέστατο αυτό παιδί άνήκει σέ γονείς μάλλον ισχνούς.

— 'Ενα πρωτότυπο νεκρώσιμο.

Μία Βελγική έφημερίδα δημοσίεψε τελευταία τό όκλόνηθο περίεργο νεκρώσιμο άγγελτήριο :

«'Ο κύριος 'Αδόλφος Πάπ λαμβάνει την τιμή να σάς άναγγείλη ότι άναχωρεί γιά τόν άλλο κόσμο και σάς παρακαλεί να τόν συνοδεύετε μέχρι τοϋ κοιμητηρίου ντ' 'Εβέρ, όπου θα ταφεί, χωρίς θρησκευτικές τελετές, στις 25 'Ιουλίου 1930, ώρα δύση τ' άπόγευμα».

Γεννήθηκε στο 'Υπο στις 24 Μαρτίου 1870 και απέθανε στις Βρυξέλες στις 23 'Ιουλίου 1930.

— 'Αφίνε τή γή χωρίς λύπη λόγω τών στενοχωριών πού πέρασε στό τελευταία χρόνια κι' έλπίζει πώς δέν θα τόν ξεχάσετε».

— Τό μεγαλύτερο βρέφος.

Τό πιο μεγαλόσωμο βρέφος τό κόσμου βρίσκεται κι' αυτό, όπως τόσα άλλα περίεργα, στην 'Αμερική. Τό βρέ-

φος αυτό ονομάζεται Χάρου 'Εγεοτς, και γεννήθηκε στό Νεβράκ της πολιτείας Τεξάς. Έχει ήλικίαν τριών έτων και ζυγίζει 48 κιλάδες, βάρος πρωτοφάνες γιά τή μικρή του ήλικία. 'Όταν έγεννήθηκε έξυγίξε έννάμιση όκάδες και έκτοτε ούδέποτε άρρώστησε, διατηρούμενο άριστα. Οι γιατροί πού τό εξέηασαν άπεφάνθησαν ότι δέν έχει κανένα έλάττωμα στόν οργανισμό του, έκτός, έννοείται, της παχυσαρκίας. Τό περιεργότερο όμως είνε ότι τό εύτραφέστατο αυτό παιδί άνήκει σέ γονείς μάλλον ισχνούς.

— 'Ενα πρωτότυπο νεκρώσιμο.

Μία Βελγική έφημερίδα δημοσίεψε τελευταία τό όκλόνηθο περίεργο νεκρώσιμο άγγελτήριο :

«'Ο κύριος 'Αδόλφος Πάπ λαμβάνει την τιμή να σάς άναγγείλη ότι άναχωρεί γιά τόν άλλο κόσμο και σάς παρακαλεί να τόν συνοδεύετε μέχρι τοϋ κοιμητηρίου ντ' 'Εβέρ, όπου θα ταφεί, χωρίς θρησκευτικές τελετές, στις 25 'Ιουλίου 1930, ώρα δύση τ' άπόγευμα».

Γεννήθηκε στο 'Υπο στις 24 Μαρτίου 1870 και απέθανε στις Βρυξέλες στις 23 'Ιουλίου 1930.

Ο ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΩ

Ο περίφημος Γάλλος στρατηγός Καμπερόν

— 'Αφίνε τή γή χωρίς λύπη λόγω τών στενοχωριών πού πέρασε στό τελευταία χρόνια κι' έλπίζει πώς δέν θα τόν ξεχάσετε».

— Τό μεγαλύτερο βρέφος.

Τό πιο μεγαλόσωμο βρέφος τό κόσμου βρίσκεται κι' αυτό, όπως τόσα άλλα περίεργα, στην 'Αμερική. Τό βρέ-

φος αυτό ονομάζεται Χάρου 'Εγεοτς, και γεννήθηκε στό Νεβράκ της πολιτείας Τεξάς. Έχει ήλικίαν τριών έτων και ζυγίζει 48 κιλάδες, βάρος πρωτοφάνες γιά τή μικρή του ήλικία. 'Όταν έγεννήθηκε έξυγίξε έννάμιση όκάδες και έκτοτε ούδέποτε άρρώστησε, διατηρούμενο άριστα. Οι γιατροί πού τό εξέηασαν άπεφάνθησαν ότι δέν έχει κανένα έλάττωμα στόν οργανισμό του, έκτός, έννοείται, της παχυσαρκίας. Τό περιεργότερο όμως είνε ότι τό εύτραφέστατο αυτό παιδί άνήκει σέ γονείς μάλλον ισχνούς.

— 'Ενα πρωτότυπο νεκρώσιμο.

Μία Βελγική έφημερίδα δημοσίεψε τελευταία τό όκλόνηθο περίεργο νεκρώσιμο άγγελτήριο :

«'Ο κύριος 'Αδόλφος Πάπ λαμβάνει την τιμή να σάς άναγγείλη ότι άναχωρεί γιά τόν άλλο κόσμο και σάς παρακαλεί να τόν συνοδεύετε μέχρι τοϋ κοιμητηρίου ντ' 'Εβέρ, όπου θα ταφεί, χωρίς θρησκευτικές τελετές, στις 25 'Ιουλίου 1930, ώρα δύση τ' άπόγευμα».

Γεννήθηκε στο 'Υπο στις 24 Μαρτίου 1870 και απέθανε στις Βρυξέλες στις 23 'Ιουλίου 1930.

— Τό μεγαλύτερο βρέφος.

Τό πιο μεγαλόσωμο βρέφος τό κόσμου βρίσκεται κι' αυτό, όπως τόσα άλλα περίεργα, στην 'Αμερική. Τό βρέ-

φος αυτό ονομάζεται Χάρου 'Εγεοτς, και γεννήθηκε στό Νεβράκ της πολιτείας Τεξάς. Έχει ήλικίαν τριών έτων και ζυγίζει 48 κιλάδες, βάρος πρωτοφάνες γιά τή μικρή του ήλικία. 'Όταν έγεννήθηκε έξυγίξε έννάμιση όκάδες και έκτοτε ούδέποτε άρρώστησε, διατηρούμενο άριστα. Οι γιατροί πού τό εξέηασαν άπεφάνθησαν ότι δέν έχει κανένα έλάττωμα στόν οργανισμό του, έκτός, έννοείται, της παχυσαρκίας. Τό περιεργότερο όμως είνε ότι τό εύτραφέστατο αυτό παιδί άνήκει σέ γονείς μάλλον ισχνούς.

— 'Ενα πρωτότυπο νεκρώσιμο.

Μία Βελγική έφημερίδα δημοσίεψε τελευταία τό όκλόνηθο περίεργο νεκρώσιμο άγγελτήριο :

«'Ο κύριος 'Αδόλφος Πάπ λαμβάνει την τιμή να σάς άναγγείλη ότι άναχωρεί γιά τόν άλλο κόσμο και σάς παρακαλεί να τόν συνοδεύετε μέχρι τοϋ κοιμητηρίου ντ' 'Εβέρ, όπου θα ταφεί, χωρίς θρησκευτικές τελετές, στις 25 'Ιουλίου 1930, ώρα δύση τ' άπόγευμα».

Γεννήθηκε στο 'Υπο στις 24 Μαρτίου 1870 και απέθανε στις Βρυξέλες στις 23 'Ιουλίου 1930.

— Τό μεγαλύτερο βρέφος.

Τό πιο μεγαλόσωμο βρέφος τό κόσμου βρίσκεται κι' αυτό, όπως τόσα άλλα περίεργα, στην 'Αμερική. Τό βρέ-

φος αυτό ονομάζεται Χάρου 'Εγεοτς, και γεννήθηκε στό Νεβράκ της πολιτείας Τεξάς. Έχει ήλικίαν τριών έτων και ζυγίζει 48 κιλάδες, βάρος πρωτοφάνες γιά τή μικρή του ήλικία. 'Όταν έγεννήθηκε έξυγίξε έννάμιση όκάδες και έκτοτε ούδέποτε άρρώστησε, διατηρούμενο άριστα. Οι γιατροί πού τό εξέηασαν άπεφάνθησαν ότι δέν έχει κανένα έλάττωμα στόν οργανισμό του, έκτός, έννοείται, της παχυσαρκίας. Τό περιεργότερο όμως είνε ότι τό εύτραφέστατο αυτό παιδί άνήκει σέ γονείς μάλλον ισχνούς.

— 'Ενα πρωτότυπο νεκρώσιμο.

Μία Βελγική έφημερίδα δημοσίεψε τελευταία τό όκλόνηθο περίεργο νεκρώσιμο άγγελτήριο :

«'Ο κύριος 'Αδόλφος Πάπ λαμβάνει την τιμή να σάς άναγγείλη ότι άναχωρεί γιά τόν άλλο κόσμο και σάς παρακαλεί να τόν συνοδεύετε μέχρι τοϋ κοιμητηρίου ντ' 'Εβέρ, όπου θα ταφεί, χωρίς θρησκευτικές τελετές, στις 25 'Ιουλίου 1930, ώρα δύση τ' άπόγευμα».

Ο Γαλλικός λαός μαινόμενος μετά την καταστροφή τοϋ Βατερλώ, συνέλαβε στο 'Αβινιόν τόν βοναπαρτιστή στρατηγό Μαρν, τόν έσκότωσε, έσυρε τό πτώμα του στους δρόμους και τό πέταξε κατόπιν στόν Ρήνο.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ

Άρχοντίσσα μελαχροινή κομμάτι στο ψηλό κρεβάτι και δέν άκούει και δέν πονεί γιά την άγάπη ενός διαβάτη.

Αυτός με πόνο γκαροδιακμίλει κι' άπόκρια προσμένει, κι' είνε τά λόγια του γλυκά ναύουρισμα στην κοιμισμένη.

— Άρχοντίσσα μελαχροινή, στην πόρτα σου κι' άν ξενοχτήσω, δέν θέλω δλόχροσο θρονί άποσταμένος να καθίσω.

— Εγώ ζητώ και λαχταρώ ένα χρυσό θρονί μονάχο : όσο τόν κόσμο θα χαρώ, θρονί τά γόνάτά σου νάχω.

— Άρχοντίσσα μελαχροινή, απ' την άγάπη άν με λυγώσεις, κι' άν σβύση και κοπή ή φωνή άθάνατο νερό μη δώσεις.

— Άθάνατον νερού σταλιά γιά τό λυγόνυχον έμένα είνε τ' άπόθνηνα φιλά πούχεις στο χεϊλή σου κρυμμένα.

— Άρχοντίσσα μελαχροινή, κι' άν τά τραγουδία μου σ' άρέσουν, μήν κόψουν δάρνινο κλονί τά χέρια σου να μου φορέσουν.

— Τά δύο σου χέρια σταυρωτά άπλωσε άπάνω μου και φτάνει. 'Η κεφαλή μου δέν ζητά άλλο καλύτερο στεφάνι β.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Στην πόλη Σέλιγκεν της 'Αγγλίας έ λειτουργούσε μέχρι τινός μία πρωτότυπη σχολή, ή οποία άκολουθούσε τάς μεθόδους της Σπαρτιατικής άγωγής. Οι τρώφιοι της ντυνότουσαν και ζούσαν γενικώς σύμφωνα με τά ήθη τών αρχαίων Σπαρτιατών. Έφορούσαν ένα μαλακό, άπλό και χωρίς μανίκια χιτώνο, περιπατούσαν πάντοτε άσκεπείς και ξυπόλυτοι και είχαν καθ' όλο τό έτος την ίδια ένδυμασία. 'Η τροφή τους ήταν άπλουστάτη, και υπεβάλλοντο συχνότατα σέ άυστηρές σωματικές άσκήσεις. Οι μαθητά της σχολής αυτής έμεναν έκεί μέχρι της ήλικίας κατ' την όποιαν έστρατολογούντο και έθεωρούντο άριστοι μεταξύ τών νεοσυλέκτων τοϋ στρατού.

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Βρισκόμαστε στην πολιορκία τοϋ Παρισιού από τούς Γερμανούς, στά 1871. Τό κρέας τών γάτων πουλιόταν πρός 15 φράγκα την όζα και γιά να φάη κανείς χόρτα χωρίς λάδι σ' ένα έστιατόριο έπρεπε να πληρώση τά μαλλιά της κεφαλής του.

Έτσι όλοι οι Παρισινοί πεινούσαν. Μονάχα τό ζεύγος Κουλεμπού, άπ' όλα τά εκατομμύρια τών κατοίκων της γαλλικής πρωτευούσης, έτρωγε κρέας, κρέας έγκλεκτό, μεσημέρι, βράδυ.

Τό ζεύγος αυτό ήσαν δύο γέροι άσθενικοί, γιά τούς όποιους τό κρέας ήταν άπαράτητο.

Έτσι, ενώ όλο τό Παρίσι πλήρωνε με καθαρό χρυσάφι τά τρώφιά του και πεινούσε, αυτοί, τρεφόντουσαν με κοτολέττες πρώτης τάξεως και πάχαιναν και ροδοκοκκίνιζαν όλοένα.

Όστόσο δέν είχαν μεγάλη περιουσία. Τά εισοδήματά τους ήταν μετριότατα.

Και όμως έτρωγαν κάθε μέρα κρέας, μολονότι ή τιμή τοϋ κρέατος είχε φτάσει σέ ύψη δυσθεώρητα, χωρίς τά έξοδά τους ν' αύξήσουν ούτε κατ' αμείνισμα και χωρίς να βάζουν ούτε λεπτό κρέας !...

Πώς γινόταν αυτό ; 'Ηταν μυστήριο.

Πρέπει όμως να ξέρετε ότι οι Κουλεμπού είχαν στην ύπηρεσία τους μία γοργά ύπηρετρία π ο λ υ α φ ο σ ι ω μ ε ν ή ν.

Η Μελία Μελό (έτσι την έλεγαν), τούς ύπηρετούσε τριάντα δόκληρα χρόνια. Τούς έλάτρευε κυριολεκτικώς και τούς έχάιδευε σάν να ήσαν μικρά παιδάκια.

Και πράγματι οι δύο σύζυγοι έμοιαζαν με δύο παιδάκια, αδύνατα όμως, πού έχουν άνάγκη από καλή τροφή γιά να συγκρατηθούν στη ζωή. Γι' αυτό ή Μελία έκανε τά αδύνατα δυνατό γιά να τούς βοηθούσε πού χρεώζονταν ο άσθενικός οργανισμός τους.

Οι κύριοι της, έρωϊσταί σάν όλους τούς γέροντες, δέν ενδιαφερόντουσαν τά μάθουν χωρίς σέ πού θαύμα οικονομίας, ή φτωχή ύπηρετρία κατάρθωνε να τούς προμηθεύη, στην περίοδον αυτή της γενικής πείνας, τόσο κρέας !...

Πού εύρισκε τάχα τ' άπαραίτητα χρήματα γιά να τό αγοράζει ; Μυστήριο !

Εξοικονόμισε τάχα τίποτε οικονομίες της πού τις είχε συγκεντρωμένες από χρόνια ; Έκλεβε ;... Άγνωστο !... Κανείς δέν θα μπορούσε ν' άπαντήση σχετικώς.

Τό σπουδαίο γιά τούς Κουλεμπού ήταν να τρώνε κρέας. Άφού λοιπόν τό έτρωγαν, τί τούς ένδιέφερε γιά όλα τ' άλλα ; Προτιμούσαν καλύτερα να μην έμβαθύνουν στο μυστήριο !...

Όσο ή πείνα μεγάλωνε στο Παρίσι, τόσο οι Κουλεμπού έπάχαιναν περισσότερο... Έχαν σχηματίσει μάλιστα μία μικρή κοιλίτσα και τά μάγουλά τους είχαν γεμίσει τόσο, ώστε σού προκαλούσαν εύχαρίστηση να τούς βλέπης. Άντιθέτως, ή Μελία, αδυνατίζε ή μέρα με την ημέρα.

Αυτό όμως δέν θα σάς ξαφνάση καθόλου, άμα μάθετε ότι ή γενναία και άξια κόρη έκοβε κάθε μέρα κομμάτια

κρέατος από τόν έαυτό της, γιά να διατηρή την πολύτιμη ύγεια τών κυρίων της. Ναι, έκοβε κάθε μέρα πότε ένα κομμάτι μπουτί, πότε ένα παγιόδακι, πότε λίγο ψαχνό γιά να τό προσφέρη στους κυρίους της.

Έτσι αυτοί έπάχαιναν και ή Μελία αδυνατίζε ήμερα με την ήμερα.

Οι δύο γέροι, έρωϊσταί σάν όλους τούς γέροντες, δέν αντιλαμβάνοντουσαν τίποτε απ' όλα αυτά... Έπί πλέον είχαν και την όρασι τούς έλαττωματική...

Μία μέρα ή ύπηρετριά τους τούς έσερβίρισε, περπατώντας μονάχα στο ένα της πόδι.

Έκείνη την ήμερα οι Κουλεμπού έφαγαν περίφημα μπουτί στο φούρνο κι' έγλειψαν και τά δάχτυλά τους. Τό βράδυ πάλι έφαγαν πόδι χοιρινό ψητό, καθώς τούς έλεγε ή Μελία, επίσης περίφημο...

Έπειτα από λίγες ήμέρες, καθώς ή Μελία τούς σερβίριζε τό μεσημέρι τούς φάνηκε πώς είχε κοπεί ή ύπηρεσία... Οι Κουλεμπού τό άπέδωσαν αυτό στην έλαττωματική όρασί τους, ή όποια φαντάστηκαν ότι θα είχε έξασθενήσει ακόμα περισσότερο...

Την ήμερα εκείνη έφαγαν πάλι μπουτί και πόδι χοιρινό, όπως τούς έλεγε ή Μελία.

Κατόπιν έφαγαν όμο άρνιού και κατόπιν κοτολέττα, όπως τούς έλεγε ή Μελία, ή όποια όμως τούς σερβίρισε με ένα χέρι μόνο...

Σε λίγες μέρες πάλι έφαγαν από τά ίδια πράγματα και ή Μελία τούς

σερβίρισε—ο Θεός ξέρει πώς—χωρίς κανένα χέρι !...

Έντομεταξόν όμως ή κ. Κουλεμπού είχε άρχισει να βρίσκει την ύπηρετίά της λιγότερο ενεργητική και έργατική από πριν. Τό σπίτι έμενε άσυγύριστο και ή Μελία δέν άγνάλλιζε καλά τά παπούτσια και ούτε σφουγγαρίζε τό πάτωμα.

Η κυρία της όμως την δικαιολογούσε, λέγοντας :

— Έγέρασε ή καϊμένη.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Καιμιά φορά οι κύριοι της τής έλεγαν :

— Είνε Κυριακή σήμερα, Μελία. Φάε και σ' λίγο κρέας...

Τότε ή φτωχή ύπηρετρία άναγκάσταν να τρώη τό ίδιο της τό κρέας.

Άλλ' άς συντομεύσουμε τις φρικαλεότητες αυτές.

Η πολιορκία τοϋ Παρισιού είχε φτάσει πού στο τέλος

της.

Την τελευταία ήμερα, στην ώρα τοϋ γεύματος, ή ύπηρετρία τών Κουλεμπού δέν παρουσιάστηκε, όπως πάντα, στην τραπεζαρία.

Άνίσχυοι οι κύριοι της, βλέποντας ότι ή ώρα είχε περάσει πού, πήγαν να την βοήθουν στην κουζίνα.

Τό θέαμα πού αντίκρισαν τότε, τούς άφησε κατάπληκτους.

Στη μέση τοϋ μπουκφέ, επάνω σέ μία πατέλλα, στρωμένη με χόρτα, βρισκόταν τοποθετημένο ψητό, με μαντα-

λάκια.

Όταν άργότερα οι έντόποι άρχισαν να συνεννοούνται γιά να έπιτεθούν κατ' άντων Τούρκων τών Παριζιάν, ο Δαγκλής έξεδήλωσε διαθέσεις να γίνει άρχηγός τους. Και εκείνο, έπειδή δέν ήθελεν άρχηγό έναν ξένο, συνέθεσαν, γιά να τόν ερωτευθούν, τό ακόλουθο ποιητικό τραγουδί !

Βασίλη Δαγκλή,

δέν σε θέλει τό όρδι (στρατόπεδο), δέν σε θέλει ή έπαρχία δια την έλευθερία.

Κι' άν σε κάνωμ γαμπρό, δέν σε κάνωμ άρχηγό !

Ο Βοναπάρτης άπειλει τούς Αυστριακούς διπλωμάτες, άγρονύμους να δεχθούν τούς όρους του, σπάζοντας απ' την όρση του ένα σεργίτσι και κραυγάζοντας : — 'Ετσι θα συντρίψω και την μοναρχία σας, πριν περάσει τό φθινόπωρο !...

νό μέσ' σ' αυτά και στη μήτη.

Η έκφρασις τοϋ πρόσωπου της φτωχής ύπηρετίως ήταν τέτοια, πού φαινόταν σάν να ζητούσε συγγνώμη από τούς κυρίους της γιατί δέν μπορούσε να τούς σερβίρη μόνη της τό κεφάλι της !...

RIP

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ο δόν Ροδρίγος Πιμεντάλ, κόμης τοϋ Μπεναβέντε, ήταν ένας έπιδητικός άρχοντας πού τόν έτρεμαν όλοι οι ύπηρετές του.

Μία μέρα, ενώ ο κόμης καθόταν ν' έγραφε μία έπιστολή, οι ύπηρετές του απέξω μιλούσαν γι' αυτόν. Έξαφνα ένας τούς έλε :

— Τί θα μου δώσετε άν μωό στο γραφείο του και να δώσω στο σβέρο του ένα χαστούκι ;

Οι άλλοι συνάδελφοί του στοιχηματίσαν πόδημα μαζί του κι' ο τολμηρός ύπηρετής μπήκε στο γραφείο γιά να ιδή τάχα άν ήθελε τίποτε ο κύριος του. Καθώς λοιπόν έπληγε κοντά του, τοϋ έδωσε ένα δυνατό χαστούκι από πίσω, φωνάζοντας :

— Παναγία μου ! Παναγία μου !

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε έκπληκτος ο κόμης.

— Μιά φαρμακερή άράχνη, κύριε, περπατούσε στο σβέρο σας.

Τότε ο κόμης σηκώθηκε άπάνω πολύ ταραγμένος και έλε :

— 'Ε, τί άπόγινε ; Τή σκότωσε ;

— Την έδιωξα, κύριε, κι' έφυγε...

— Μπράβο σου, παιδί μου !...

Κι' έτσι ο έξυπνος ύπηρετής κέρδισε τό στοιχίμα χωρίς να πάθη τίποτε.

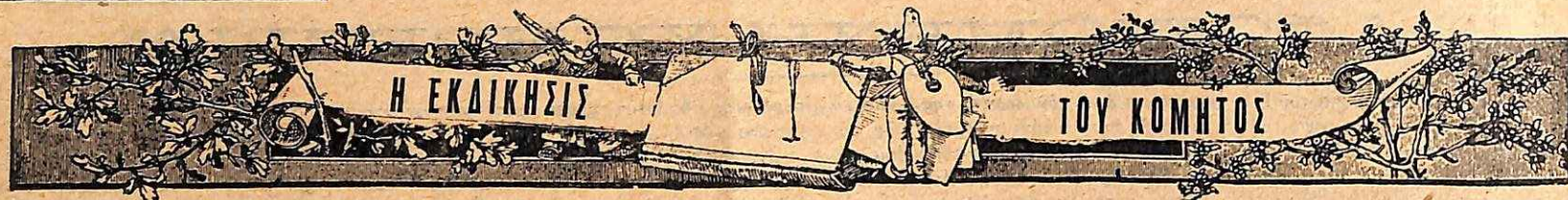
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ 21

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΑΓΚΛΗ

Ο ήρωϊκός Σουλιάτης

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΤΡΙΒΕΛΕ

—Μά, κύριε κόμης, είπες ο συμβολαιογράφος, ο οποίος είχε κληθεί επαιρόντως στον πάγο του Βέρ Κοτώ, σ'ας βεβαίω ότι δεν είμαι έντελός σύγγραφορ αν ο μικρός δραμάκος που οδηγεί από το υποστατικό σας στο ποτάμι, σ'ας αφήσει αποκλειστικώς.

—Μά πως, μά πως; διαμαρτυρήθηκε ο κόμης. Έχω τίτλους... Ο δρόμος αυτός άνηκε πάντα στην οικογένειά μας...

—Ναι, ναι, είπες ο συμβολαιογράφος, το ξέρω... Μπορείτε να τ'α επικαλεσθίτε όλ' αυτό, αλλά καταλαβαίνετε πολύ καλά ότι και η γειτονισσά σας, η χήρα βαρώνη ντε Καρμπόν, δεν θα υποχωρήσει εύκολα και θα προβάλλει τους δικούς της τίτλους... Αυτή μάλιστα ενδιαφέρεται περισσότερο από σ'ας νάχη στη διάθεσή της το δραμάκο, γιατί έτσι γλυτώνει τον κόπο να κάνει τη βόλτα από το μεγάλο δρόμο, για να πάει στον πάγο της... Είμαι βέβαιος πως θα αντισταθεί και θα καταφύγει στα δικαστήρια...

—Θαυμάσια, αυτό θέλω κι' εγώ! φώναξε ο κόμης. Θέλω να την εξοργίσω, να τη δυσχεραίσω, να τη σκαλιάσω! Και να δώτε τί γέλια που θα κάνουμε! Αύριο κιόλας θα διατάξω να κλείσουν με ένα φράχτη το δρομάκι!...

—Ω! δεν είχε δυνατόν αυτό! είπε ο συμβολαιογράφος, παίζοντας μ' ένα ωραίο τριανταφυλλό που κρατούσε στο χέρι του...

—Ναι, ναι, εξακολούθησε ο κόμης, θα βάλω ένα μικρό ξύλινο φράχτη, όχι ψηλό, αλλά στερό, και γεμά γωμένο στη γή... Έτσι, όταν η βαρώνη, που δεν θάβριζε τίποτε, θα ιδεί το φράχτη αυτό, θα σταματήσει και, έβω φρενών, θα διακόψη τον περίπατό της και θα γυρίση πίσω...

—Εκτός αν δώση, τόλμησε και είπε ο συμβολαιογράφος, μια γερή καυστική στο έλλογό της, τον «Φτερωτόν», και πηδήση το φράχτη, μη θέλοντας να υποχωρήση στο καπρίτσιο σας.

—Διάβολε, διάβολε, μουρμούρισε ο κόμης, άναυτε καλά που μου το είπατε αυτό, φίλε μου. Γι' αυτό κι' εγώ θα κάνω τόσο ψηλό το φράχτη, ώστε να μην μπορεί να τον πηδήξη και η τολμηρότερη καβαλαρίσσα. Για την σιγουριά μάλιστα θα βάλω επάνω του και μερικά αγκάθια.

—Ω! κύριε κόμης, Εγώ δυνατόν να γίνετε σεις τόσο καλός;

—Καλός, καλός; είπε ο κόμης. Καλός δεν είμαι εγώ. Κακία είναι η βαρώνη.

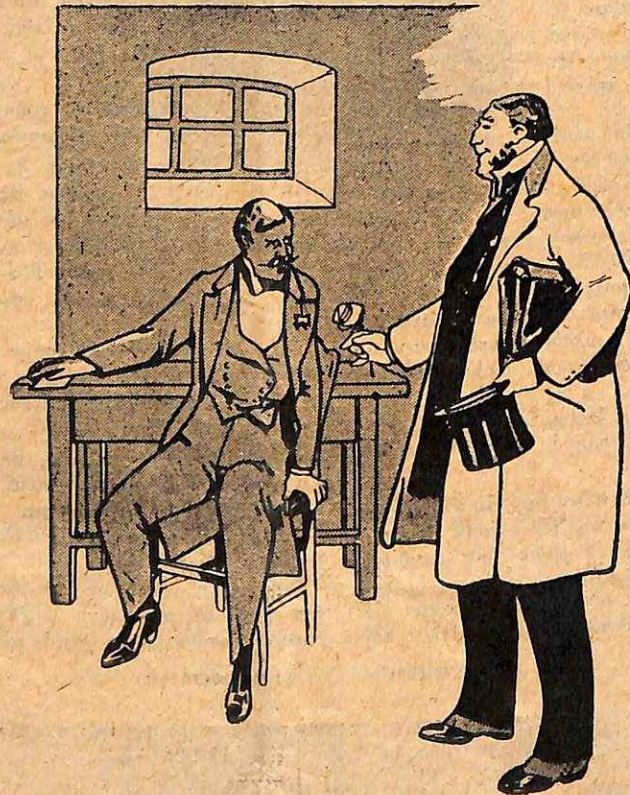
—Εκείνη κακία; είπε ο συμβολαιογράφος. Κακία ή θαυμάσια αυτή κυρία, η τόσο ευσπλαχνική, η τόσο καλή για τους γοναγούς... Σε όλους έχει πάντα μια καλή κουβέντα να πη, για όλους πάντα κάνει κάτι να τους γοητεύει... Νά, σε μένα σήμερα, καθώς περνούσα από το κτήμα της μου προσέφερε αυτό το τριαντάφυλλο...

—Μά τί σ'ας έχει κάνει λοιπόν για να μιλάτε έτσι γι' αυτήν, κύριε κόμης;

—Τί μου έχει κάνει;... Τί μου έχει κάνει; φώναξε γεμάτος οργή ο κόμης. Έ! λοιπόν, φίλε μου, καθίστε και ακούστε με... Θα σ'ας τ'α διηγήθω όλα. Και θα μου πητε κατόπιν, με το χέρι σας στην καρδιά, αν έχω δίκιο ή άδικο να μισώ τόσο πολύ αυτή τη γυναίκα...

—Μάθετε εν πρώτοις, άρχισε να διηγείται ο κόμης, αγαπητέ μου Κλαβέν, ότι δεν ζω ανέκαθεν σ' αυτόν εδώ τον πάγο μου του Βέρ Κοτώ, άλλ' ότι όλα μου τ'α νειάτα τ'α πέρασα στο Παρίσι.

Κάτοχος μεγάλης περιουσίας, μό-

—Τι μου έχει κάνει;... φώναξε γεμάτος οργή ο κόμης...

... «Οτι κάποια νεαρή χήρα, η κόμηςσα ντε Καρμπόν, είχε αγοράσει τον γειτονικό πάγο του Μπουά-Φλερί... Φαντάζεσθε τη συγκίνησή μου... Η κόμηςσα ντε Καρμπόν ήταν η αγαπημένη μου, η Κλοτίλδη μου... Έπρεπε με κάθε τρόπο να τη δω... Βρήκα λοιπόν μια πόρτα και την έπαισέφθηκα. Άλλ' εκείνη δεν με δέχτηκε, προσφαιζόμενη το πρόσωπό πένθος της. Έγερσα από όχτρο μέρες θυμω ή τούλη τόφρε και συναντηθήκαμε στην είσοδο ενός χωριού. Όπως είχα χρέος, έσπευσα να τη χαιρετήσω, αλλά εκείνη ούτε κα- ταδέχτηκε καν ν' απαντήσει στο χειρατάξιό μου... Έπρεπε χωρίς να ρετιστώ, προς έμένα το κεφάλι της, Πολύ καλά, σκέφθηκα, κάνει πως

ζήτησα, με έδιωξαν, με το χειρότερο τρόπο, χωρίς να μου επιτρέψουν καν να ιδώ εκείνην που αγαπούσα...

—Ω! Διάβολε! Δεν σ'ας αγαπούσε λοιπόν;

—Έτσι φαίνεται, γιατί, έπειτα από λίγον καιρό, παντρεύτηκε έναν άλλο, το βαρώνο ντε Καρμπόν. Από τότε κατάλαβα ότι εύτυχία δεν μπορούσε να υπάρχει πια για μένα. Το Παρίσι, τ'α γλέντια του, η διασκέδασή του μου ανέπνευσαν έξαρνα την αποστροφή και ήλθα και θάρτηκα έδω πέρα. Δύο χρόνια πέρασαν, όταν έξαφνα μια μέρα έμαθα ότι...

—Οτι; επανέλαθε ο συμβολαιογράφος, του οποίου το ενδιαφέρον είχε κινηθεί σε μεγάλο βαθμό από τη διήγησή του κόμης...

... «Και ξαναγύρισα στον πάγο μου.

—Ως τ'α σημείο αυτό, εξακολούθησε ο κόμης, δεν είχα να κάνω παρά με τη σιωπή και με τη περιφρόνησή της. Μά δεν άργησε να μου στήσει και φανερό πόλεμο. Τη θέσι που είχα στον τόπο, μου την πήρε. Η μεγαλειότηή από τη δική μου περιουσία της της επέτρεψε να ευεργετήσει όλους τους φτωχούς που ευεργετούσα εγώ και να τους κάνει δικούς της. Γιατί με μισεί τόσο, δεν ξέρω. Τό μόνο που ξέρω—είπε κατακόκκινος από το θυμό του ο κόμης—είνε ότι τη μισώ κι' έγω θανάσιμος και ότι θα την εκδικηθώ...

Την ήμερα εκείνη, πρώτη φορά, έδω και δύο χρόνια, απότομα διαλαδή εγκατεστάθηκε η βαρώνη ντε Καρμπόν στο χωριό μου, ο κόμης φαινόταν αληθινά ευχαριστημένος. Καθώς έκανε τον περίπατό του με το άμαξι, μου είχε συναντήσει την έλθρό του, η οποία επίσης έκανε τον περίπατό της με το έλλογό της.

—Τί θα γίνει άραγε, όταν φτάση μπροστά στο φράχτη; συλλογίζονταν ο κόμης. Θα λοξοδρομήση άραγε ή θα τον περάση; Εγώ θα νικήσω ή αυτή θα βγή πάλιν νικήτρια; Πώς να το μάθω, πως να το μάθω; «Α! έχω μια ιδέα!

Τη στιγμή εκείνη ακριβώς ένα μικρό χωριότακιό βρισκόταν εκεί κοντά. Ο κόμης κατέβηκε από τ' άμαξι του και, δίνοντας το έλλογό του στο χωριότακιό για να το κρατήσει, του είπε:

—Νά, μικρέ μου, πιάσε το χαλινάκι και περιμένε με. Θα σε πληρώσω για τον κόπο σου στο χωριότακι.

Έσπευσε, παίρνοντας τον πιο σύντομο δρόμο μες από τους κάμπους, έφτασε στο «πέδιο της μάχης».

—Εξαφνα ακούστηκε καλπασμός άλόγων... Ήταν η βαρώνη! Μόλις έφτασε μπροστά στο φράχτη, σταμάτησε απότομα. Το έλλογο τρομαγμένο από το απροσδόκητο εμπόδιο, έκανε δύο βήματα πίσω.

Η βαρώνη κατάλαβε άμέσως τί συνέβαινε.

—Α! ά! Αμυντικά έβγα το έλθρό μου! έφώναξε, πηλν αντίληψη την παρουσία του κόμης.

Ο κόμης σπρώχθηκε εν τω μεταξύ από την πέτρα όπου καθόταν και χαιρέτησε ερωτικά.

Η βαρώνη, κόκκινη από το θυμό, δεν ήξερε τί να κάνει. Να πηδήξη το φράχτη ή να γυρίση;

—Αν ο κόμης δεν ήταν παρών, φυσικά θα γύριζε πίσω, γιατί αυτή επέβαλλε η λογική. Άλλ' ο κόμης ήταν μπροστά. Έπρεπε λοιπόν να πηδήξη!

Κάθως πιο γαρή στη σέλλα της, έπιασε δυνατότερα τ'α χαλινάρια και τού χωρίσθη.

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΔΙΘΟΙ

—Δεν πιστεύω να πηδήξη! σκέφθηκε ο κόμης, χλωμός από τη συγκίνησή του.

—Από όσο η βαρώνη φηβόρισε μερικά λόγια για να ενθαρρύνη το έλλογό της και το χάιδεψε στο λαιμό...

—Χόπ! Φτερωτέ, χόπ!...

Μά πριν ακόμα πάρει φόρα το έλλογο, ο κόμης ώρμησε προς το μέρος του φράχτη και φώναξε:

—Δεν πιστεύω να κάνετε αυτή την τρέλλα, κυρία. Μά δεν βλέπετε λοιπόν ότι κινδυνεύετε να σκοτωθήτε;

—Έως! άπάντης ψυχρά ή βαρώνη.

—Σταματήστε, σ'ας λέγω! φώναξε ο κόμης.

—Οχι...

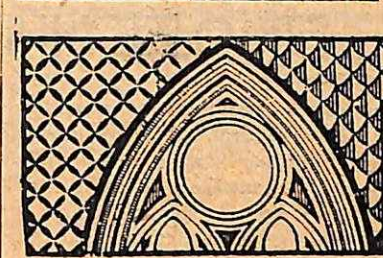
—Έστω! Τότε άς παίξουμε μαζί τη ζωή μας!

Και λέγοντας αυτά, ο κόμης πήγε και στάθηκε μπροστά στο φράχτη, έτοιμος να τσακιστή κάτω από τ'α πέτρα του άλόγου της έλθρας του.

Τότε, κατάχλωμη από τη συγκίνησή της, η βαρώνη σταμάτησε ξαφνικά. Λίγο ακόμα και δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει το έλλογό της.

Ταραγμένο, συγκινημένο, η βαρώνη και ο κόμης, κυττάζονταν τώρα στα μάτια βλαβεία. Είχε φτάσει επί τέλους η στιγμή να εξηγηθούν.

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΔΙΘΟΙ

Μια όραία Έθραϊκή παράδοσις. Όπου ο Άβραάμ κρύβει τη Σάρρα μέσα σ' ένα κιβώτιο. Ο Έλεγχος των τελωνών της Αιγύπτου. Τά μαργαριτάρια της Κλεοπάτρας. Ο θάνατος του Φερνάνδου Κορτέζ και τα μαργαριτάρια του. Πώς ή Έλισάβετ Τυδώρ έκρυβε τις ρυτίδες της! Τά μαργαριτάρια του δου-κός Βούνιχαμ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τά μαργαριτάρια, τ'α θαυμάσια αυτά σπολidia των γυναικών, έχουν ιστορία άρκετά παλαιά, δεδομένου ότι η φιλαρέσκεια της γυναίκας μονολογείται σχεδόν από την εποχή της εμ-φανίσσεως της γή.

Τό Ταλμούθ, το ιερό βιβλίο των Έβραίων, στο όποιο αυτοί πιστεύουν όπως έμεις στο Βυβάγγειο, άναφέρει την εξής ωραιότατη παράδοσι σχετικά με τ'α μαργαριτάρια:

«Όταν ο Άβραάμ, ο πατριάρχης των Έβραίων, έφυγε για την Αίγυπτο, μόλις έφτασε στα σύνορά της, έκλεισε τη γυναίκα του τη Σάρρα μέσα σ' ένα κιβώτιο για να μη δη κανένας τη λαμπρή της όμορφιά και τη ζηλότη.

Μόλις όμως πέρασε τ'α σύνορα, παρουσιάστηκαν οι τελώνες του βασιλιά της Αιγύπτου και του ζήτησαν να πληρώση φόρο για τ'α πράγματά του.

—Νά σ'ας τον δώσω άμέσως, τους άπάντης ο σοφός Άβραάμ.

Οι τελώνες όμως θέλησαν να έλεγχουν και τις άποσκευές του. Ο Άβραάμ τις άνοιξε μόνος του και μόνο το κιβώτιο όπου βρισκόταν κλεισμένη η Σάρρα δεν θέλησε ν' άνοίξη.

Γιατί δεν άνοίγει και αυτό το κιβώτιο; τον ρώτησαν τότε οι τελώνες. Μήπως έχει μέσα πολύτιμα όφασματα;

—Θά σ'ας πληρώσω φόρο σαν να ταν γεμάτο από πολύτιμα όφασματα, άπάντης ο Άβραάμ.

Μήπως έχει χρυσάφι; τον ρώτησαν πάλι.

—Καλά, άπάντης ο Άβραάμ. Θα σ'ας πληρώσω τότε φόρο σαν να ταν γεμάτο από χρυσάφι.

Τί έχει λοιπόν και μ'ας το κούβεις; φώναξαν με περιέργεια οι τελώνες. Μήπως, ό άρχοντα της Χαλδύας, έχεις βάλει μέσα μαργαριτάρια που είναι τ' ακριβότερο πράγμα του κόσμου;

—Είμαι πρόθυμος να σ'ας πληρώσω φόρο σαν να ταν γεμάτο από μαργαριτάρια.

—Αφού είν' έτσι, ό άνοίξουμε το κιβώτιο για να ίδουμε τί έχει.

Τό κιβώτιο άνοίχτηκε, παρά την αντίστασι του πατριάρχου, και βγήκε από μέσα η Σάρρα.

Η καλλονή της ήταν καταπληκτική και η λάμψις των ματιών της φωτίσε όλη την Αίγυπτο. Καθώς έπασε λοιπόν η λάμψις αυτή πάνω στις πέτρες πόδων γύρω της, τί έκανε να λάμψουν κι' αυτές, κι' έτσι έγιναν τ'α πρώτα μαργαριτάρια!...

Όλες σχεδόν ή βασίλισσες της άφ-

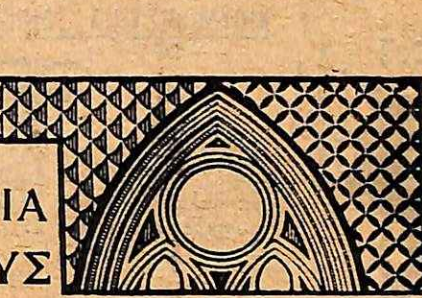
είνα μαργαριτάρια άξιας εξή εκατομμυρίων στερητίων! Έπίσης ο ίδιος άφείρωσε στή θεά Αφροδίτη, την έπονυμαζόμενη Νικηφόρο, μια άσπίδα στολισμένη με πολλά μαργαριτάρια.

Έπίσης ο περίφημος Ισπανός κατακτητής Φερνάνδος Κορτέζ είχε στολισμένο τον χαλδιδινό θώρακά του με τρία μαργαριτάρια εξαιρετικού μεγέθους, και λάμψως, τ'α όποια είχε άφαιρέσει από κάποιον ναύ των είδωλολατών του Μεξικού.

Και στή βασίλισσα της Αγγλίας Έλισάβετ Τυδώρ τ'α μαργαριτάρια ήσαν εξαιρετικά προσφιλή... Σκόλιζε μ' αυτά τ'α έσθια μαλλιά της και κοσμούσε τ'α φορεμάτά της. Έπίσης, όταν έγέρσσε, με περιδέραια μαργαριταρίων σκέπαζε τίς ρυτίδες του λαιμού της!

Την ίδια προτίμησι προς τ'α μαργαριτάρια είχε και ο δούδ του Βούκιγγαμ, ο όποιος συνήθιζε να τ'α ράβη στο μανδύα του με μια πολύ λεπτή κλωστή. Τό έκανε αυτό για να πέφτουν εύκολα από πάνω του κατά τους σπρόβιλλιμους του σπουδής επιστή-μους γάμους και να τού δίνουν την ευχαρίστησι να βλέπη τίς κυρίες της χριστοκρατίας να σκύδουν και να συ-νιωνίζονται πια να τ'α προσω-πάρη!

Άλλά και ο βασιλεύς της Ισπανίας Φίλιππος Β' από όλα τ'α κοσμή-ματα του άναπόδοτο εξαιρετικά ένα μαργαριτάρι άξιας 800.000 φράγκων, το όποιο είχε φέρει από τίς κτήσεις του στην Αμερική.

Τά μαργαριτάρια έχουν χρώμα λευκό, κίτρινο, μαύρο και τριανταφυλλέ-νιο. Τά πολυτιμότερα από όλα θεω-ρδνται τ'α πολύχρωμα. Οι μαχα-ριτάδες της Ανατολής όμως προτιμούν τ'α άποκίτρινα.

Τη μεγαλειότηή άξια από όλα τ'α μαργαριτάρια του κόσμου είχε έκείνο που χάρισε άλλοτε ο Τάβρος Άλέξανδρος Β' στή σύζυγό του και που έβριζε είσοισκωτό καθαρία.

Η άλεια των μαργαριταρίων γίνε-ται κυρίως στον πορθό του Μανασίου στον Περσικό κόλπο, διαρκεί δέ από τού Μαρτίου μέχρι τού Σεπτεμ-βρίου και άποκαμίζει τεράστια κέρδη σ' αυτούς που τ'α έμπορεύονται.

Μαργαριτάρια επίσης άλιεύονται και στις άκτες της Σικελίας, στις νήσους της Αυστραλίας, καθώς και σε διάφορα άλλα μέρη του Άτλαντικού και τού Ειρηνικού άκεανού.

Τά μαργαριτάρια άλιεύονται επίσης στην Αγγλία ή Έλισάβετ, ο πρίγκιπας Άγγλος τραπεζί-της Θωμάς Γκρεαμ, έμπορικός αντιπρόσωπος της στας Καναρίους νή-σους, άνάλυσε κάποτε μέσα σ' ένα ποτήρι κρασιού ένα μαργαριτάρι ά-ξιας 15.000 λιρών στελινών της ε-ποχής εκείνης, και τ'ο ήπιε στην ύ-μνησ της βασιλίσσας του!

Ο ίδιος τραπεζίτης τέτοια λατρεία έτρεφε προς τη βασίλισσα, ώστε κάθε χρόνο της έστελνε μεγάλη φορτία κανελών και άλλων πολυτίμων άρω-ματικών ειδών των Ινδίων για να τ'α καίη στο τζάκι της!...

Τά μαργαριτάρια άρσαν επίσης πολύ και στον Ιούλιο Καίσαρα, ο όποιος έχαιρει κάποτε στη Σεβίλλα

Τά μαργαριτάρια άλιεύονται επίσης στην Αγγλία ή Έλισάβετ, ο πρίγκιπας Άγγλος τραπεζί-της Θωμάς Γκρεαμ, έμπορικός αντιπρόσωπος της στας Καναρίους νή-σους, άνάλυσε κάποτε μέσα σ' ένα ποτήρι κρασιού ένα μαργαριτάρι ά-ξιας 15.000 λιρών στελινών της ε-ποχής εκείνης, και τ'ο ήπιε στην ύ-μνησ της βασιλίσσας του!

Ο ίδιος τραπεζίτης τέτοια λατρεία έτρεφε προς τη βασίλισσα, ώστε κάθε χρόνο της έστελνε μεγάλη φορτία κανελών και άλλων πολυτίμων άρω-ματικών ειδών των Ινδίων για να τ'α καίη στο τζάκι της!...

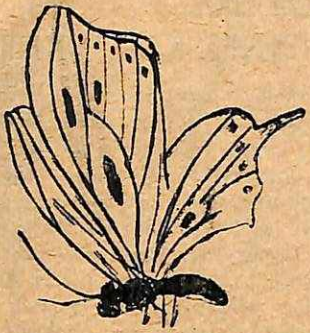
Τά μαργαριτάρια άρσαν επίσης πολύ και στον Ιούλιο Καίσαρα, ο όποιος έχαιρει κάποτε στη Σεβίλλα

Τά μαργαριτάρια άλιεύονται επίσης στην Αγγλία ή Έλισάβετ, ο πρίγκιπας Άγγλος τραπεζί-της Θωμάς Γκρεαμ, έμπορικός αντιπρόσωπος της στας Καναρίους νή-σους, άνάλυσε κάποτε μέσα σ' ένα ποτήρι κρασιού ένα μαργαριτάρι ά-ξιας 15.000 λιρών στελινών της ε-ποχής εκείνης, και τ'ο ήπιε στην ύ-μνησ της βασιλίσσας του!

Η ΑΔΕΛΦΟΥ ΚΙ' Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Καλωπία κα. Απριλίου 1930.
Γ. ΜΑΣΟΥΡΑΣ

IV

Είδαμε στα προηγούμενα φύλλα πώς δύο Ρωσσοί χρυσοθήρες, ο Γκάρκιν και ο Σεμενώνφ έπλησαν σ' ένα έρημο νησί, κοντά στο Βόρειο Πόλο, το «Νησί των Γαλάζιων Αλεπούδων», για να βρούν χρυσάφι. Έπειτα, γέροντας προς το πλάι, κατέθερε κι έπεσε μακριά στην άμμουδιά.

Αυτό έγινε σημάδι του θανάτου μας! Ψυθύρισε ο Σεμενώνφ και έπ' όρα πολύ σταυροκοπιόταν.

Έπειτα έφυγε και όλομόναχος απομακρύνθηκε στην παραλία. Όταν ξαναγύρισε ή όρη του ήταν πελιδνιά.

Ο κίννος ψόφησε, μου έλεγε. Κι ο δικός μας ο θάνατος έφτασε...

Δέν θα ξεχάσω ποτέ τόν τόνο, με τον οποίο έλεγε...

Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Σατωδριάνδος

τόν όποιο μου έλεγε τα λόγια αυτά.

18 Ιουλίου.—Ο Ίούλιος έφτασε και ο Κοτζού δέν έφάνηκε ακόμα... Δέν προσέφερονε πειά ούτε τόνόμα του.

Μάς έδρασε τάχα ή ή υποσχέσεις του ήσαν ψεύτικες...

19 Αυγούστου.—Οι πρώτοι δεινόπαγοι παρουσιάστηκαν πάλι και τα χιόνια αρχίζουν να σκεπάζουν το νησί...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

Ο Κοτζού δέν ήθελε...

παιγώσει έντελώς... Παρ' όλες μου τις προσπάθειες, δέν κατάφερα να τους κάνω τίποτε... Τό αήμα έχει πάψει να κυκλοφορήσ' αυτά...

Νοέμβριος.—Τού κάκου έλαίσαμε άκόμα, τού κάκου άγωνιζόμαστε... Όλα πάνε χαμένα!... Είχε γραφτό μας να πεθάνουμε έδω... Νά, ο Σεμενώνφ πεθαίνει πρώτος... Τα πόδια του έχουν γαργαρινάσει και πέφτουν κομμάτια, κομμάτια... Η προμήθειές μας σχεδόν εξαντλήθηκαν... Η ύδρευση εξακολουθεί να μαίνεται... Όλα έχουν ταπεινά κάτω απ' τόν χιόνι σέ βάθος δυό μέτρων... Είχε άδύνατο να βρω πειά έξω απ' την καλύβα... Πρώ δύο μηνών δέν έχουμε ζάχαρη... Μάς μένει τσάι για δύο μέρες ακόμα και αυτό τό λίγο μου μέ άλάτι...

Δεκέμβριος.—Ο Σεμενώνφ πεθαίνει!... Η σάρκα του πέφτουν όλοένα και άφροντα να φανούν τα κόκαλά του... Η γάργαρα τόν κάνει να βρωμιά άναπόφευκτη... Σήμερα γύρισα όλόκληρο τό νησί και μόνο μία γαλάζια άλεπού κατόρθωσε να σκοτώσω. Φορτωμένος με τό θηράμά μου, με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσα άνάμεσα στό χιόνι και στη λαβύρα, να βρω την καλύβα μας... Έγρησα την άλεπού και, μολοντί τό κρέας της είνε άπαίσιο, την κατεβρόχθισα... Η ήμερα των Χριστουγέννων πέρασε χωρίς να την προσέξουμε, γιατί, σίγουρα, είμαστε άμαρτωλοί...

13 Ιανουαρίου.—Ο Σεμενώνφ με έψπνησε χθές λέγοντάς μου:

—Βλέπεις εκεί κάτω, κοντά στόν τοίχο... Έχουμε στήσει πάλι οι σκελτοί τις σκηνές τους και κάτω απ' αυτές κρύβεται ο θάνατος... Τόν άκούω πού μάς φοβερίζει έμένα πρώτα και έπειτα εσένα...

Ανήσυχος, έβαλα τό χέρι μου στό μέτωπό του... Ήταν φλογισμένος...

Ο πυρετός τόν λυνώνει... Βρίσκεται στή τελευταία του...

18 Ιανουαρίου.—Ο Σεμενώνφ στενάζει και ξεφρονίζει διαρκώς... Μαύρο αίμα κυλάει απ' τις πληγές του... Παραλίζει και δέν καταλαβαίνει πειά τά λόγια μου...

21 Ιανουαρίου.—Ο Σεμενώνφ πέθανε... Τόν έθαψα βαθιά μέσα στό χιόνι και τοποθέτησα άπό πάνω δυό ξύλα σάν σταυρό... Αν ζήσω ως τό καλοκαίρι, θα τόν σκάσω ένα τάφο...

Είμαι όλομόναχος τώρα... Η χιονοθύελλα έξέσπασε πάλι και ούρλιάζει μέρες όλόκληρες τώρα... Ο άνεμος πάει να σηκώσει την καλύβα μου... Φοβάμαι!... Φοβάμαι!... Τι θα γίνει!...

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

παιγώσει έντελώς... Παρ' όλες μου τις προσπάθειες, δέν κατάφερα να τους κάνω τίποτε... Τό αήμα έχει πάψει να κυκλοφορήσ' αυτά...

Νοέμβριος.—Τού κάκου έλαίσαμε άκόμα, τού κάκου άγωνιζόμαστε... Όλα πάνε χαμένα!... Είχε γραφτό μας να πεθάνουμε έδω... Νά, ο Σεμενώνφ πεθαίνει πρώτος... Τα πόδια του έχουν γαργαρινάσει και πέφτουν κομμάτια, κομμάτια... Η προμήθειές μας σχεδόν εξαντλήθηκαν... Η ύδρευση εξακολουθεί να μαίνεται... Όλα έχουν ταπεινά κάτω απ' τόν χιόνι σέ βάθος δυό μέτρων... Είχε άδύνατο να βρω πειά έξω απ' την καλύβα... Πρώ δύο μηνών δέν έχουμε ζάχαρη... Μάς μένει τσάι για δύο μέρες ακόμα και αυτό τό λίγο μου μέ άλάτι...

Δεκέμβριος.—Ο Σεμενώνφ πεθαίνει!... Η σάρκα του πέφτουν όλοένα και άφροντα να φανούν τα κόκαλά του... Η γάργαρα τόν κάνει να βρωμιά άναπόφευκτη... Σήμερα γύρισα όλόκληρο τό νησί και μόνο μία γαλάζια άλεπού κατόρθωσε να σκοτώσω. Φορτωμένος με τό θηράμά μου, με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσα άνάμεσα στό χιόνι και στη λαβύρα, να βρω την καλύβα μας... Έγρησα την άλεπού και, μολοντί τό κρέας της είνε άπαίσιο, την κατεβρόχθισα... Η ήμερα των Χριστουγέννων πέρασε χωρίς να την προσέξουμε, γιατί, σίγουρα, είμαστε άμαρτωλοί...

13 Ιανουαρίου.—Ο Σεμενώνφ με έψπνησε χθές λέγοντάς μου:

—Βλέπεις εκεί κάτω, κοντά στόν τοίχο... Έχουμε στήσει πάλι οι σκελτοί τις σκηνές τους και κάτω απ' αυτές κρύβεται ο θάνατος... Τόν άκούω πού μάς φοβερίζει έμένα πρώτα και έπειτα εσένα...

Ανήσυχος, έβαλα τό χέρι μου στό μέτωπό του... Ήταν φλογισμένος...

Ο πυρετός τόν λυνώνει... Βρίσκεται στή τελευταία του...

18 Ιανουαρίου.—Ο Σεμενώνφ στενάζει και ξεφρονίζει διαρκώς... Μαύρο αίμα κυλάει απ' τις πληγές του... Παραλίζει και δέν καταλαβαίνει πειά τά λόγια μου...

21 Ιανουαρίου.—Ο Σεμενώνφ πέθανε... Τόν έθαψα βαθιά μέσα στό χιόνι και τοποθέτησα άπό πάνω δυό ξύλα σάν σταυρό... Αν ζήσω ως τό καλοκαίρι, θα τόν σκάσω ένα τάφο...

Είμαι όλομόναχος τώρα... Η χιονοθύελλα έξέσπασε πάλι και ούρλιάζει μέρες όλόκληρες τώρα... Ο άνεμος πάει να σηκώσει την καλύβα μου... Φοβάμαι!... Φοβάμαι!... Τι θα γίνει!...

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

26 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

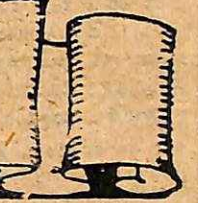
21 Σεπτεμβρίου.—Σήμερα μετέφερα τό Σεμενώνφ άναίσθητο στην καλύβα μας... Είχε χάσει τό δρόμο μέσ' στη χιονοθύελλα, σωριάστηκε κάτω και, παρ' όλην τήν νύχτα και όλη τή μέρα τρουερήχιζε ούρλιάζοντας... Ο Θεός να ονοθυέλλει μαίνεται έξω... Ο Θεός να δώσει να μην έχω χάσει τό δρόμο του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια και τέλος).

Ο Σαμουήλ άναστήναζε, κύτταζε την άσπυρη Καικιλία πού τόν άκούγε κλαίγοντας και συνέχισε:

—Πάνω στό παραμυθένό του, ο άσπυρης Έδουάρδος έλεγε πως είσαστε παντρεμένοι, πως ήθελαν να σας χωρίσουν και πως θα βρίσκατε τρόπο ν' ανταμωθώτε όπως και νάταν...

—Έγώ δίκχο, Σαμουήλ, ψιθύρισε κλαίγοντας πάντα ή Καικιλία. Α, τόν άπαρηγόνητο Έδουάρδο! Είχε δίκχο. Θα συναντηθώμε και πολύ γρήγορα μάλιστα.

—Έτσι, περάσαμε όλη τή νύχτα. Έκείνος κλείοντας απ' τόν πυρετό κι' εγώ μιλώντας του άδιάκοπα γι' εμάς. Ήθελε να τόν παραγορήσω άποσπαστικά, έβλεπα καλά ότι σκροτούσε όσάκις άκούγε τ' όνομά της.

Σε μία στιγμή μου ζήτησε πέννα, μελάνη και χαρτί. Ήθελε να γράφει, έλεγε. Σε ποιόν άλλον εκτός από σάς; Για να τόν ευχαριστήσω του έδωσα ένα μολύβι, με τό όποιο με μεγάλο κόπο κατόρθωσα να γράξω τα τρία πρώτα γράμματα του όνόματός σας. Έπειτα όμως πέταξε και χαρτί και μολύβι λέγοντας: «Φωτιά! Φωτιά! Μούδωσε στα χέρια φωτιά!...

—Υπόφερα πολύ λοιπόν, ρώτησε άναστηνάζοντας ή Καικιλία. Πές μου, απ' τα όποια τρέχει αίμα... Τ' αυτά μου βουίζουν...

Φεβρουάριος.—Έφαγα σήμερα λαγό από θαλάσσιο άλιγο, τό όποιο φυλάγουμε για την λαβύρα... Είχε πικρό και άηδές... Τό βράδυ, μη έχοντας πειά ούτε απ' αυτό, έφαγα δέμα ρένου!...

Είμαι μόνος έδω μέσ' στους πάγους, άνάμεσα σ' άγρια θηρία... Ο Κοτζού δέν θάρρη...

Η ζωή μου τελειώνει... Έτσι τό άποφάσισα έσύ, σκληρή και άδυσώπητη Θεέ... Δά πεθάνω σε λίγο...

5 Φεβρουαρίου.—Σήμερα μόλις μπορώ και σκελεύω λίγο... Είμαι έντελώς έξασθενήμένος... Βγάδω άδιάκοπα αίμα απ' τό στόμα μου... Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά και τ' αυτά μου βουίζουν...

Δέν κατάφερα να σηκωθώ απ' τό κρεβάτι μου και με δυσκολία γράφω...

Αρχίζω να πεθαίνω... Ποιός θα με θάψη; Ο Θεός μάς τιμωρεί για την αληστία μας...

Η άσπυρή μου κόβεται... Πεθαίνω... Ο Κοτζού μάς άπάτησε και μάς άφησε να πεθάνουμε...

Καταρριπόμενος να είνε μέχρις έδδόμενης γενεάς!

Δέν μπορώ πειά να γράψω... Ολα τελείωσαν πειά...

(Εδώ τελειώνει τό Ήμερολόγιο του άσπυρης χρυσοθήρα Γκάρκιν, του όποιου τό πτώμα βρέθηκε ή Ρωσική άποστολή στό «Νησί των Γαλάζιων Αλεπούδων»).

Υπόφερα πολύ ο καυμένος μου ο Έδουάρδος...

Ο Σαμουήλ έσφιξε τό τσιμπούκι του άνάμεσα στα δόντια του, κύτταζε θλιβερά κι' άφηρημένα τή θάλασσα κι' άπάντησε:

—Ε, αυτό δέν μπορεί να τό ξέρει κανένας μας, δεσποινίς. Μερικοί λέγουν πως όταν πάψη να δουλεύει τό λογικό, ο άνθρωπος δέν υποφέρει πειά. Έγώ όμως δέν τό πιστεύω αυτό. Έτσι λοιπόν πού λέτε πέρασε όλόκληρη ή νύχτα. Ο γιατρός έρχόταν κάθε τόσο για να τού πάρει αίμα και να τού βάλει συναισθημούς, αλλά κάθε φορά πού τόν έβλεπε κουνούσε θλιβερά τό κεφάλι του. Φαινόνταν πως ήθελε να έκπληρώσει τό χρέος του, άν και δέν είχα καμία έλπίδα για τόν άσπυρη. Δέν χρειάζεται να κόνουμε οικονομία στους φίλους μας...

—Πολύ καλά, μου είπε. Άνέβα σε τόν τόπο τού κατεστρωμένου...

—Εξακολούθησε, Σαμουήλ, εξακολούθησε, τόν παρακάλεσε ή νέα.

Τόν επήρξε λοιπόν στην αγκυλιά μου και τόν έπήγα άπάνω στό κατεστρωμένο. Ο πλοίαρχος πού είνε καθολικός είπε:

—Πολλά καλά, μου είπε. Άνέβα σε τόν τόπο τού κατεστρωμένου...

—Εξακολούθησε, Σαμουήλ, εξακολούθησε, τόν παρακάλεσε ή νέα.

Τόν επήρξε λοιπόν στην αγκυλιά μου και τόν έπήγα άπάνω στό κατεστρωμένο. Ο πλοίαρχος πού είνε καθολικός είπε:

—Πολλά καλά, μου είπε. Άνέβα σε τόν τόπο

ΤΣΕΧΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CAREL BURBACH

Η ΚΡΕΜΑΛΑ

Ο 'Ιούλιος είχε τελειώσει πρό-
όλιγο το γεύμα
του. Εμπλωμένος
τώρα σε μια ανα-
πνευστική πολυθρόνα,
κάπνιζε παραδομέ-
νος σε σκέψεις, ένα
μυρωδάτο τσιγάρο.
Εξάφνης, η πόρ-
τα άνοιξε και η θυ-
ρωρός μπήκε μέσα,
φέροντάς του ένα φάκελλο γεμάτο
από σφραγίδες με βουλοκέρι.

Μια άντρας πέρασε άμέσως απ'
το κομμάτι του 'Ιουλίου και, καθώς ξε-
σχίζε νευρικά το φάκελλο, τα χέρια
του έτρεμαν.

Μέσα στο φάκελλο δεν υπήρχε τί-
ποτε άλλο παρά ένα λακωνικό ση-
μείωμα, στο οποίο ένας γνωστός συμ-
βολαιογράφος της Πράγας του έγραφε
ότι την άλλη μέρα στις τρεις το από-
γευμα έπρεπε να παρουσιασθεί στο γρα-
φείο του.

Ο 'Ιούλιος ήταν κατεστραμμένος
οικονομικώς και βρισκόταν πια μπρος
στην άκρη του χρεωμού. Τό ήξερε
καλά αυτό και πολλές φορές η ιδέα
της αυτοκτονίας είχε περάσει απ' το
μυαλό του... Η ιδέα μάλιστα αυτή
τον κατείχε τώρα επίμονα.

Πριν από λίγα λεπτά ακόμα, ενώ
έτρωγε, νόμιζε πως αυτό ήταν το τε-
λευταίο του γεύμα και πως τα πο-
λυτέλη εκείνα έπιπλα που τον περι-
βάλλαν και στα οποία έβρισκε με
τόση αγάπη το βλέμμα του έπειτα
από λίγο δεν θα τα ξανάβλεπε ποτέ
πια...

Παρ' όλη την αγάπη που έννοιω-
θε για τη ζωή, καταλάβαινε ότι πο-
τέ ως τότε η θέσις του δεν ήταν τό-
σο δυσκολή όσο τη στιγμή εκείνη.

Είχε περάσει όλη του τη ζωή με
διασκέδαση και με γλέντι. Τό με-
γαλειότερο μέρος της περιουσίας του
τοδ το είχαν φάει η γυναίκα και τα
χασίδια. Τό προηγούμενο μάλιστα
βοδά, είχε χάσει στη ρουλέττα, ότι
τοδ είχε απομείνει απ' την τεραστιά
περιουσία του.

Και όη, μόνο αυτό, αλλά, όπως
συμβαίνει πάντοτε σ' αυτές τις περι-
στάσεις, εξακολούθησε μετά το χάσι-
μό του το παιγνίδι του σ' ανοιχτά
κι έτσι έφυγε απ' το καζίνο, έχον-
τας τεράστια χρέη.

Όταν, έπειτα απ' τη μεγάλη αυτή
καταστροφή, γύρισε στο σπίτι του,
άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του
και πήρε στα χέρια του ένα περισσό-
πο που το είχε φυλάκισμένο εκεί...

Για μια στιγμή το στήριξε στο μέ-
τωπό του, μα μη βρίσκοντας δύναμη
να τραβήξει τη σκανδάλη, το κατέ-
θεσε και το πέταξε πάλι στο συρτά-
ρι του...

Τώρα μάλιστα, καθώς ο ήλιος
πλημμυρίζει με τις χρυσές του ακτί-
νες το δωμάτιό του εβρίσκει την από-
πειρά του αυτή έντελως κομική.

Και όμως δεν υπήρχε άλλη διέξο-
δος στην κρίσιμη κατάσταση όπου
βρισκόταν από την αυτοκτονία.

Τό γράμμα που είχε λάβει πρό όλι-
γου προηγουμένου από το συμβολαιογρά-
φο τού πλουσίου θείου του Χάρολντ,
ό οποίος είχε πεθάνει πρό όλίγων έ-
βδομάδων.

Η έκπληξη που έννοιωσε ο 'Ιού-

λιος με τό γράμμα αυτό, που δεν τό
περίμενε καθόλου, ήταν τόσο μεγά-
λη, ώστε άρχισε να δισπιστεί, νομι-
ζοντας ότι επρόκειτο περί φάρσας...

Ο θείος του Χάρολντ, όσο ζούσε,
ούτε τ' όνομά του ήθελε ν' άκούσει...
Τί μπορούσε λοιπόν τώρα να περιμέ-
νη απ' αυτόν; Από καιρό μάλιστα
είχε διακόψει κάθε σχέση μαζί του...

Η σπάταλη και άουλόγιστη ζωή του
είχε προκαλέσει την αγανάκτηση τού
πλουσίου θείου του. Μια μέρα μάλιστα
πού τόλμησε να τον επισκεφθή τον
είχε διώξει, δείχνοντάς του τη
σκάλα.

Τί να σήμαινε όμως τό γράμμα αύ-
τό του συμβολαιογρά-
φου;... Όταν ο 'Ιούλιος έμαθε τό
θανάτο τού θείου
του, ούτε καν τού
είχε περάσει από τό
μυαλό η ιδέα ότι
μπορούσε να τον
κληρονομήσει.

Μα αυτό τό γρά-
μα, αυτό τό γρά-
μα, γιατί τού τό εί-
χε στείλει ο συμβο-
λαιογράφος...

Η φαντασία του
άρχισε τότε να
δουλεύει αχαλίνωτα
και σκεφτόταν ότι
ίσως στο τέλος της
ζωής του ο άστυ-
χός θείος να είχε
συγχωρέσει τον άπο-
νο γιού τής άδελ-
φής του... Ίσως ά-
κόμα η καρδιά του
να μαλάκωσε και ν'

άλλαξε τη δια-
θήκη του, κάνοντας
κληρονόμο τον
'Ιούλιο...

Έκείνο τό βράδυ, ο 'Ιούλιος δεν
έκοιμήθηκε σχεδόν καθόλου... Όλη
τη νύχτα έβλεπε στον ύπνο του τό
γέρο θείο του να τού χαμογέλει με
καλοσύνη...

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, έπήρε
τό πρώτο τραίνο για την Πράγα... Σ'
όλο του τό ταξίδι έσπάζε τό μυαλό
του για να μαντέψει τί τάχα είχε να
του πη ή συμβολαιογράφος τού θείου
του. Τού είχε άφήσει πράγματα ο γέ-
ρο Χάρολντ την περιουσία του, τον

πύ τέλους έχωσε στην κλειδωνιά τού
σπιτιού αυτού τό κλειδί που τού είχε
δώσει ο συμβολαιογράφος.

Μπήκε μέσα, διέσχισε τρέχοντας
ένα μακρύ, στενό και σκοτεινό διά-
δρομο, άνοιξε μια άλλη πόρτα και διέ-
κρινε στο βάθος ένα μικρό δωμάτιο...
"Όμωρε μέσα, μα άμέσως στάθηκε
κατάπληκτος και άκίνητος! Από τη
στέγη τού δωματίου κρεμόταν ένα
σχοινί, ή άκρη τού οποίου κατέληγε
σε θηλειά, και δίπλα βρισκόταν το
πρόσβλημένο μια καρέκλα...

Ήταν μια άγγόνη...
Επί πολλή ώρα, ο 'Ιούλιος στάθη-
κε άκίνητος και σκεφτικός μπρος στην
άγγόνη αυτή, που
με τόση άφρονταστη
κληρόνητα είχε έ-
τοιμάσει—γι' αυτόν
ζέβαια—ο θείος του.

Ήταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τάς του...
"Όταν φανερό ο
σκοπός τού γέρο Χά-
ρόλντ. "Πώς να
δείξει στον άναψή-
του ότι όλα είχαν
τελειώσει πια, ότι
δεν έπρεπε να περι-
λένη τίποτε απ' αυ-

τον και ότι έπρεπε
ν' αυτοκτονήσει...
Τού είχε έτοιμάσει
μάλιστα και την
άγγόνη του...

Μα κι ο 'Ιούλιος
καταλάβαινε τώρα
καλά, ότι ο θάνατος
ήταν ή μόνη σωτη-
ρία του... Και με
την άπόφαση να πε-
θάνη και να ξεμπερ-

δεύει μια για πάντα, ανέθηκε στην
καρέκλα... Με σταθερό χέρι πέρασε
τη θηλειά στο λαιμό του, κλώστησε
την καρέκλα και για μια στιγμή κω-
λύθηκε στο κενό...

Μα έξαφνα ένας φοβερός κρότος ά-
κούστηκε... Η στέγη, μη άντέχον-
τας στο βάρος τού 'Ιουλίου, άνοιξε
άμέσως στα δύο κι' ενώ ο 'Ιούλιος
γκρεμιζόταν κάτω, ξεθύθηκε απ' αυτή
ένος πραγματικού γέλακτος από χου-
σά νομίσματα που τον έσκέπασαν σχε-
δόν ολοκληρώ...

Κατάπληκτος ο 'Ιούλιος για τό
θαύμα αυτό, θέλησε να σηκωθεί...
Ένώ όμως παραμυθιόσε τα χρυσά νο-
μίσματα, μέσ' στα οποία κολυμπούσε
χωρολεκτικώς, τα μάτια του έπεσαν
σ' ένα κομμάτι άσπρο γραμμένο χαρτί.
Τό πήρε άμέσως στα χέρια του και
διάβασε τ' ακόλουθα:

«Με την βεβαιότητα ότι, μέχρι
του θανάτου σου, δεν θα ξεχάσεις τό
πάθημά σου αυτό, σού άφίνω ολό-
κληρη την περιουσία μου και σε δι-
ατάσσω ν' άρχίσεις καινούργια ζωή».

Ο θείος σου ΧΑΡΟΛΝΤ
CAREL BURBACH

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΟΙΜΑ
ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ... ΕΥΛΟΦΟΡΤΩΜΑ

Στη νήσο Σέριφο έπικρατούσε ήλ-
ιοτε ένα γραφικότατο και άσπαιο
κλίμα. Ήλιο. Όταν έρχονταν ή με-
γάλος γιορτή, οι κάτοικοι μαζεύον-
ταν στην πλατεία για να χορέψουν,
έχοντας μαζί τους τις γυναίκες και
τις κόρες των. Καθένας απ' τους άν-
τρες βαπτόσε στα χέρια του ένα
γεντρό καθδί, τό οποίο κουνούσε επι-
δεικτικά. Μόλις λοιπόν δινόταν τό
σύνθημα τού χορού, σύμφωνα με τό
έθιμο, οι ροπαλοφόροι έρχονταν στα
χέρια ύψιλλόμενοι τίνος ή γυναίκα
ή ή κόρη να μπή πρώτη στο χορό.

Έπειδή δέ ήταν πολλοί εκείνοι που
δικαιούσαν αυτή την τιμή, έπρεπε
γενναίο ξέλο μέχρις ότου επιβληθή ο
πύ δυνατός και οδηγήση τη... ντά-
μα του να πιναστή πρώτη στο χορό.
Μετά τον πρώτο γύρο, έπαυοιλοθούσαν
πάλιν ή κόρες σκηνές, ή όποιες συνε-
χίζονταν ως τό τέλος, χωρίς έννοσι-
πλθείες μεταξύ των ετήνικών κατόι-
κων της νήσου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαιρετικώς κα-
λώς τιμάς παλαιά βιβλία και ολοκλη-
ρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα πα-
λαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λι-
θογραφίας κ.τ.λ.). Έπίσης περιοδι-
κά έκδοθέντα μέχρι τού 1900, έ-
φημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών
κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες στα γρα-
φεία μας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΡΩΣΣΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Πώς ξεσπάει τόν πόνο του ο Ρωσικός λαός. Ο ελεύθερος γάμος και τα εύκολα διαζύγια. Ο Λένιν
κατω στην Κόλασι!... Η ισότης των πελαγμένων! Οι χαφιέδες της Γκεπεού. Η χήρα του Λένιν και
ο Στάλιν. Η συμπάθεια του λαού προς τον εξόριστο Τρότσκι. Η αντιπροσωπεία των Άγγλων
εμπόρων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ηπαλλήλων τών Σοβιέτ, τόν Στάλιν δι-
κτάτορα και την περιβόητη μουσική ά-
στυνομία της Γκεπεού.

Γιά να δείξουν τόν χαφιεδισμό και
τό πλήθος τών κατασκόπων της Γκε-
πεού, αναφέρουν τό παρακάτω ανέκ-
δοτο :

Ένας κάτοικος της Μόσχας ήθελε
να οργανώσει ένα γλεντάκι στο σπίτι
του, για να πανηγυρίσει την δεκάτην
επέτειο του γάμου του. Έπειδή όμως
θα συγκεντρωνόταν κόσμος στο σπίτι
του και ήταν ένδεχομένο να προκαλέ-
σει τις ύποψιες της Γκεπεού ότι συνω-
μοτεί, έγραψε τόν κατάλογο τών άν-
θρώπων που σκόπευε να προσκαλέσει
και τόν υπέβαλε στον άρχηγό της Γκε-
πεού, λέγοντάς του :

— Σύντροφε, έπόπτα, σκοπεύω να
δώσω μια δεξίωση στο σπίτι μου αύ-
ριο βράδυ. Άλλά για να μη με ύπο-
πτευήτε ότι όργανο
είμαι να άντανα-
στατική συνωμο-
σία, σας έφερα έ-
ναν κατάλογο τών
καλεσμένων μου.

Και για να σας
πείσω ακόμα πε-
ρισσότερο, για τις κα-
λές προθέσεις μου,
επιτρέψτε μου να
προσκαλέσω κι' έ-
σας, ή όποιον άλ-
λον από τούς άν-
θρώπους σας, να
έλθετε στο γλέντι
μου.

— Σύντροφε, τού
απάντησε τότε ο άρχηγός της Γκεπεού,
ή πρόσκλησής σας είνε περιττή. Έχε-
τε ήδη... όχτώ από τούς ανθρώπους
μας στον κατάλογο σας!...

"Όταν έγνωσθη στη Μόσχα ότι ο
Στάλιν σχεδίαζε να έξορσει τόν Τρό-
τσκι, ή Κρουτσκόια, ή σύζυγος τού
Λένιν, ή όποια καμαρώνει υπερβολικά
για τόν τίτλο της, «χήρα τού Λένιν»,
αλλά την όποια κανένας δεν άκούει,
ούτε προσέγει πια, έλε στο Στάλιν
ότι τό σχέδιό του ήταν άποτρόπαιο».

Ο Στάλιν την άκουσε άτάραχα, και
έπειτα της απάντησε με τή συνηθμέ-
νη του ψυχρότητα :

— Άκουσε έδώ, γρηά γκιάσσι, ύν
δεν βουλώσης τό στόμα σου, θα δια-
ρίσω άλλη... «χήρα τού Λένιν»!...

"Ο Τρότσκι δεν έχει πια μεγάλο
κόμμα στη Σοβιετική Ρωσία, έχει δ-
μως συμπάθειες πύ μεγάλες στο λαό.
Γιά αυτό διηγούνται τό έξης χαρι-
κτηριστικό ανέκδοτο :

Πρό της έξορίας τού Τρότσκι, κά-
ποιοι μουζίκος είχε πάει στη Μόσχα
για να ιδή τόν πανηγυρισμό της δε-
κατηριδής της επανάστασης. Στην
έορτή αυτή ο Τρότσκι, ως έπίτροπος
τών Στρατιωτικών, καθάλλα σ' ένα ώ-
ραίο όλογο, έπιθεώρησε τόν έρυθρό
στρατό, πού παρήλαυνε. Ο μουζίκος
μόλις τόν είδε, ένθουσιασθηκε τόσο από
την όραία σφότα τόν άπάνω στο όλο-
γο, ώστε φώναξε :

— Τί θαμιάσιος στρατηγός!
Την άλλη χρονιά ο ίδιος μουζίκος
είχε πάει και πάλιν στη Μόσχα για να
ιδή την τελετή. Αυτή τη φορά όμως
ο Τρότσκι ήταν έξοριστος και τη θέσι
του την είχε πάρει ο έπίτροπος Βορο-
σίλωφ, ο όποιος έμπρος στον Τρότσκι
δεν πάλει χαρτωσιά, και ο όποιος ίπ-
πευε τό ίδιο όραιο όλογο τού Τρότ-
σκι.

Μόλις ο μουζί-
κος τόν είδε, χω-
ρίς ένθουσιασμό
τώρα, φώναξε :
— Τί θαμιάσιο
όλογο!...

Γιά να δείξουν
οί Ρώσοι τί ζωή
περνάνε με τούς
Μπολσεβίκους ή-
μερα, διηγούνται
τό έξης ανέκδο-
το :

Ένας δικα-
στής δικάζει κά-
ποιον πύλη, ο ό-
ποιος έχει συλλη-
φθεί επί δισημε-
ριών κατά τού καθεστώτος.

— Πόσον έτών είσαι, τόν ρωτάει.
— Είκοσιπέντε, απαντάει ο κατηγο-
ρούμενος.
— Πότε έγεννήθηκες;
— Στα 1895.
— Τότε είσαι τριανταπέντε έτών. Γι-
ατί είλες είκοσι πέντε;
— Μα δεν λογαριάζω για ζωή τά έν-
τεκα τελευταία χρόνια, πού μάς διοί-
κετε σεις!...

Να και ένα άλλο χαρακτηριστικό ά-
νέκδοτο :

Ένας Έθραϊός μπαίνει σ' ένα Κυ-
βερνητικό παντοπωλείο και ζητάει ν'
άγοράσει βούτυρο. Τού απαντούν ότι
βούτυρο δεν υπάρχει :

— Να πάρη ο διάβολος! φωνάζει.
Ζητάει αύτιά. Η ίδια απάντηση.
— Να πάρη ο διάβολος! επαναλαμ-
βάνει.
Ζητάει ζάχαρι. Ούτε ζάχαρι ύπαρ-
χει.
— Να πάρη ο διάβολος! λέει πάλι.

Καλύτερα από τόν... έρ-
χόμενο μήνα! απαντάει ή άλ-
λη.

Και έτσι περνάει τόν πόνο
του, σατυρίζουν ο Ρωσικός
λαός.

Ο Ρωσικός λαός, μη μπορώντας
άλλοιώς να ξεθιάψει για τις δυστι-
χίες που τόν βασανίζουν, έχει ξεσά-
σει τελευταία σε άγρια σάτυρα τών
πάντων.

Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος,
ο Γάλλομαν, ο όποιος επενέβη πρό
όλίγου καιρού τη Ρωσία, μάχισε σ'
ένα βιβλίο πεντάτομο όλες αυτές τις
σάτυρες τού Ρωσικού λαού κατά πά-
σης πράξεως και ιδέας τών κομμου-
νιστών που τόν κυβερνούν.

Από τό βιβλίο αυτό, πού δίνει μια
βαθεία εικόνα της επικρατούσης ση-
μερα στη Ρωσία καταστάσεως, με-
ταφράσαμε έδώ τα πύ χαρακτηριστι-
κά άστεία κι' ανέκδοτα.

Μεταξύ τών άλλων, τό Σοβιετικό
σύστημα τού ελεύθερου γάμου και τού
εύκολού διαζυγίου έχει εμπνεύσει
στο λαό τό παρακάτω τραγουδάκι,
τό όποιο αποτελεί μια καυστική σάτυρα
της συγχρόνου Ρωσίας :

«Ως τα χτές ήμουν δική σου!
Σήμερα είμαι τού Γιάσένιν
με διάταγμα τού Λένιν.
«Ω γι' αυτό είμαι βεβαία!
και μ' ασύρματο τού στέλνω
μανιφέστο τού έρωτά μου.
Η πεποιθήσις μου είνε,
πως πολύ όραία είμαι,
κι' αν ο Τρότσκι μ' άποκούσει,
τόν Τσιτσέριν θέ να πάρω,
κι' όποιον θέλω θα τουμπάρω,
χωρίς στέφανα, χωρίς κουμπάρω!

Υπάρχουν και πολλά άλλα παρό-
μοια τραγουδάκια πού σατυρίζουν τούς
τρόπους, τό έπιδεικτικό φερσισμό, τό
διακριτικό γνύσιμο, τών διαφόρων κα-
τηγοριών κομμουνιστών, τών «νεολαι-
ών», τών «ειδικών υπαλλήλων» και
τών έπιτρόπων τού λαού.

Οι άνόνημοι ποιητάι τους δεν χα-
ρίζουν ούτε και σ' αυτόν άκόμα τό
νεκρό Λένιν. Έτσι ένα τρα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ο νέος ποιητής, ο Ιάκωβος, δεν τις πρόσεξε καθόλου και, με τα μάτια προσκολλημένα κάτω στη γη, εξακολουθούσε να σκέπτεται πόσο ήταν άτυχος.

Εξαφνω, μια φωνή τον απέσπασε από τις σκέψεις του. «Η κυρία, ή όποια φανότανε το κακό σου, είπα στη συντροφιά της».

— «Α! Α! Για κυρία, δεσποινίς, ένα άπαιστο ένοχο είμαι... Ού σ'αγαπώ να το πατήσω! Μου προξενούν άρδία αυτά τα σκαλίσματα. Δεν μπορώ να τα βλέπω».

— «Αρσέ το ήσυχο το καμμένο, απάντησε η λευκοφροσμένη νέα, είναι... η δυστυχισμένη πεταλούδα με σπαρμένα φτερά... Ου ήταν καλοκαίρι και ο ακαδημαϊκός παραθερίζει στην εξοχή του βίλλια, λίγο έξω από το Παρίσι.

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

Κάπως προχωρούσε προς τον σταθμό, περνώντας από ένα δλάνιστο μονοπάτι γεμάτο μαργαρίτες και παρουνέδες. Τα παιδιά κελαιόδουσαν χαριτωπά μέσα στα δένδρα και ο ήλιος σκόρπιζε άφθονο το λαμπρό του φως. Ο κύριος ήταν καταγάλανος, ή γη δλανθισμένη. Τί άλλο θέλει περισσότερο ένας ποιητής για να είναι εύτυχισμένος και να νοιώσει μέσα του να κελαιό το θείο άρδον της ποιήσεως; Γιατί ο Ιάκωβος ήταν ποιητής και ή νέα του φυγή ενθουσιαζόταν πάντα από τις όμορφες της φύσεως. Άλλ' εκείνο το πρωί ήταν τόσο άπογοητευμένος! Άλλοιμονο, όσο και αν είναι κανείς ποιητής και λάτρης του ιδανικού, ε'νε πάντα και άνθρωπος και έχει ανάγκη από μια καλή εσχατία για να ζήσει! Ο Ιάκωβος ήταν παραπολύ μορφωμένος, άλλ' είτε από κάποια άτολμία που είχε από μικρός, είτε από άτυχία, δεν είχε καταθέσει ως τώρα να βοηθί μια δουλειά ικανοποιητική. Άντι να ρεκαμιάζε τα προσόντα του, όπως τόσος άλλος, αυτός μάλλον τα έβουδε...

Ήταν ένα ωραίο δνείο γι' αυτόν να γίνει γραμματέας του κυρίου Παρλό-Λαρός. Ήξερε ότι ο σοφός αυτός ιστορικός είχε μια θαυμαστή βιβλιοθήκη, την οποία θ' είχε στη διάθεσή του και ή γραμματέας του. Τί όρεση λοιπόν που θ' έζωσε κοντά σ' ένα τόσο σοφό άνθρωπο και άναμνε σε πέντα σπάνια και πολύτιμα βιβλία! Αυτό ήταν ακριβώς ό,τι έπληθυνότο!

Η εύχη του όμως δεν ήθελε να πραγματοποιηθεί το όραό του αυτό άντε!

Με αυτές τις σκέψεις, ο νέος ποιητής έφθασε σε λίγο στον σταθμό, και καθίσε εκεί σ' ένα πάγκο για να περιμένει το τραίνο. Λίγο πιο πέρα καθόντουσαν και δύο κυρίες, ή μια λευκοφροσμένη και ή άλλη με σκορ

φύρεα. Ο Ιάκωβος όμως δεν τις πρόσεξε καθόλου και, με τα μάτια προσκολλημένα κάτω στη γη, εξακολουθούσε να σκέπτεται πόσο ήταν άτυχος.

Εξαφνω, μια φωνή τον απέσπασε από τις σκέψεις του. «Η κυρία, ή όποια φανότανε το κακό σου, είπα στη συντροφιά της».

— «Α! Α! Για κυρία, δεσποινίς, ένα άπαιστο ένοχο είμαι... Ού σ'αγαπώ να το πατήσω! Μου προξενούν άρδία αυτά τα σκαλίσματα. Δεν μπορώ να τα βλέπω».

— «Αρσέ το ήσυχο το καμμένο, απάντησε η λευκοφροσμένη νέα, είναι... η δυστυχισμένη πεταλούδα με σπαρμένα φτερά... Ου ήταν καλοκαίρι και ο ακαδημαϊκός παραθερίζει στην εξοχή του βίλλια, λίγο έξω από το Παρίσι.

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

Κάπως προχωρούσε προς τον σταθμό, περνώντας από ένα δλάνιστο μονοπάτι γεμάτο μαργαρίτες και παρουνέδες. Τα παιδιά κελαιόδουσαν χαριτωπά μέσα στα δένδρα και ο ήλιος σκόρπιζε άφθονο το λαμπρό του φως. Ο κύριος ήταν καταγάλανος, ή γη δλανθισμένη. Τί άλλο θέλει περισσότερο ένας ποιητής για να είναι εύτυχισμένος και να νοιώσει μέσα του να κελαιό το θείο άρδον της ποιήσεως; Γιατί ο Ιάκωβος ήταν ποιητής και ή νέα του φυγή ενθουσιαζόταν πάντα από τις όμορφες της φύσεως. Άλλ' εκείνο το πρωί ήταν τόσο άπογοητευμένος! Άλλοιμονο, όσο και αν είναι κανείς ποιητής και λάτρης του ιδανικού, ε'νε πάντα και άνθρωπος και έχει ανάγκη από μια καλή εσχατία για να ζήσει! Ο Ιάκωβος ήταν παραπολύ μορφωμένος, άλλ' είτε από κάποια άτολμία που είχε από μικρός, είτε από άτυχία, δεν είχε καταθέσει ως τώρα να βοηθί μια δουλειά ικανοποιητική. Άντι να ρεκαμιάζε τα προσόντα του, όπως τόσος άλλος, αυτός μάλλον τα έβουδε...

Ήταν ένα ωραίο δνείο γι' αυτόν να γίνει γραμματέας του κυρίου Παρλό-Λαρός. Ήξερε ότι ο σοφός αυτός ιστορικός είχε μια θαυμαστή βιβλιοθήκη, την οποία θ' είχε στη διάθεσή του και ή γραμματέας του. Τί όρεση λοιπόν που θ' έζωσε κοντά σ' ένα τόσο σοφό άνθρωπο και άναμνε σε πέντα σπάνια και πολύτιμα βιβλία! Αυτό ήταν ακριβώς ό,τι έπληθυνότο!

Η εύχη του όμως δεν ήθελε να πραγματοποιηθεί το όραό του αυτό άντε!

Με αυτές τις σκέψεις, ο νέος ποιητής έφθασε σε λίγο στον σταθμό, και καθίσε εκεί σ' ένα πάγκο για να περιμένει το τραίνο. Λίγο πιο πέρα καθόντουσαν και δύο κυρίες, ή μια λευκοφροσμένη και ή άλλη με σκορ

φύρεα. Ο Ιάκωβος όμως δεν τις πρόσεξε καθόλου και, με τα μάτια προσκολλημένα κάτω στη γη, εξακολουθούσε να σκέπτεται πόσο ήταν άτυχος.

Εξαφνω, μια φωνή τον απέσπασε από τις σκέψεις του. «Η κυρία, ή όποια φανότανε το κακό σου, είπα στη συντροφιά της».

— «Α! Α! Για κυρία, δεσποινίς, ένα άπαιστο ένοχο είμαι... Ού σ'αγαπώ να το πατήσω! Μου προξενούν άρδία αυτά τα σκαλίσματα. Δεν μπορώ να τα βλέπω».

— «Αρσέ το ήσυχο το καμμένο, απάντησε η λευκοφροσμένη νέα, είναι... η δυστυχισμένη πεταλούδα με σπαρμένα φτερά... Ου ήταν καλοκαίρι και ο ακαδημαϊκός παραθερίζει στην εξοχή του βίλλια, λίγο έξω από το Παρίσι.

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

Κάπως προχωρούσε προς τον σταθμό, περνώντας από ένα δλάνιστο μονοπάτι γεμάτο μαργαρίτες και παρουνέδες. Τα παιδιά κελαιόδουσαν χαριτωπά μέσα στα δένδρα και ο ήλιος σκόρπιζε άφθονο το λαμπρό του φως. Ο κύριος ήταν καταγάλανος, ή γη δλανθισμένη. Τί άλλο θέλει περισσότερο ένας ποιητής για να είναι εύτυχισμένος και να νοιώσει μέσα του να κελαιό το θείο άρδον της ποιήσεως; Γιατί ο Ιάκωβος ήταν ποιητής και ή νέα του φυγή ενθουσιαζόταν πάντα από τις όμορφες της φύσεως. Άλλ' εκείνο το πρωί ήταν τόσο άπογοητευμένος! Άλλοιμονο, όσο και αν είναι κανείς ποιητής και λάτρης του ιδανικού, ε'νε πάντα και άνθρωπος και έχει ανάγκη από μια καλή εσχατία για να ζήσει! Ο Ιάκωβος ήταν παραπολύ μορφωμένος, άλλ' είτε από κάποια άτολμία που είχε από μικρός, είτε από άτυχία, δεν είχε καταθέσει ως τώρα να βοηθί μια δουλειά ικανοποιητική. Άντι να ρεκαμιάζε τα προσόντα του, όπως τόσος άλλος, αυτός μάλλον τα έβουδε...

Ήταν ένα ωραίο δνείο γι' αυτόν να γίνει γραμματέας του κυρίου Παρλό-Λαρός. Ήξερε ότι ο σοφός αυτός ιστορικός είχε μια θαυμαστή βιβλιοθήκη, την οποία θ' είχε στη διάθεσή του και ή γραμματέας του. Τί όρεση λοιπόν που θ' έζωσε κοντά σ' ένα τόσο σοφό άνθρωπο και άναμνε σε πέντα σπάνια και πολύτιμα βιβλία! Αυτό ήταν ακριβώς ό,τι έπληθυνότο!

Η εύχη του όμως δεν ήθελε να πραγματοποιηθεί το όραό του αυτό άντε!

Με αυτές τις σκέψεις, ο νέος ποιητής έφθασε σε λίγο στον σταθμό, και καθίσε εκεί σ' ένα πάγκο για να περιμένει το τραίνο. Λίγο πιο πέρα καθόντουσαν και δύο κυρίες, ή μια λευκοφροσμένη και ή άλλη με σκορ

φύρεα. Ο Ιάκωβος όμως δεν τις πρόσεξε καθόλου και, με τα μάτια προσκολλημένα κάτω στη γη, εξακολουθούσε να σκέπτεται πόσο ήταν άτυχος.

Εξαφνω, μια φωνή τον απέσπασε από τις σκέψεις του. «Η κυρία, ή όποια φανότανε το κακό σου, είπα στη συντροφιά της».

— «Α! Α! Για κυρία, δεσποινίς, ένα άπαιστο ένοχο είμαι... Ού σ'αγαπώ να το πατήσω! Μου προξενούν άρδία αυτά τα σκαλίσματα. Δεν μπορώ να τα βλέπω».

— «Αρσέ το ήσυχο το καμμένο, απάντησε η λευκοφροσμένη νέα, είναι... η δυστυχισμένη πεταλούδα με σπαρμένα φτερά... Ου ήταν καλοκαίρι και ο ακαδημαϊκός παραθερίζει στην εξοχή του βίλλια, λίγο έξω από το Παρίσι.

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

Κάπως προχωρούσε προς τον σταθμό, περνώντας από ένα δλάνιστο μονοπάτι γεμάτο μαργαρίτες και παρουνέδες. Τα παιδιά κελαιόδουσαν χαριτωπά μέσα στα δένδρα και ο ήλιος σκόρπιζε άφθονο το λαμπρό του φως. Ο κύριος ήταν καταγάλανος, ή γη δλανθισμένη. Τί άλλο θέλει περισσότερο ένας ποιητής για να είναι εύτυχισμένος και να νοιώσει μέσα του να κελαιό το θείο άρδον της ποιήσεως; Γιατί ο Ιάκωβος ήταν ποιητής και ή νέα του φυγή ενθουσιαζόταν πάντα από τις όμορφες της φύσεως. Άλλ' εκείνο το πρωί ήταν τόσο άπογοητευμένος! Άλλοιμονο, όσο και αν είναι κανείς ποιητής και λάτρης του ιδανικού, ε'νε πάντα και άνθρωπος και έχει ανάγκη από μια καλή εσχατία για να ζήσει! Ο Ιάκωβος ήταν παραπολύ μορφωμένος, άλλ' είτε από κάποια άτολμία που είχε από μικρός, είτε από άτυχία, δεν είχε καταθέσει ως τώρα να βοηθί μια δουλειά ικανοποιητική. Άντι να ρεκαμιάζε τα προσόντα του, όπως τόσος άλλος, αυτός μάλλον τα έβουδε...

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

Κάπως προχωρούσε προς τον σταθμό, περνώντας από ένα δλάνιστο μονοπάτι γεμάτο μαργαρίτες και παρουνέδες. Τα παιδιά κελαιόδουσαν χαριτωπά μέσα στα δένδρα και ο ήλιος σκόρπιζε άφθονο το λαμπρό του φως. Ο κύριος ήταν καταγάλανος, ή γη δλανθισμένη. Τί άλλο θέλει περισσότερο ένας ποιητής για να είναι εύτυχισμένος και να νοιώσει μέσα του να κελαιό το θείο άρδον της ποιήσεως; Γιατί ο Ιάκωβος ήταν ποιητής και ή νέα του φυγή ενθουσιαζόταν πάντα από τις όμορφες της φύσεως. Άλλ' εκείνο το πρωί ήταν τόσο άπογοητευμένος! Άλλοιμονο, όσο και αν είναι κανείς ποιητής και λάτρης του ιδανικού, ε'νε πάντα και άνθρωπος και έχει ανάγκη από μια καλή εσχατία για να ζήσει! Ο Ιάκωβος ήταν παραπολύ μορφωμένος, άλλ' είτε από κάποια άτολμία που είχε από μικρός, είτε από άτυχία, δεν είχε καταθέσει ως τώρα να βοηθί μια δουλειά ικανοποιητική. Άντι να ρεκαμιάζε τα προσόντα του, όπως τόσος άλλος, αυτός μάλλον τα έβουδε...

Ήταν ένα ωραίο δνείο γι' αυτόν να γίνει γραμματέας του κυρίου Παρλό-Λαρός. Ήξερε ότι ο σοφός αυτός ιστορικός είχε μια θαυμαστή βιβλιοθήκη, την οποία θ' είχε στη διάθεσή του και ή γραμματέας του. Τί όρεση λοιπόν που θ' έζωσε κοντά σ' ένα τόσο σοφό άνθρωπο και άναμνε σε πέντα σπάνια και πολύτιμα βιβλία! Αυτό ήταν ακριβώς ό,τι έπληθυνότο!

Η εύχη του όμως δεν ήθελε να πραγματοποιηθεί το όραό του αυτό άντε!

Με αυτές τις σκέψεις, ο νέος ποιητής έφθασε σε λίγο στον σταθμό, και καθίσε εκεί σ' ένα πάγκο για να περιμένει το τραίνο. Λίγο πιο πέρα καθόντουσαν και δύο κυρίες, ή μια λευκοφροσμένη και ή άλλη με σκορ

φύρεα. Ο Ιάκωβος όμως δεν τις πρόσεξε καθόλου και, με τα μάτια προσκολλημένα κάτω στη γη, εξακολουθούσε να σκέπτεται πόσο ήταν άτυχος.

Εξαφνω, μια φωνή τον απέσπασε από τις σκέψεις του. «Η κυρία, ή όποια φανότανε το κακό σου, είπα στη συντροφιά της».

— «Α! Α! Για κυρία, δεσποινίς, ένα άπαιστο ένοχο είμαι... Ού σ'αγαπώ να το πατήσω! Μου προξενούν άρδία αυτά τα σκαλίσματα. Δεν μπορώ να τα βλέπω».

— «Αρσέ το ήσυχο το καμμένο, απάντησε η λευκοφροσμένη νέα, είναι... η δυστυχισμένη πεταλούδα με σπαρμένα φτερά... Ου ήταν καλοκαίρι και ο ακαδημαϊκός παραθερίζει στην εξοχή του βίλλια, λίγο έξω από το Παρίσι.

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

Κάπως προχωρούσε προς τον σταθμό, περνώντας από ένα δλάνιστο μονοπάτι γεμάτο μαργαρίτες και παρουνέδες. Τα παιδιά κελαιόδουσαν χαριτωπά μέσα στα δένδρα και ο ήλιος σκόρπιζε άφθονο το λαμπρό του φως. Ο κύριος ήταν καταγάλανος, ή γη δλανθισμένη. Τί άλλο θέλει περισσότερο ένας ποιητής για να είναι εύτυχισμένος και να νοιώσει μέσα του να κελαιό το θείο άρδον της ποιήσεως; Γιατί ο Ιάκωβος ήταν ποιητής και ή νέα του φυγή ενθουσιαζόταν πάντα από τις όμορφες της φύσεως. Άλλ' εκείνο το πρωί ήταν τόσο άπογοητευμένος! Άλλοιμονο, όσο και αν είναι κανείς ποιητής και λάτρης του ιδανικού, ε'νε πάντα και άνθρωπος και έχει ανάγκη από μια καλή εσχατία για να ζήσει! Ο Ιάκωβος ήταν παραπολύ μορφωμένος, άλλ' είτε από κάποια άτολμία που είχε από μικρός, είτε από άτυχία, δεν είχε καταθέσει ως τώρα να βοηθί μια δουλειά ικανοποιητική. Άντι να ρεκαμιάζε τα προσόντα του, όπως τόσος άλλος, αυτός μάλλον τα έβουδε...

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

Κάπως προχωρούσε προς τον σταθμό, περνώντας από ένα δλάνιστο μονοπάτι γεμάτο μαργαρίτες και παρουνέδες. Τα παιδιά κελαιόδουσαν χαριτωπά μέσα στα δένδρα και ο ήλιος σκόρπιζε άφθονο το λαμπρό του φως. Ο κύριος ήταν καταγάλανος, ή γη δλανθισμένη. Τί άλλο θέλει περισσότερο ένας ποιητής για να είναι εύτυχισμένος και να νοιώσει μέσα του να κελαιό το θείο άρδον της ποιήσεως; Γιατί ο Ιάκωβος ήταν ποιητής και ή νέα του φυγή ενθουσιαζόταν πάντα από τις όμορφες της φύσεως. Άλλ' εκείνο το πρωί ήταν τόσο άπογοητευμένος! Άλλοιμονο, όσο και αν είναι κανείς ποιητής και λάτρης του ιδανικού, ε'νε πάντα και άνθρωπος και έχει ανάγκη από μια καλή εσχατία για να ζήσει! Ο Ιάκωβος ήταν παραπολύ μορφωμένος, άλλ' είτε από κάποια άτολμία που είχε από μικρός, είτε από άτυχία, δεν είχε καταθέσει ως τώρα να βοηθί μια δουλειά ικανοποιητική. Άντι να ρεκαμιάζε τα προσόντα του, όπως τόσος άλλος, αυτός μάλλον τα έβουδε...

Ήταν ένα ωραίο δνείο γι' αυτόν να γίνει γραμματέας του κυρίου Παρλό-Λαρός. Ήξερε ότι ο σοφός αυτός ιστορικός είχε μια θαυμαστή βιβλιοθήκη, την οποία θ' είχε στη διάθεσή του και ή γραμματέας του. Τί όρεση λοιπόν που θ' έζωσε κοντά σ' ένα τόσο σοφό άνθρωπο και άναμνε σε πέντα σπάνια και πολύτιμα βιβλία! Αυτό ήταν ακριβώς ό,τι έπληθυνότο!

Η εύχη του όμως δεν ήθελε να πραγματοποιηθεί το όραό του αυτό άντε!

Με αυτές τις σκέψεις, ο νέος ποιητής έφθασε σε λίγο στον σταθμό, και καθίσε εκεί σ' ένα πάγκο για να περιμένει το τραίνο. Λίγο πιο πέρα καθόντουσαν και δύο κυρίες, ή μια λευκοφροσμένη και ή άλλη με σκορ

φύρεα. Ο Ιάκωβος όμως δεν τις πρόσεξε καθόλου και, με τα μάτια προσκολλημένα κάτω στη γη, εξακολουθούσε να σκέπτεται πόσο ήταν άτυχος.

Εξαφνω, μια φωνή τον απέσπασε από τις σκέψεις του. «Η κυρία, ή όποια φανότανε το κακό σου, είπα στη συντροφιά της».

— «Α! Α! Για κυρία, δεσποινίς, ένα άπαιστο ένοχο είμαι... Ού σ'αγαπώ να το πατήσω! Μου προξενούν άρδία αυτά τα σκαλίσματα. Δεν μπορώ να τα βλέπω».

— «Αρσέ το ήσυχο το καμμένο, απάντησε η λευκοφροσμένη νέα, είναι... η δυστυχισμένη πεταλούδα με σπαρμένα φτερά... Ου ήταν καλοκαίρι και ο ακαδημαϊκός παραθερίζει στην εξοχή του βίλλια, λίγο έξω από το Παρίσι.

«Ενα πρωί λοιπόν ο Ιάκωβος πήγε το τραίνο και πήγε εκεί».

«Αλλά τί άτυγία!... Ο κύριος Παρλό-Λαρός άπουσίεζε εκείνο το πρωί. Κι' έτσι ο Ιάκωβος άπογοητευότανε τόσο, ώστε άποφάσισε να μην ξαναπαίξει πια στο ακαδημαϊκό».

Κάπως προχωρούσε προς τον σταθμό, περνώντας από ένα δλάνιστο μονοπάτι γεμάτο μαργαρίτες και παρουνέδες. Τα παιδιά κελαιόδουσαν χαριτωπά μέσα στα δένδρα και ο ήλιος σκόρπιζε άφθονο το λαμπρό του φως. Ο κύριος ήταν καταγάλανος, ή γη δλανθισμένη. Τί άλλο θέλει περισσότερο ένας ποιητής για να είναι εύτυχισμένος και να νοιώσει μέσα του να κελαιό το θείο άρδον της ποιήσεως; Γιατί ο Ιάκωβος ήταν ποιητής και ή νέα του φυγή ενθουσιαζόταν πάντα από τις όμορφες της φύσεως. Άλλ' εκείνο το πρωί ήταν τόσο άπογοητευμένος! Άλλοιμονο, όσο και αν είναι κανείς ποιητής και λάτρης του ιδανικού, ε'νε πάντα και άνθρωπος και έχει ανάγκη από μια καλή εσχατία για να ζήσει! Ο Ιάκωβος ήταν παραπολύ μορφωμένος, άλλ' είτε από κάποια άτολμία που είχε από μικρός, είτε από άτυχία, δεν είχε καταθέσει ως τώρα να βοηθί μια δουλειά ικανοποιητική. Άντι να ρεκαμιάζε τα προσόντα του, όπως τόσος άλλος, αυτός μάλλον τα έβουδε...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ

Ο ΑΙΜΑΤΗΡΟΣ ΔΙΚΤΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΜΑΝΟΥΕΛ ΡΟΖΑΣ

Ο έμφύλιος πόλεμος στην Άργεντινία. Ένας νεαρός ληστής που γίνεται στρατηγός. Ο Ρόζας άνακηρύσσει τον εαυτό του δικτάτορα. Έξωφρενικές διαταγές. Η δίωξις των χρωμάτων. Μέσα στα καζάνια με το κατράμι!... Τα έπιπλα με τις εικόνες του δικτάτορος. Η λατρεία του ένέματός του. Αφάνταστα κακουργήματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας από τους τρομερωτέρους και πιο άμολογούς τυράννους, που γνώρισε ή ανθρωπότης, ήταν και ο Ρόζας, ο οποίος έδωσε στη μακρονη Δημοκρατία της Άργεντινής, κατά τα μέσα του περασμένου αιώνας.

Ο Μανουέλ Ρόζας γεννήθηκε στο Μπουένος Άιρες την 30 Μαρτίου 1793, από γονείς Ισπανούς την καταγωγή. Επειδή δε ήταν παραπολύ ζωηρός, οι γονείς του, που είχαν και άλλα δεκαεννιά παιδιά, όταν έγινε 15 χρόνων, τον έδιωξαν από το σπίτι τους. Ο νεαρός Μανουέλ έπηρε τότε τους κάμπους και τα βουνά και άρχισε να συνερχόταν με διάφορες ληστοσυμμορίες, ή οποίες λεηλοπούσαν την ύπαιθρο χώρα.

Έτσι, συνήθισε στις κακουχίες και γίνιες άγριες, σκληρές και άμολογές. Σιγά-σιγά δε απέκτησε δικούς του όπαδούς, οι οποίοι όχι μόνο του ήταν άφοσιωμένοι, αλλά και τον έπρεμαν κυριολεκτικώς.

Την εποχή εκείνη, ή Άργεντινή Δημοκρατία ήταν διηρημένη σε δύο μεγάλα πολιτικά κόμματα: Τους Συντηρητικούς που επίζητοσαν τη δικτατορική άνεξαρτησία των έπαρχιών και τους Ένωτικούς, που επεδίωκαν την Ένωσι των έπαρχιών.

Τα δύο αυτά κόμματα είχαν νηρύξει άγριο πόλεμο μεταξύ τους και έτσι ολόκληρη ή Άργεντινή έπαράσσετο.

Ο Ρόζας σκέφτηκε να εκμεταλευθεί την εύκαιρία αυτή και τήχθηκε με το μέρος των Συντηρητικών. Έτσι, άρχισε να γίνεται γνωστό το όνομά του, και, κατά το 1820, επί κεφαλής μιας έφιππου συμμορίας του — ολόκληρου συντάγματος σχεδόν — ένάηρσε τον συντηρητικό Μαρτίνο Ρονταγκέζ να καταλάβη την έξουσία.

Ο Ρονταγκέζ, για να τον άναμείψη, τον έκανε συνταγματάχη και του ανέθεσε τη διοίκηση ενός ίππικού συντάγματος. Έπειτα δε από μερικά χρόνια τον προέβλεψε σε στρατηγό δικακή ολόκληρου της έφιππου δύναμης της χώρας.

Τότε ο Ρόζας, του οποίου ή φιλοδοξία ήταν άπέσπαστη, δεν έδωσε πια ή άπεύθυν ή διατήρημα προς το λαό, γράμμένο σε ύπερπατριωτικό ύφος, στο οποίο μιλούσε περί των καταπατομένων λαϊκών έλευθεριών. Εύρω του ή πεταλούδες φτερούγιζαν άνάλαφα μέσα στη χρυσή σκηνή μιας άγέλης του ήλιου...

Έτσι, και ή δικές των φυγές φτερούγιζαν φαίδες μέσα στο φως της άγάνης και της εύτυχίας...

ΜΑΤΘΙΑΔΗ ΑΛΑΝΙΚ

1 Δεκεμβρίου 1829, άνακηρύχθη κυδερνήτης της Άργεντινής διά 32 ψήφων κατά μιάς!

Όταν ο Ρόζας έπηρε την έξουσία στα χέρια του, έλοι έπίστευσαν ότι ήμερες γαλήνης, χρηστής διοικήσεως και δικαιοσύνης είχαν άνταίσει για τον τόπο. Δεν πέρασαν όμως πολλές ήμερες, άφότου ανέλαβε τη διακυβέρνηση της χώρας, και ο φιλόδοξος πρόεδρος άνακηρύχθη μόνος του άπλότος Δικτάτωρ!

Μόλις ο Ρόζας έγινε Δικτάτωρ, άποφάσισε να εξοντώση όλους τους πολιτικούς του άντιπάλους. Κι' εν πρώτοις άπαρέσσε σε όλη τη χώρα τη χρήση ίποιουδδήποτε άλλου χρώματος εκτός από το κόκκινο, το όποιο έωριζε ως έθνικό χρώμα!

Για να καταλάβετε, ως πού έφτανε ή φιλοδοξία του, αρκεί να σας άναφέρουμε τα έξης χαρακτηριστικά: Διά διαταγής του υποχρέωσε όλους τους όπαδούς του να γράσουν επάνω σ' όλα τα είδη αμάς τα οικόματά τους σκέψη και έπιπλα την εικόνα του με την έκκληση: «Ο σκληρός και άμολογός δικτάτωρ της Άργεντινής Μανουέλ Ρόζας».

Το πο έποδόντο τρία πελώρια καζάνια, μέσα στα όποια έκόλλαν κατόμα. Απόσπασμα από δώδεκα «Μαζοκέρος» (επίστους στρατιώτες της δικτατορικής φρουράς) με γραμμένα τα έψη, συνελάβαναν κάθε πολίτη — δικαίτης ήλικίας, φύλου και πολιτικής άρείας — που θ' έτολούσε να εφραστή ντυμένος με ρούχα άλλου χρώματος πλιν του έθνικού. «Όλοι, άνεξαιέτως, έφρασαν να φραούν κατακάκινα!»

Όποιος, λοιπόν, παρέδινε τη δικτατορική διαταγή, έλογίζετο επί τόπου! Τον έφρασαν ύστερα σ' ένα πλατείας της Άργεντινής, όπου πλημ

από τα καζάνια με το κατράμι, τον άφρασαν εκεί μισή ώρα, τον πετούσαν κατόπι σ' ένα φορείο και τον μετέφρασαν στο σπίτι του, όπου τον κατέδιδαν έπίδεικτικώτατα στους συγγενείς του για να τον θάφουν!...

Κάποτε ένας στενός του φίλος, ο δόκτωρ Γκαμπόα, θέλησε να ύποστηρίξη κάποιον πολιτικό άντίπαλο του τυράννου, ο οποίος είχε καταγορηθεί ότι... εφραμάτιζε το έσωτερικό του σπιτιού του με πράσινο χρώμα, κατά τω έθνικό της λέξεως «Unitario», όηλαδή «Ένωτικός».

Ο Ρόζας, διατάξε να κόψουν τη γλώσσα του φίλου του, επειδή είχε τολμήσει να ύποστηρίξη έναν έχρο του!

Στο προσεχές θ' άναφέρουμε και άλλα άνεκδοτα του τρομερού αυτού τυράννου!

από τα καζάνια με το κατράμι, τον άφρασαν εκεί μισή ώρα, τον πετούσαν κατόπι σ' ένα φορείο και τον μετέφρασαν στο σπίτι του, όπου τον κατέδιδαν έπίδεικτικώτατα στους συγγενείς του για να τον θάφουν!...

Κάποτε ένας στενός του φίλος, ο δόκτωρ Γκαμπόα, θέλησε να ύποστηρίξη κάποιον πολιτικό άντίπαλο του τυράννου, ο οποίος είχε καταγορηθεί ότι... εφραμάτιζε το έσωτερικό του σπιτιού του με πράσινο χρώμα, κατά τω έθνικό της λέξεως «Unitario», όηλαδή «Ένωτικός».

Ο Ρόζας, διατάξε να κόψουν τη γλώσσα του φίλου του, επειδή είχε τολμήσει να ύποστηρίξη έναν έχρο του!

Στο προσεχές θ' άναφέρουμε και άλλα άνεκδοτα του τρομερού αυτού τυράννου!

από τα καζάνια με το κατράμι, τον άφρασαν εκεί μισή ώρα, τον πετούσαν κατόπι σ' ένα φορείο και τον μετέφρασαν στο σπίτι του, όπου τον κατέδιδαν έπίδεικτικώτατα στους συγγενείς του για να τον θάφουν!...

Κάποτε ένας στενός του φίλος, ο δόκτωρ Γκαμπόα, θέλησε να ύποστηρίξη κάποιον πολιτικό άντίπαλο του τυράννου, ο οποίος είχε καταγορηθεί ότι... εφραμάτιζε το έσωτερικό του σπιτιού του με πράσινο χρώμα, κατά τω έθνικό της λέξεως «Unitario», όηλαδή «Ένωτικός».

Ο Ρόζας, διατάξε να κόψουν τη γλώσσα του φίλου του, επειδή είχε τολμήσει να ύποστηρίξη έναν έχρο του!

Στο προσεχές θ' άναφέρουμε και άλλα άνεκδοτα του τρομερού αυτού τυράννου!

από τα καζάνια με το κατράμι, τον άφρασαν εκεί μισή ώρα, τον πετούσαν κατόπι σ' ένα φορείο και τον μετέφρασαν στο σπίτι του, όπου τον κατέδιδαν έπίδεικτικώτατα στους συγγενείς του για να τον θάφουν!...

Κάποτε ένας στενός του φίλος, ο δόκτωρ Γκαμπόα, θέλησε να ύποστηρίξη κάποιον πολιτικό άντίπαλο του τυράννου, ο οποίος είχε καταγορηθεί ότι... εφραμάτιζε το έσωτερικό του σπιτιού του με πράσινο χρώμα, κατά τω έθνικό της λέξεως «Unitario», όηλαδή «Ένωτικός».

Ο Ρόζας, διατάξε να κόψουν τη γλώσσα του φίλου του, επειδή είχε τολμήσει να ύποστηρίξη έναν έχρο του!

Στο προσεχές θ' άναφέρουμε και άλλα άνεκδοτα του τρομερού αυτού τυράννου!

από τα καζάνια με το κατράμι, τον άφρασαν εκεί μισή ώρα, τον πετούσαν κατόπι σ' ένα φορείο και τον μετέφρασαν στο σπίτι του, όπου τον κατέδιδαν έπίδεικτικώτατα στους συγγενείς του για να τον θάφουν!...

Κάποτε ένας στενός του φίλος, ο δόκτωρ Γκαμπόα, θέλησε να ύποστηρίξη κάποιον πολιτικό άντίπαλο του τυράννου, ο οποίος είχε καταγορηθεί ότι... εφραμάτιζε το έσωτερικό του σπιτιού του με πράσινο χρώμα, κατά τω έθνικό της λέξεως «Unitario», όηλαδή «Ένωτικός».

Ο Ρόζας, διατάξε να κόψουν τη γλώσσα του φίλου του, επειδή είχε τολμήσει να ύποστηρίξη έναν έχρο του!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ

(ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ)

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ κοιλίμι. Ἡ λατρεία μιᾶς μητέρας. Ἐνας μικρὸς ἀμελὴς μαθητὴς. Ἡ ἀγάπη τοῦ Γαριβάλδη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα. Ἡ ἀντιπάθειά του πρὸς τοὺς παπάρδες. Τὸ σκότισμα ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Μ' ἕνα καρδίι στὸ πέλαγος. Πῶς ὁ Γαριβάλδης ἐγίνε θαλασσινός. Τὰ πρῶτα του ταξείδια, κτλ. κτλ.

«... Γεννήθηκα στὴ Νίκαια στὴ 22 Ἰουλίου 1807 μέσα στὸ ἴδιο σπίτι καὶ στὸ ἴδιο δωμάτιο, ὅπου εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὁ ἐνδόξος Γάλλος στρατηγὸς Μασσενά, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἦταν φουρναροπαιδοῦ.

Ὁ πατέρας μου ὀνομαζόταν Δομένικος καὶ ἦταν ναυτικός. Στὴν ἀρχὴ εἶχε δικό του πλοῖο, ἀλλὰ, ἐπειτα ἀπὸ μερικά οικονομικά ἀτυχήματα, ἀναγκάστηκε νὰ τὸ πωλήσῃ. Ἀκουσα νὰ λέει ὅτι μπορούσε νὰ μὰς ἀφήσῃ πλουσιότερος, ἀλλ' αὐτὸ ἐλάχιστά μ' ἐνδιαφέρει. Ἦταν ἐλευθέρως νὰ ζοδεύῃ ὅπως ἤθελε τὰ χρήματα πού εἶχε ἀποκτήσει: με τὸσοὺς κόπους καὶ ἰδρώτες, καὶ μόνο εὐγνωμοσύνη τοῦ χωριστοῦ γιὰ τὰ λίγα πού μοῦ ἄφριε.

Ἡ μόνη σωματική ἐξασκήσις τῶν παιδικῶν χρόνων μου ἦταν τὸ κολύμπι. Πότε καὶ πῶς ἔμαθα νὰ κολυμπῶ δὲν θυμάμαι. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἤξερα ἀνεκὰθεν κολύμπι καὶ ὅτι γεννήθηκα... ἀμείβω. Δὲν διατάζω ὑλιστικά νὰ πῶ ἐδῶ ὅτι ἀργότερα ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖο καλοὺς κολυμβητὰς τῆς ἐποχῆς μου. Ποτέ μου δὲν ἐδίστασα νὰ ριχτῶ στὴ θάλασσα προκειμένου νὰ σώσω ἕναν ἄνθρωπο πού κινδύνευε.

Ὁ πατέρας μου δὲν μ' ἐδίδασκε οὔτε γυμναστική, οὔτε ἱππασία, οὔτε ὁπλοκλασία. Αὐτὰ τὰ ἔμαθα ἀργότερα μόνος μου. Τὸ φταίει ὁμοῦ δὲν ἦταν δικό του, ἀλλὰ τῆς ἐποχῆς του. Ἐκείνα τὰ χρόνια ἐπικρατοῦσε ἡ γνώμη τῶν παπάρδων, οἱ ὁποῖοι προσαποθῶσαν νὰ κάνουν τοὺς νέους ἀχρηστούς καὶ ὀκνηροὺς καλοῦρους καὶ ὄχι: παλῖτες ὠφέλιμους στὴν πατρίδα τους.

Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα μου, τὴ Ρόζα Ραγιούνδο, διακρινόσασθαι ἐδῶ μὲ περηφάνεια: ἦταν πρότυπο μητέρας. Κάθε παιδί βέβαια ὀφείλει χωρὶς ἀμφιβολία νὰ λήγῃ γιὰ τὴν μητέρα του ὅτι, λέω καὶ ἐγὼ γιὰ τὴ δική μου, ἀλλὰ κανένας δὲν εἶνε σὲ θέση νὰ τὴ πῇ αὐτὴ μὲ μεγαλειότητα καὶ πεποιθῆσι ἀπὸ μένα.

Μία ἀπὸ τίς μεγαλύτερες πίκρες τῆς ζωῆς μου ἦταν καὶ θάνατι παντοεινὰ τὸ ὅτι δὲν κατόρθωσα νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὴν ἐπὶ τὴν ἀντιφάση. Ἦταν εἰς ἀλήθειαν ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὴν ἐλύθησα πρὶν καὶ ἔκανα ὁδοντὴρ τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς της.

Μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει τίς ἀγωνίες πού τῆς ἐπροέβλεψεν τὸ μυστικόν.

νο στάδιό μου, γιατί μόνος αὐτὸς ἔχει τὴν ἀπειρὴ πρὸς ἐμένα λατρεία τῆς. Ἄν ὑπάρχῃ μέσα στὴν καρδίά μου κανένα καλὸ αἰσθημα, ὁμολογῶ ὅτι ἀπ' αὐτὴ τὸ κληρονόμησα. Ὁ ἀγγλικὸς τῆς χαρακτῆρας δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ μὲ ἐπηρεάσῃ βαθύτατα.

Πρώτον: σὲ ὅλα τὰ μεγάλα καὶ πραγματικὰ συμβάντα τῆς ζωῆς μου, ἐννοιωθὰ τὴ μητέρα μου στὸ πλάι μου. Ὅταν ὁ ὠκεανὸς μούγκριζε στὰ πλεῦρά τοῦ πλοίου μου, πού τὸ ἀνύψωνε σὰν φελλὸ ἀπάνω στὰ κύματα, ὅταν ἡ σφαίρα σφύριζαν σ' αὐτὰ μου σὰν μακρινὰς βοῆς, ὅταν ἡ βολίδες ἐπεφταν μπροστὰ μου σὰν χα-

καὶ τοὺς περιφρονήσαντες ἀνθρώπους. Ἡ εὐπλαγία μου ἔφτανε καὶ μέχρι τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα ἐλάτρευα.

Θυμάμαι ὅτι μὴ μὲρα βότκα ἔνα κρύλλο καὶ τὸν ἐπῆγα στὸ δωμάτιό μου. Ἐνῶ ἐπαίξα μαζί του, τὸν ἐπίασα ἀδελφὰ καὶ τοῦ ἔδωκα τὸ ἕνα πόδι. Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ μὲ λύπησε τόσο πολὺ, ὥστε ἔμεινε κλεισμένος στὸ δωμάτιό μου γιὰ πολλὰς μέρας κλαίγοντας πικρά.

Μὴ ἄλλη φορὰ πάλι εἶχα βγεῖ κινῆσι μ' ἕναν ξάδελφό μου στὸ Βάρι. Ἐστάθηκα στὴν ὄχλη ἐνὸς ρυακιοῦ καὶ ἐκύτταξα μὴ γυναῖκα πού ἔπλενε. Σὲ μὴ στιγμή δὲν ἔβλεπα πῶς στρα-

νος μὲ τὴν οἰκονομία μου καὶ, λόγω τῆς μεγάλῃς καὶ οἰκείότητος, δὲν ἐξασκῶσε ἀπάνω μου καμμί ἐπιρροή.

Ἐκείνο γιὰ τὸ ὁποῖο μετάνιωσα ἀργότερα ἦταν ὅτι δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω τὰ ἀγγλικά, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ χρησίμευαν τόσο πολὺ κατὰ τὸ μετέπειτα βίον μου, λόγω τῶν πολλῶν σχέσεών μου μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς.

Τὰ λίγα ἀγγλικά πού ἔβλεπα τὰ ἔχω μάθει ἀπὸ τὸ δεύτερο δασκάλό μου. Αὐτὸς μὲ ἐδίδασκε τὴν ἡρωϊκὴν μου γλώσσα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ρώμης. Σ' αὐτὸν καὶ τὴν φιλομάθειαν τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ μου Ἀγγελῶ χρωστῶ τίς ἱστορικές γνώσεις πού ἀπόκτησα καὶ τὴν εὐκολία πού ἔχω νὰ ἐκφράζωμαι.

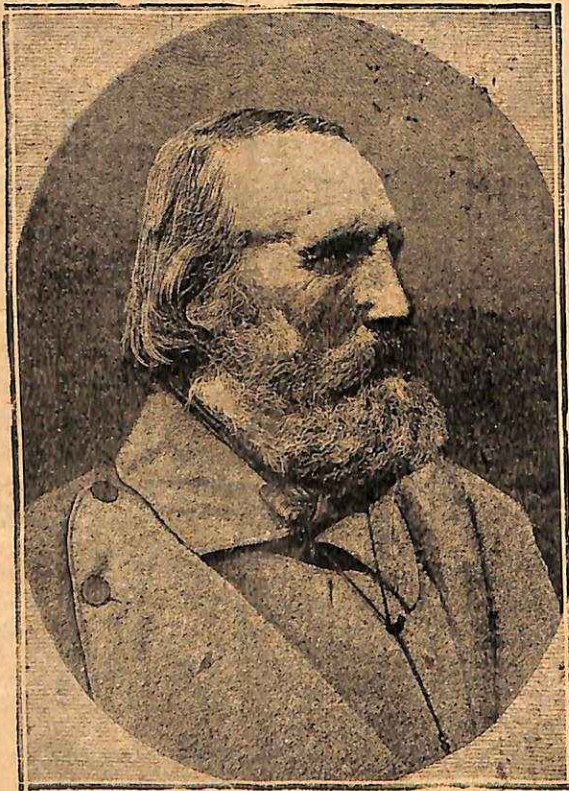
Ἐπειδὴ βαριόμουν τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου καὶ ἀντιπαθούσα τὴν καθιστικήν ζωὴ τῶν θρανίων, ἐπρότεινα μὴ μὲρα σὲ μερικοὺς συναγελίκοις μου νὰ φύγωμε γιὰ τὴ Γένοβα. Ἡ πρότασίς μου ἔγινε ἀμέσως δεκτὴ καὶ ἀποφασίστηκε νὰ τὴν πραγματοποιήσουμε ἀμέσως.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάνουμε καιρὸ, λύσαμε ἕνα ἀλευτικὸ πλοῖο καὶ βρισκόταν ἔτοιμο στὴν ἀκριβοῦσα καὶ τραβήσαμε πρὸς τὴν ἀνατολήν. Ἀλλὰ ὅταν φτάσαμε ἀπέναντι στὸ Μόναχο, μὴ βάρκα πού εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, μὰς ἐπίασε καὶ μὰς ἐξανάφερε κατὰ τὴν ἀνατολήν στὰ σπῆτα μας.

Καθὼς ἔμαθα, κάποιος ἡγούμενος μὰς εἶχε δεῖ νὰ φεύγομε καὶ αὐτὸς μὰς ἐπρόβλεψε στὸν πατέρα μου. Σ' αὐτὸν δὲ ἔως ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ... ἐλαχίστη συμπάθεια πού τρέφω ἐκτοτε πρὸς τοὺς παπάρδες.

«Ὁ ἀνοιξί, νεότητὸ τοῦ χρόνου! Ὁ νεότητ, ἀνοιξί τῆς ζωῆς!» ψάλλει ὁ ποιητὴς Μεταστάσιος. Σ' αὐτοὺς τοὺς ἀσυχρήτους στίχους ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ αὐτοὺς: «Πόσο ὠμορφαίνει τὰ πάντα ὁ ἥλιος τῆς ἀνοιξῆς καὶ τῆς νεότητος!»

Κατὰ ἀπ' τὸν μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ ἥλιο παρουσιάστηκε στὰ μάτια μου ἡ ὥραια «Κωνσταντῖνα», τὸ πρῶτο πλοῖο μὲ τὸ ὁποῖο δύναιτο νὰ τὴν ἐλάτρευα. Τὰ μεγάλα ξύλινα πλεῦρά της, τὰ ψηλά καὶ ἐλαφρὰ κατάρτια της, τὸ ἀπλόχωρο κατὰ τὴν ὀμορφίαν της καὶ τὴν ὁμορφίαν της, μὲνουν στὴ μνήμη μου χαράζοντας γιὰ πάντα

Ὁ Γαριβάλδης.

λάξ, τὴν ἔδωκα πάντα μὲ τὸ νοῦ μου γονατιστὴ νὰ προσεύχεται στὸν Ὑψιστο παρακλινώντας τον γιὰ μένα, γιὰ τὸν καρπὸ τῶν σπλάχνων της! Μοῦ ἔδινε δὲ μὴ καταπραϊντικὴν γεννιότητῃ ἡ πεποίθησις ὅτι δὲν μπορούσε νὰ μοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα, ἐφόσον προσευχόταν γιὰ μένα στὸν Παντοδύναμο ἕνα τέτοιος ἀγγελοῦς...

Ἐπέρασα τὰ πρῶτα νεανικά χρόνια μου, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ, μέσα σὲ γέλια καὶ σὲ κλάματα, ἀγαπώντας τίς διασκεδάσεις περισσότερο ἀπ' τίς σπουδές.

Ὁ Θεὸς ὅμως καὶ ἡ μητέρα μου μοῦ χάρισαν καλὴ καρδίαν καὶ ἐννοιωθὰ πάντα μεγάλη συμπάθεια πρὸς τοὺς πρῶτους ταπεινούς, τοὺς φτωχοὺς

βοσκήσαντες καὶ ἔπεισε μέσα στὸ ρέμμα πού ἦταν ἀρκετὰ βαθύ.

Ἐγὼ παρ' ὅλη τὴ μικρὴ ἡλικία μου (τότε δὲν ἦμουν παραπάνω ἀπὸ ὀχτὼ χρόνων), ρίχτηκα ἄφοβα στὸ νερὸ καὶ τὴν ἔσωσα. Ἀναφέρω τὸ περιστατικὸ αὐτὸ γιὰ νὰ δείξω πόσο φυσικὸ μὴ ἦταν τὸ αἰσθημα τῆς ἀληθοθυθείας καὶ γιὰ νὰ τονίσω ὅτι δὲν ἀξίζω καθόλου ἐπαίνων γιὰ τὴν πράξί μου.

Ἀπὸ τοὺς δασκάλους πού εἶχα στὴν περίοδον αὐτὴ τῆς ζωῆς μου σημεῖον μὲ ἰδιαίτερη εὐγνωμοσύνη τὸ γέρο-Γιάννη καὶ τὸν Ἀρένα. Ἀπὸ τὸν πρῶτον πού λὶγα ἔμαθα, γιατί εὐχαριστοῦμαι περισσότερο νὰ παιζῶ παρὰ νὰ ἐργάζομαι. Ἐκτόθεν αὐτοῦ, ὁ γέρο-Γιάννης ἦταν πολὺ συνδεμένος

γὰρ ἀπ' τὸν μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ ἥλιο παρουσιάστηκε στὰ μάτια μου ἡ ὥραια «Κωνσταντῖνα», τὸ πρῶτο πλοῖο μὲ τὸ ὁποῖο δύναιτο νὰ τὴν ἐλάτρευα. Τὰ μεγάλα ξύλινα πλεῦρά της, τὰ ψηλά καὶ ἐλαφρὰ κατάρτια της, τὸ ἀπλόχωρο κατὰ τὴν ὀμορφίαν της καὶ τὴν ὁμορφίαν της, μὲνουν στὴ μνήμη μου χαράζοντας γιὰ πάντα

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἐνας πνευματώδης γιατρός. Στὸ σπίτι τοῦ πλουτοῦ καὶ φιλαργύρου ἐμπόρου. Τί κάνουν τὰ πολλὰ κομπλιμέντα. Ὅπου ἀρχίζει ἡ ψυχρότης. Ὁ ἀνεπιθύμητος ξένος. Πῶς νὰ τὸν ξεφορτωθῶν; κ.τ.λ.

Τὸν περασμένο αἰῶνα ζούσε στὸ Παρίσι ἕνας περίφημος γιατρός, ὁ δόκτωρ Βιβιέ, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ πνευματώδης καὶ γι' αὐτὸ περιζήτητος στίς συναναστροφές.

Μὴ μὲρα ὁ Βιβιέ προσεκληθῆναι σὲ γεῖμα ἀπὸ κάποιο πλοῖο, ἀλλὰ φιλάργυρο ἔμπορο. Ὁ δόκτωρ δέχτηκε μὲ προθυμία τὴν πρόσκλησιν καὶ πῆγε στὸ γεῖμα. Ἡ οἰκονομία τοῦ ἐμποροῦ ἔμεινε καταγοητευμένη ἀπὸ τὸ ἔξυπνο ἀστεῖα τοῦ γιατροῦ καὶ, διὰ ἐνταύμισαν νὰ φύγῃ, ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ κυρία του τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς τιμὰ ὅσο μπορούσε συχνότερα μὲ τὴν παρουσίαν του.

— Ὅταν ἐρχοσθε, θὰ βρισκοσθε πάντοτε τὸ πιάτο σας στὸ τραπέζι νὰ σὰς περιμένῃ, τοῦ εἶπαν.

— Πάντοτε; ῥώτησε ὁ γιατρός. Αὐτὸ εἶνε ὑπερβολὴ βέβαια...

— Ὅχι, δὲν ἐμίστα ἀπὸ αὐτοὺς πού λέν μεγάλα λόγια. Σὰς παρακαλοῦμε νὰ θεωρήτε τὸ σπίτι μας σὰν δικό σας καὶ διὰ τὴν θέλησιν νὰ ὡρεσθε νὰ γευματίσουμε μαζί. Θὰ εἴμαστε εὐχρισμένοι ἂν σὰς βλέπομε κάθε μέρα στὸ τραπέζι μας...

— Τὸ λέτε στὰ σοβαρὰ αὐτὰ; ῥώτησε ὁ γιατρός μὲ δυσπιστία.

— Βέβαια! Τί, ψέματα θὰ λέγαμε; τοῦ ἀπάντησαν οἱ οἰκοδεσπότες.

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπε τότε ὁ γιατρός... Ἀφοῦ εἶστε τόσο φιλόξενοι, θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω...

— Σὰς παρακαλοῦμε πολὺ. Μὲ ὅλο τὸ θάρρος μας καὶ χωρὶς φιλοφρονήσεις...

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἡ οἰκονομία τοῦ ἐμποροῦ κάθησε στὸ τραπέζι, παρουσιάστηκε καὶ ὁ Βιβιέ.

— Βλέπετε; φώναξε ἀπ' τὴν πόρτα. Δὲν τόλμησα νὰ ἀρνηθῶ τὴν πρόσκλησιν σας...

— Ἀ, λαμπρά, ἐξαιρετα, θαυμάσια! φώναξαν οἱ δυὸ σύζυγοι σπεύδοντες νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν μὲ προθυμία, ἀλλὰ ἐκπληκτικὰ κατὰ βάθος γιατί εἶχε δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν τοῦ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος ὁ γιατρός φάνηκε πολὺ διασκεδαστικώτερος ἀπὸ τὴν προηγουμένη μέρα καὶ ἀφίνοντας πίσω τοὺς καλύτερες ἐντυπώσεις.

Τὴν τρίτη μέρα, μόλις ἡ οἰκονομία τοῦ ἐμποροῦ κάθησε στὸ τραπέζι, παρουσιάστηκε πάλι ὁ Βιβιέ, ὁ ὁποῖος χαρῆς τοὺς οἰκοδεσπότες μὲ τὴ συνθησμένη του φαιδρότητα καὶ εὐθυμία, λέγοντας:

— Βλέπετε μὲ πόση ἀκριβεία τηρῶ τὸ λόγο μου; Ἐρχομαι ἀκριβῶς ἀπάνω στὸ λεπτὸ. Ἀλλὰ γιατί παραξενεύεστε; Μήπως δὲν μὲ περιμένετε;

— Ὁ, κάθε ἄλλο! Σὰς βλέπομε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἀπάντησαν οἱ οἰκοδεσπότες καὶ ἡ γυναῖκα του μ' ἕνα βεδισμένο χαμόγελο.

— Εἰστε πολὺ ὑποχρεωτικοί, τοὺς εἶπε ὁ Βιβιέ καὶ κάθησε στὸ τραπέζι, ὅπου ἄρχισε νὰ γελά καὶ νὰ ἀστεϊεύεται, ὅπως πάντα, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐπρόσχε τὴν ψυχρότητα τῶν οἰκοδεσποτῶν.

— Δὲν ἐννόησα τί θέλατε νὰ πῆτε πρὸς ὀλίγον, λέγοντας ὅτι τὸ γεῖμα σας εἶνε μέτρον. Ἀπεναντίας, τὰ πραγματὰ εἶνε ἄλλες μέρες, καὶ μακάρι νὰ εἶνε πάντα ἔτσι...

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔμειναν ἄφωνοι ἀπ' τὴν ἀναιδέα του καὶ ἀποφάσισαν νὰ μὴν τοῦ ποῦν τίποτε ὡς τὸ τέλος.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ Βιβιέ πῆγε γιὰ πέμπτη φορὰ στὸ σπίτι τῶν ἀμφιτερόνων του, κατὰ τὴν κανονικὴ ὥρα τοῦ γεύματος, ὁ θυρωρὸς τοῦ εἶπε:

— Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲν προκεῖται νὰ γευματίσουν σήμερον στὸ σπίτι...

— Καλὰ, δὲν ἐρχομαι γι' αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ Βιβιέ. Χτὲς ἡσιόνησα ἐδῶ τὴν ὁμπρῆλάν μου καὶ ἤρθε νὰ τὴν πάρω.

Καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ἰσ' ὅλην του τὰς ἐπαινετικὰς διαμαρτυρίας τοῦ θυρωροῦ, πῆγε μέσῃ, ἀνέθηκε τὴ σκάλα καὶ προχώρησε γελαστός πρὸς τὴν αἰθούσα τοῦ γεύματος, ὅπου τὰ μέλη τῆς οἰκονομίας μὲν εἶχαν καθῆσει γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι.

— Ὁ θυρωρὸς σας εἶνε ἕνας βλάκας! εἶπε στὸν οἰκοδεσπότη πού εἶχε μείνει κόκκαλο, βλέποντας τὴν ἀπροσδοκῆται ἐμφάνισιν του. Ἦθελε σώνει καὶ καλά νὰ μὲ πείσῃ ὅτι σήμερον δὲν θὰ γευματίσετε ἐδῶ. Ἐγὼ ὅμως κα-

τάλαβα ὅτι κάποια παρεξήγησις ἦταν στὴ μέσῃ καὶ ἤρθε. Ἀλλὰ, γιὰ τὸ Θεό, τί ἔχετε; Μήπως σὰς συνέβη κανένα δυστύχημα νὰ σὰς παρηγορήσω;

— Ὅχι, τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ κυρία. Αὐτοῦ μόνον γιατί σήμερον θὰ φάτε, ὅτι μὴς ἔτυχε. Τὸ γεῖμα μας εἶνε πολὺ μέτριο, καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πολὺ...

— Ἀ, νομίζω ὅτι μὲ περιμένετε, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ἀλλὰ τὴν ἀνέστη ἔχῃ αὐτὸ. Ἐγὼ εἶμαι πρὸς ὁμαροχίαν...

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

— Βλέπετε, φίλοι μου, πὺν μπορούν νὰ καταλήξουν τὰ ὑπερβολικά κομπλιμέντα, διὰ τὰ πόρῃ κανεῖς στὰ σοβαρὰ. Σήμερον μ' ἐδωξάτε μὲ τὸν ὑπερήφανο σας. Ἄν ἐρχόμουν καὶ αὐριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπ' τὴ σκάλα. Φεύγω λοιπὸν μόνος μου καὶ καλὴ ἀντίμωσι!

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ παρήσετε εὐχάριστα τὸ πολοκαίρι σας εἶναι νὰ προμηθευθῇτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὅπου κι' ἂν βρισκεσθε στὴν ἐξοχὴ, σὲ ταξίδια, στὶς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας, ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶναι ὁ πῶς εὐχάριστος, ὁ πῶς διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Διοργανώσεως, ἀριστουργηματικὰ, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσῃ εἰς ἑκατομύρια ἀντιγράφων καὶ πῶς μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδεὺς ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαλίστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπισοδίων, ἐξομολογεῖται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τῶν πύργων ὅπως εὐνοεῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαρύνει ἡ σκληροτέρα οἰκία.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΤΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκίλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη στήσις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃν ἕναν πῶς νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκίλακα» μποροῦμε νὰ πῶμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυστικοσηματικὰ ἐδημοσιεύθησαν ὡς τὰς τῶν «Ἑλλάδας».	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ENTΚΑΡ ΠΟΒ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἰσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμου», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῖου καλεῖται σκληρὸν ἀγῶνα αἱ ἡρώες τοῦ ρομάντζου, γραμμὲν ἀπὸ ἕναν τὸν μεγαλειότητα ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερότατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς. ἡ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶνων ἐρασίων ἐν σκληρῶν καὶ ἀφαντίστως φιλόφρονων πατέρων τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδης, τρομακτικὸν, πολὺκίλον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα σὲ τοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἴδιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιγράφεται ἐν καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὴ τὴν δραματικὴν ἀληθινήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερφυ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύνανται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἑκδοσὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστούργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοτέλεσμα τῆς ρομαντικῆς τέχνης. γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μπολέ».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέχνη καὶ χάρει, γεμίστο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΡΟΛΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἰσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Συμφωνικὸ διήγημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ὑπὸ τὴν ποιητικὴν τοῦ περιγραφῆς ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ ἔξωτερον καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ ἔξωτερον.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἀκλετικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακάσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιήματα, ἀνεκδότων, κωμυδιῶν, πενιλῶν, περιέργων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματιστοὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναικί», «Τὸ ἡμερολόγιον τῆς Εὐφρα», «Αὐτὸ καρδίαν πῶς ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτηλινγκ «Ἡ πριγκίπισσα Ραλλεϊν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκίλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ὁ βασιλεὺς τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μεθυστικῆς ποῦ ζυντάνεφ».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχαια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μεθυστικῆς ποῦ ζυντάνεφ», «Ἡ καινοφανὴς ἀγάπη καὶ καλὴ», «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίου», «Τὰ ἀνεκδοτὰ ἐξεχόντων Ἑλλήνων», καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Μ. Μονοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασά», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὁρτση», «Μέσα ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς εὐχίας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 καὶ 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἑκαστος. Διὰ τὸ ἔξωτερον δραχ. 375 ἑκαστος.

Ὅλα αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας ἀφίσκονται παρὰ τῇ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν Σ.Ρ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σαχ Σαλμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀπεστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.